

Nhược Thủy Thiên Lưu

em trong tim tôi

My love

Vọng
Nhã Thư

Edit: Ryan, Dương Vũ và xiaofan
Beta: Midori.S

Truyện được đăng tại:
<https://hoaminho.home.blog>

Em trong tim tôi - Chương 1 phần 1

Ngoài phòng học, hành lang tối đen như mực, bên trong phòng lại sáng ngời tạo nên hình ảnh tương phản mãnh liệt.

Một người xuyên qua ranh giới giữa ánh sáng và bóng tối.

Người đó mặc trang phục màu đen, nhìn rất cao, bả vai rộng, cùng với đôi chân dài và mái tóc đen khiến người ấy trông rất gọn gàng và chinh tề. Hứa Tư Ý vội vàng thoáng nhìn, chỉ kịp nhìn thấy một hình dáng như vậy.

Cuối tháng tám, trời đầu thu bắt đầu trở nên mát mẻ.

Ô tô trên đường cao tốc chạy như bay. Hứa Tư Ý ngồi ở ghế lái phụ ôm túi xách nhỏ hình con vịt, mỗi lần cha cô dặn dò, cô đều nhu thuận mà gật đầu.

Đột nhiên, một tiếng “ding” vang lên.

Hứa Tư Ý mới vừa từ trong túi xách lấy điện thoại di động ra, màn hình không hề sáng, giọng của cha cô đã vang lên: “Đã nói với con bao nhiêu lần rồi, lúc ngồi trong xe đừng nghịch điện thoại, sẽ cận thị.”

“...”

Uhm, tốt thôi.

Tuy rằng cô vốn đã bị cận thị rồi....

Ông Hứa vừa dứt lời, thì tay của cô cũng di chuyển xuống, đem điện thoại đặt lại chỗ cũ, rồi cô mắt xem mũi, mũi hướng về trái tim, không nhìn điện thoại di động, mà nghiêng đầu sang chỗ khác, nhìn bầu trời xem mây ngắm phong cảnh.

Bỗng nhiên nghe thấy hướng dẫn nói: “Chuẩn bị vào cao tốc ở ngay phía trước.”

Hứa Tư Ý ngẩng đầu lên.

Miền Nam khó có được một ngày cảnh sắc tươi đẹp như vậy, bầu trời quang đãng, mây cuốn mây, trên biển báo màu xanh đậm, dòng chữ: Yển

Thành, 1km hiện ra rõ ràng.

Cô lén lút thở ra một hơi.

Trường C ở Yên Thành năm ngoái đứng thứ 5 trong danh sách các trường nổi tiếng, một số chuyên ngành còn đứng đầu cả nước, luôn được những học sinh đứng đầu đặt làm mục tiêu, cạnh tranh rất khốc liệt.

Nhưng mà, đề thi vào trường năm nay lại không quá khó, làm cho không thể thực sự xếp hạng được học sinh xuất sắc, nhưng lại tạo ra cơ hội cho các học sinh chăm chỉ.

Hứa Tư Ý chính là một con ngựa đen may mắn.

Ngày hôm nay, học sinh đến trường báo danh. Trước cửa trường học, tấm biển ngữ đang tung bay trong gió, bầu không khí trong trường sôi nổi, hương quế làm cổ họng có chút ngọt.

“Học viện y tế! Học viện y tế, người này đăng kí!”

“Học viện du lịch ở bên cạnh”

Gần sân thể dục, các chuyên ngành bố trí sinh viên ghi tên những người tới báo danh, chịu trách nhiệm hướng dẫn các thủ tục nhập học, phát thẻ học viên, ai cũng nhiệt tình như lửa với các sinh viên “tiểu thị tươi.”

Rất nhanh, trong đó có một học tử nồng nhiệt hướng về phía Hứa Tư Ý.

“Chào em, em là học sinh mới?” Học tử dáng người cao gầy xinh đẹp, vẻ mặt tươi cười, rất giống diễn viên nổi tiếng Lâm Thanh Hà, “Em học chuyên ngành nào vậy?”

“Chuyên ngành kiến trúc và quy hoạch ạ.” Hứa Tư Ý ngoan ngoãn trả lời.

Cô vừa dứt lời, thì thấy cha Hứa đang nhận một cuộc điện thoại, cau mày nói: “Con bé ngày đầu tiên đến đại học báo danh, tôi đưa đi một chút thì làm sao? Bà nào loạn cái gì?” ,vừa đè thấp giọng nói vừa đi qua một bên.

Hứa Tư Ý đứng tại chỗ chờ.

1 phút sau, ông Hứa trở lại, “Cái kia, Tư Ý à...”, nói xong ánh mắt không biết cố ý hay vô tình mà né tránh cô nhìn đi nơi khác, “Cha có việc gấp phải đi trước.”

Hứa Tư Ý không nói nhiều: “Vâng.”

“Có chuyện gì liền gọi điện cho cha.”

“Con biết rồi.”

“Sinh hoạt phí một năm đã được chuyển thẻ, nếu không đủ thì gọi cho cha.”

“Vâng.”

“Buổi tối nếu sợ...” nhìn con gái tỏ vẻ hiểu biết, nhu thuận, ông bỗng nhiên nghẹn lời, không biết phải tiếp tục nói điều gì.

Hứa Tư Ý liền mở miệng trước: “Tạm biệt cha.”

Cha Hứa trầm mặc vài giây, rồi xoay người rời đi.

Sau khi đăng kí nhận thẻ học viên xong, vị học tử chủ động xách hộ túi hành lý, “Đi thôi, để chị giúp em đem hành lý tới ký túc xá.”

Khu nhà ở không có thang máy, Hứa Tư Ý cùng vị học tử phải mất rất nhiều sức lực mới đem được hành lý của cô lên lầu 5.

Vừa bước vào phòng ngủ, bên trong đã có 3 nữ sinh. Một người có mái tóc ngắn màu nâu, một người có đôi môi đỏ rực như lửa, một người có đôi chân dài thẳng tắp.

Cô mở to mắt nhìn.

Khu nhà ở của sinh viên C quy định 4 người 1 phòng, được sắp theo chuyên ngành và lớp học, danh sách các phòng ngủ đã được trường công bố trên mạng, Hứa Tư Ý lúc trước kiểm tra qua đã biết tên ba bạn cùng phòng: Vương Hình, Trương Dịch Phi, Trần Hàm.

Nhưng nhìn ba người bạn cùng phòng này, Hứa Tư Ý quả thật không biết ai với ai.

Ước chừng ba giây, cô gái tóc ngắn màu nâu cùng cô bạn môi đỏ không nhìn cô nữa, mà dời tầm mắt đi làm việc của chính mình, người bạn chân dài thoát nhìn hiền lành nhất hướng về phía cô nở nụ cười, “Hứa Tư Ý?”

Hứa Tư Ý gật đầu, cũng nhìn về phía cô nở một nụ cười, “Xin chào.”

“Mình là Vương Hình.” Bạn chân dài cùng phòng giới thiệu, rồi ngón tay hướng về phía cô gái có mái tóc ngắn màu nâu, “Đây là Trương Dịch Phi.”, sau lại chỉ vào cô gái có đôi môi đỏ rực như lửa, “Còn đây là Trần Hàm.”

Cơ mặt Hứa Tư Ý vì duy trì biểu hiện cười quá lâu nên có chút mệt mỏi, nhưng vẫn theo thứ tự mà mỉm cười chào hỏi với các bạn trong phòng.

Em trong tim tôi - Chương 1 phần 2

Sau khi chào hỏi xong, Hứa Tư Ý cùng sự giúp đỡ của học tử, đem vali hành lý nặng nhọc từ cửa kéo vào.

Sau khi làm xong, Hứa Tư Ý liên tục nói lời cảm ơn.

“Không cần khách khí.” Học tử nói xong, như làm một trò ảo thuật, liền lấy ra một tờ giấy A4 đưa cho cô, “Đúng rồi đây là mẫu đăng ký câu lạc bộ của chúng tôi, em xem thử một chút xem thế nào.”

Hứa Tư Ý nhận lấy tờ giấy kia.

Mẫu đăng ký Hội học sinh? Trên mặt cô bắt đầu xuất hiện một tia mờ mịt.

“Hội học sinh là hội uy tín nhất trường C do sinh viên tổ chức, đặc biệt giúp ích cho việc rèn luyện bản thân.” Học tử hướng dẫn từng bước, thậm chí còn thân thiết đưa bút qua, “Bọn chị đang tuyển thành viên mới, em trực tiếp lưu lại tên cùng số điện thoại là được.”

Hội học sinh? Cô thật muốn cự tuyệt!

Nhưng học tử vẻ ngoài đẹp như vậy, tâm địa lại hiền lành, thôi thì cứ cứ đồng ý vậy!

Hứa Tư Ý nghĩ, rồi đem tên cùng số điện thoại điền lên.

Học tử đạt được mục đích, nụ cười trên mặt càng thêm xán lạn, dịu dàng nói, “Đến lúc phỏng vấn, chị sẽ thông báo cho em, em nhất định phải tới nha.”

Hứa Tư Ý gật đầu nói, “Được.”

Học tử xoay người đi.

Bỗng nhiên, sau lưng phát ra một tiếng cười nhạo.

“....”Hứa Tư Ý có chút kinh ngạc quay đầu lại, chỉ thấy nữ sinh tên Trương Dịch Phi lạnh lùng nhìn mình. Sau đó lắc đầu, thờ dãi, “Thật dễ lừa.”

Hứa Tư Ý nhận được thông báo phỏng vấn của Hội học sinh là sau khi tham gia buổi lễ nhập học. Lúc cô vừa cùng ba người kia trở lại phòng thì di động liền “đỉnh” lên một tiếng.

Cô mở hộp tin nhắn ra, người gửi là một người xa lạ, với nội dung là: “Xin chào bạn học Hứa Tư Ý, tôi là hội trưởng, vòng phỏng vấn đầu tiên được tiến hành lúc 8 giờ tại phòng học 1007 Giáo Học Lôu . Phỏng vấn sẽ chia làm hai khâu là tự giới thiệu và giám khảo đưa ra câu hỏi, mời có mặt trước 15 phút.”

Buổi tối, tám giờ.

Ánh mắt Hứa Tư Ý dừng ở cụm từ “buổi tối” trong chốc lát, cô hít một hơi thật sâu, gõ vào ô trả lời: “Đã nhận, cảm ơn.”

Thời tiết này, vừa mới hơn 7 giờ trời đã tối lại. Vì không có trăng lẫn sao nên bầu trời giống như một dải lụa màu đen tuyền. Cũng may ở tất cả con đường trong trường đều có đèn, ánh đèn sáng trưng làm cho đêm tối không khác gì ban ngày.

Đi vào phòng 1007, Hứa Tư Ý vừa nhìn vào trong thì liền ngây người.

Trong phòng học chật chội toàn là người.

Hứa Tư Ý tính tình điềm đạm, lại có chút rụt rè, từ nhỏ đến lớn lại chưa bao giờ biểu hiện mình ở trước đám đông. Lần này cô đến phỏng vấn, đơn thuần vì đáp ứng vị học tử giúp đỡ mình, lại không ngờ được nơi này đông người đến như vậy.

....Làm phiền, làm phiền rồi.

Vừa mới chuẩn bị dẹp đường để về phòng, một giọng nữ quen thuộc vang lên, vui mừng nói, “Tư Ý, em tới rồi à?” Là người hôm nhập học “Lâm Thanh Hà” tử.

Mặc cho Hứa Tư Ý muốn cự tuyệt hết lần này đến lần khác, nhưng lại không thể chối từ được vị học tử này, cuối cùng cô vẫn thất bại trước sự tấn công của vị học tử mang vẻ đẹp dịu dàng này. Cô mơ mơ màng màng bị kéo vào một căn phòng nhỏ khác. Đi qua bậc giảng, cô liền nhìn thấy dòng chữ “Vòng phỏng vấn ban thư ký Hội học sinh - vòng đầu tiên” ngay trên bảng đen.

Ban thư ký? Đó là cái gì vậy?

Cho nên, cô chính là ngay cả chính mình phỏng vấn cái gì cũng không hề biết vậy mà cứ thế lại anh dũng hi sinh sao?

Vẫy tay chào tạm biệt học tử xinh đẹp, Hứa Tư Ý yên lặng ở trong phòng tự tìm một chỗ ngồi.

Việc muốn có được danh tiếng trong trường đại học thật ra là điều rất bình thường. Đối với sinh viên mới, điều này lại được càng xem trọng. Bọn họ vừa mới nhập học, vẫn còn rất trẻ, lại tràn đầy sức sống. Họ mong muốn để cho bản thân mình có thể tỏa sáng, có cơ hội thể hiện sự nhiệt huyết của bản thân và được mọi người xem trọng. Nhưng tất nhiên, trong số đó cũng có trường hợp ngoại lệ.

Ở sáu hàng ghế trước, ánh sáng lấp lánh đó đang phát ra, trái ngược với hàng ghế thứ ba từ dưới lên mà Hứa Tư Ý đang ngồi im ắng. Cả người cô cơ hồ thu lại tựa một điểm nhỏ.

Phỏng vấn bắt đầu. Một nữ sinh đi lên giữa bục giảng thông báo, “Vòng phỏng vấn đầu tiên Ban thư ký của Hội học sinh hiện tại bắt đầu. Trước hết, xin giới thiệu ban giám khảo vòng phỏng vấn, chủ tịch Hội học sinh, Cố...” Nữ sinh nhìn về phía ban giám khảo ngồi thì thấy trống trơn, đành phải xấu hổ ngừng lại, rồi lại nói tiếp, “Phó chủ tịch, Quản Thúc...”

Lời giới thiệu vừa chấm dứt. Rất nhanh người thứ nhất được gọi lên, một nam sinh thanh tú tiến lên bục giảng, cúi đầu chào, “Chào mọi người, mình là Mã Tiên Lực...”

Sau đó là người thứ hai, rồi thứ ba.

Cứ thế, hơn một tiếng đã trôi qua.

Hứa Tư Ý ngồi ở vị trí của mình, vừa nghe đối thủ giới thiệu, rồi lại nghe người chủ trì gọi tên khác, tim của cô không tránh nổi đập thành thịch, vì quá căng thẳng nên lòng bàn tay đổ đầy mồ hôi.

“Bạn học kế tiếp, Hứa Tư--”

Hứa Tư Ý hai tay gắt gao siết chặt lại.

Ở thời điểm ngàn cân treo sợi tóc này, cửa phòng học đột nhiên mở, động tĩnh không hề nhỏ chút nào, thành công làm cho mọi người phải chú ý. Chỉ một thoáng tất cả âm thanh đều biến mất, ánh mắt mọi người đều quét về phía cửa.

Ngoài phòng học, hành lang tối đen như mực, trong phòng lại sáng ngời tạo nên hình ảnh tương phản mãnh liệt.

Một người xuyên qua ranh giới giữa ánh sáng và bóng tối.

Người đó mặc trang phục màu đen, nhìn rất cao, bả vai rộng, cùng với đôi chân dài và mái tóc đen khiến người này trông rất gọn gàng và chỉnh tề.

Hứa Tư Ý vội vàng thoáng nhìn, chỉ kịp nhìn thấy một hình dáng như vậy.

“Cám ơn trời đất, cuối cùng thì cậu đã đến.” Phó chủ tịch biểu hiện vẻ mặt sống sót sau tai nạn, liền đứng dậy đưa phiếu ghi điểm qua.

Em trong tim tôi - Chương 1 phần 3

Người đó sắc mặt lãnh đạm không nói gì, nhận lấy tờ giấy phó chủ tịch đưa cho, lại không hề ngồi vào vị trí giám khảo, cũng không cùng bất kì người nào trao đổi, bước đi thẳng đến hàng cuối cùng. Lúc anh di chuyển, cả hội trường lớn không phát ra âm thanh nào.

Ánh mắt mọi người toàn bộ lặng lẽ theo dõi anh di chuyển, từ cửa, đến bục giảng, lại đến hàng cuối cùng, tràn ngập tò mò cùng tìm tòi nghiên cứu.

Ngồi phía sau Hứa Tư Ý thấy mọi người đang nhìn, nhin không được, cũng hơi hơi quay đầu lại.

Cô quay xuống thì có chút bất ngờ, vì chạm vào mắt cô là một dung mạo mang đường nét thâm thúy. Đối phương ngồi ở đó, mắt hơi híp lại như đang suy nghĩ điều gì, đôi đồng tử đen láy mà lạnh. Người này mang vài phần lãnh đạm cùng với không kiên nhẫn.

Chỉ mới liếc nhìn vài giây ngắn ngủi mà trái tim Hứa Tư Ý đã cảm thấy hoảng hốt. Cô theo bản năng quay mặt về phía bảng đen.

So với các tân sinh viên non nớt, phó chủ tịch nhìn quen lắm rồi thì có vẻ bình tĩnh hơn, cười cười, hướng mắt về phía người chủ trì, ý bảo tiếp tục.

Nữ sinh trên bục lúc này mới lấy lại tinh thần, giọng nói trong veo tiếp tục gọi, “Vị học sinh kế tiếp, Hứa Tư Ý. Hứa Tư Ý?”

“Vâng”, Hứa Tư Ý định thần lại, cất giọng đáp lại. Cô cắn môi, bất chấp khó khăn mà đứng dậy. Cùng lúc đó, cô cảm thấy phía sau mình, một ánh mắt đang rơi trên người cô, đánh giá cô từ đầu đến chân.

Cô từng bước một đi tới bục giảng.

Phòng học lặng ngắt như tờ.

“Xin chào mọi người.”Hứa Tư Ý hít sâu, ánh mắt không dám nhìn xuống dưới đài, mà chỉ có thể nhìn chăm chăm vào tấm giẻ lau bảng trên bàn giáo

viên, trên đó có màu trắng, màu xanh, màu hồng nhạt của bụi phấn, “Tôi tên là Hứa Tư Ý, đến từ chuyên ngành kiến trúc và quy hoạch công trình quản lý, sở thích của tôi là sáng tác...”

“Xin chờ một chút.” Một giám khảo chột cắt ngang lời cô nói mà không hề báo trước.

Hứa Tư Ý cảm thấy hơi xấu hổ.

“Bạn học, thanh âm của bạn nhỏ quá, đến mình ở hàng thứ nhất cũng không nghe được.” Phó chủ tịch diện mạo phi thường, khi cười lên thì nhìn ấm áp như ánh mặt trời, hàm răng trắng lộ ra, đáng vẻ vô cùng hòa đồng, “Hãy hít thở sâu, đừng lo lắng, đem thanh âm thả ra để nói lớn hơn một chút.”

“Xin chào mọi người, tôi tên là Hứa Tư Ý..” Cô càng khẩn trương hơn, nhưng âm lượng so với lúc nãy không có gì biến hóa.

“Như vậy đi,” Phó chủ tịch suy nghĩ, bỗng nhiên đưa tay chỉ hàng ghế cuối cùng, “bạn thấy vị học trưởng đang ngồi ở hàng ghế cuối cùng không?”

Hứa Tư Ý nhanh chóng liếc về phương hướng kia một cái, không thấy rõ cái gì liền thu hồi lại ánh mắt, “Vâng?”

Phó chủ tịch nói, “Tốt. Bạn ở chỗ này chào anh ấy một tiếng, để cho anh ấy nghe thấy.”

.....Anh trai à, người biến ta thành cái trò đùa gì vậy? Hứa Tư Ý ngây ra như phỗng.

Phó chủ tịch ngay cả lời kịch cũng đã giúp cô nghĩ kỹ, “Hãy nói: xin chào học trưởng, tôi tên là Hứa Tư Ý.”

Trong phòng học tiếp tục im lặng.

Người ở hàng cuối cùng cũng nghiêng ngẫm mà nhìn cô chăm chăm. Trong tầm mắt anh hiện ra hình ảnh của một cô gái dịu dàng, yếu đuối, khuôn mặt nhỏ nhắn vì khẩn trương mà đỏ bừng, đôi mắt to tròn tựa như viên ngọc trai trong suốt. Trên người cô là chiếc áo liền váy caro, làn da trắng như tuyết, đôi chân gầy gầy như khó có thể chống đỡ nổi lại sức nặng nào.

Đột nhiên, không biết là ai bắt đầu vỗ tay.

Người chủ trì kịp phản ứng, nói, “Chúng ta hãy cổ vũ bạn học này bằng tràng pháo tay.”

Chỉ một thoáng, tràng vỗ tay vang dội.

“.....”.....%&.....Các người còn có loại hành động này?

Hứa Tư Ý không nói gì, nhưng trong lòng nước mắt đã lấp đầy cả Tây Hồ (hồ Hàng Châu).

Đâm lao thì đành phải theo lao vậy.

Cô liền hít thở sâu vào, rồi nâng âm lượng cao thêm vài phần, nói: “Xin chào học trưởng, tôi là Hứa Tư Ý.”

Người nọ không có phản ứng gì.

“Bạn học rất tuyệt.” Phó chủ tịch giơ ngón tay cái về phía cô, tươi cười chân thành, “Nó sẽ tốt hơn nếu nói to nữa.”

Cô lại hít sâu, hạ mắt xuống, tưởng tượng mọi người như những cây củ cải, cà chua, cải trắng, đem lời chào hỏi lớn tiếng nói, “Xin chào học trưởng, tôi là Hứa Tư Ý!”

Vừa kêu xong, mọi âm thanh chợt vụt tắt.

Thế giới hoàn toàn không có một tiếng động nào.

“Còn không nghe rõ nữa sao? Lớn tiếng như vậy, đinh tai nhức óc như vậy, chắc mấy vị học trưởng cùng học tỷ ở cách vách đều nghe được...”, Hứa Tư Ý phi thường xấu hổ nghĩ. Đúng lúc này, một tiếng nói thình lình vang lên.

“Hứa Tư Ý.”

Đó là một giọng nam đặc biệt, trầm thấp sạch sẽ, thanh âm có hơi kéo dài, giống như đang nghiền ngẫm ba chữ kia vậy.

Đó là âm thanh tốt nhất mà cô đã từng nghe qua.

Cô giật mình, theo bản năng nâng con mắt, nhìn về hàng cuối cùng.

Chỉ thấy người nọ cách cả một căn phòng rộng lớn, nhìn chăm chăm cô, ánh mắt đầy vẻ tìm tòi, nghiền cứu. Anh vừa xoay bút trong tay, thỉnh thoảng gõ lên bàn. Sau nửa giây ngẩn ngui tạm dừng, anh như có như không nói, “Xin chào tôi là Cố Giang.”

Giọng điệu ngả ngớn vô cùng.

Em trong tim tôi - Chương 2

Hiển nhiên, những lời này của đối phương là đáp lại câu nói trước đó của cô.

“Xin chào học trưởng, tôi là Hứa Tư Ý!” Tình cảnh lúc này đây, căn bản là không hề phát sinh bất cứ rắc rối nào.

Thế nhưng Hứa Tư Ý vẫn lúng túng đến phát nổ.

Trên bục giảng được điều khác hoàn mỹ, cô dường như bị đóng băng, đầu óc trống rỗng, nhất thời đều ngây ngẩn cả người.

Quả thật đừng nói Hứa Tư Ý, ngay cả đến phó chủ tịch cũng không dự đoán được vị ngồi sau kia lại nói ra những lời này, thoáng chốc cũng ngẩn ra. Cũng may, anh chưa đến vài giây liền phản ứng lại, cười nói, “Không sai không sai, bạn học, bạn làm tốt lắm. Về sau nhất định phải tự tin chút nha!”

“....Cảm ơn” Hứa Tư Ý hoàn hồn, như được đại xá, nói xong liền bước nhanh đi xuống bục giảng, thấy hàng thứ 3 vừa vặn không có ai ngồi, cô chạy nhanh ngồi xuống.

Ánh mắt mọi người hết dừng ở Hứa Tư Ý rồi lại nhìn về phía hàng ghế cuối cùng, cứ thế chuyển vài vòng cho đến khi không phát hiện có gì phát sinh phía dưới, liền nhìn về bục giảng lại.

Hứa Tư Ý phồng quai hàm, thở ra một hơi.

Người kia, hẳn là, không lại nhìn về bên cô đó chứ?

Nhịp tim cô đập dồn dập, vẫn chưa kịp hồi phục, bình tĩnh lại, nhưng sau đó vẫn trộm đưa mắt về hàng cuối, lại phát hiện ra rằng không biết từ khi nào ở nơi đó lại nhiều ra một nam sinh. Nam sinh áo trắng, quần đen, giống như mới từ một chỗ nghiêm trang đến đây, đứng đối diện với Cố Giang, đang nói gì đó, thần sắc khẩn trương.

Cố Giang ngồi bắt chéo chân, mặt không chút thay đổi, lúc này vẫn là vẻ mặt ngạo mạn, xa cách cùng không kiên nhẫn đó.

Một lát sau, anh dường như nhận ra điều gì đó, bỗng nhiên nâng mắt nhìn lên. Ánh mắt kia giống như chim ưng đang nhìn con thỏ nhỏ chuẩn bị bị vây bắt là cô, vừa sắc bén vừa chính xác, tựa như không hề có sai sót nào.

Tâm mắt hai người vừa vạy giao nhau trong không trung. Ánh mắt Cố Giang dừng trên mặt Hứa Tư Ý.

Vì sự việc diễn ra quá nhanh, cô trở nên luống cuống, cứng đờ, rồi cố gắng làm như không có việc gì, yếu ớt đem ánh mắt dời đi, nhìn bảng đen, nhìn bàn giáo viên, lại nhìn sang màn chiếu, giấu đầu lòi đuôi hết nhìn đông tới nhìn tây.

Cố Giang nhướn mày, thờ ơ dời tầm mắt đi.

Cô ấy ngồi ở ghế ngoài cùng hàng thứ ba, lưng thẳng tắp, ngồi đoan đoan chính chính như một cô bé. Tư thế ngồi làm làn váy của cô bị kéo lên, lộ ra đôi chân mảnh khảnh.

Hai bên đầu gối trắng nõn như tuyết, bắp chân bé khoảng một quả cầu.

.....

Bởi vì nhiều người đăng kí vào Ban thư ký Hội học sinh, nên mãi đến 10 rưỡi tối, người chủ trì với giọng điệu trầm bổng mới tuyên bố vòng phỏng vấn thứ nhất chấm dứt, cũng không quên thông báo với mọi người là danh sách tiến vào vòng phỏng vấn thứ hai sẽ được công bố dưới dạng tin nhắn đến điện thoại nội trong hai ngày, mời mọi người trở về chờ tin tức.

Những tân sinh viên vừa rời khỏi phòng, vừa náo nhiệt thảo luận.

Hứa Tư Ý đi chậm chậm ở cuối hàng, xác định phần lớn đèn ở Giáo Học Lâu đều không bị ảnh hưởng bởi tiếng hét của cô khi nãy, sau đó mới rời đi. Bên ngoài bầu trời tối đen, giống như bị vấy mực, những con bướm bướm bay xung quanh chiếc đèn đường đang phát ra ánh sáng mờ ảo.

Hứa Tư Ý dừng lại ở đại sảnh lầu một, rồi rầm vài giây, rồi bình tĩnh lại mở đèn pin ở di động, sau đó dọc theo con đường đi về khu nhà ở.

Đang đi, “Tư Ý?” Một giọng nói trong trẻo, vui vẻ vang lên sau lưng.

Giọng nói này Hứa Tư Ý không còn xa lạ gì, học tử “Lâm Thanh Hà”.

Người chủ trì đã từng giới thiệu, nếu cô nhớ không nhầm, vị học tử mỹ nhân này tên là Quế Hiếu Tĩnh, là Tổng thư ký của Ban thư ký Hội học sinh. Khóe miệng Hứa Tư Ý cong lên, đang chuẩn bị nở nụ cười về phía học tử.

Nhưng mà vừa quay đầu lại, miệng cô bất giác trùng xuống.

Đúng là Quế Hiếu Tĩnh. Nhưng, bên cạnh Quế Hiếu Tĩnh còn có một người.

Đối phương vai rộng, chân dài, sắc mặt lãnh đạm, dáng người hơn 1m8, dù chỉ đứng ở một chỗ không nói câu nào thì người đó vẫn toát ra hơi thở mạnh mẽ, khiến người khác không thể bỏ qua.

Chính là vị học trưởng mà cô mới chào hỏi khi này.

Ở khoảng cách này, Hứa Tư Ý hơi giật mình, đây là lần đầu tiên cô nhìn rõ hình dáng của anh đến vậy.

Cô không khỏi thầm khen ngợi vẻ ngoài vô cùng đặc biệt của vị học trưởng này. Loại đẹp mắt này không phải thanh tú, cũng không hề nữ tính, mà là vô cùng anh tuấn cùng vẻ đẹp rất truyền thống, đường nét của anh rõ ràng, chiếc mũi cao thẳng tắp, môi mỏng nhưng đẹp, diện mạo trẻ trung và khôi ngô. Thậm chí ngay cả độ cong hàm dưới cũng thật đặc biệt, thoát nhìn có vẻ kiêu căng, lạnh nhạt.

Nhưng điều gây sự chú ý nhất của người khác vẫn là đôi mắt dài và hẹp cùng với đuôi mắt hơi cong lên của anh, thu hút, sắc sảo, sâu không thấy đáy.

Nói thật, đây là lần đầu tiên Hứa Tư Ý thoát ra sách vở, nhìn thấy bốn chữ “đẹp như tranh vẽ” trên một người sống.

Chỉ tiếc.....

Vừa thấy đã không giống người hiền lành gì.

Tóm lại là trai tài gái sắc, một đôi ngọc bích, Hứa Tư Ý nhìn cảnh này dưới màn đêm, sau khi oán thầm, vẫn cảm thấy hình ảnh này thật đẹp mắt.

“Đây chính là học muội xinh đẹp mà mình đã đề cập qua với cậu.”, vì Quế Hiếu Tĩnh là người Thượng Hải nên khi nói giọng đặc biệt mềm mại và êm ái, cô vô cùng thân thiết kéo tay Hứa Tư Ý, khen: “Vô cùng đáng yêu cũng vô cùng dịu dàng!”

“.....”Hứa Tư Ý không biết phải nói gì, thầm nghĩ, chị là người dịu dàng nên gặp ai cũng thấy dịu dàng sao?

Cách đó mấy mét, Cố Giang khẽ gảy tàn thuốc, khuôn mặt ở trong làn khói hiện ra, vẻ mặt lạnh nhạt, không mấy quan tâm. Hơi nghiêng đầu, ánh mắt dừng trên trên người Hứa Tư Ý. Anh cũng không nói gì, mà cứ thế tràn ngập hứng thú nhìn chăm chăm cô.

Chẳng lẽ là đang ám chỉ cô việc gì à?

Người mới nên chào hỏi bậc tiền bối?

Như một chú gà con mới ra đời, hiểu được truyền thống kính trọng bậc tiền bối là một phẩm chất tốt đẹp, bởi vậy Hứa Tư Ý cúi đầu suy tư, nghĩ mình nên nói thẳng là chào học trưởng, hay là nên thêm tên của học trưởng vào lời nói.

Nhưng mà, ngay một giây trước khi Hứa Tư Ý chuẩn bị mở miệng, vị tiền bối vừa vắn hút xong một điếu thuốc, anh thản nhiên thu hồi tầm mắt, dập tắt đầu lọc, xoay người, bước chân rời đi.

Quế Hiếu Tĩnh hướng về phía bóng lưng kia vẫy vẫy tay, la lớn: “Chia nhau phát biểu ý kiến, đừng quên chuẩn bị! Nhớ kỹ nha!”

Cũng không biết Cố Giang có nghe thấy hay không, nhưng anh cũng không quay đầu lại, bóng dáng hoàn toàn biến mất trong bóng đêm.

Hứa Tư Ý nhìn bản chỉ đường bên cạnh: Cổng trường phía tây.

Đó là đường đi về cổng trường? Đèn sắp tắt hết, vị đại ca kia không cản trở về phòng ngủ sao? Cô có chút tò mò nghĩ.

*****

*****

Hứa Tư Ý đối với việc phỏng vấn Ban thư ký không ôm bất kỳ hi vọng nào.

Mọi người người đều biết, đó chính là tập trung của các học sinh ưu tú, học sinh đa tài, năng lực xuất chúng, người tài vô số kể. Cô có thể tự mình hiểu lấy – vòng sơ khảo đêm đó, bản thân mình, biểu hiện tuy rằng không tính là kém cỏi nhất, nhưng nhất định là chỉ dừng ở mức bình thường, khả năng tiến vào vòng phỏng vấn lần hai là rất nhỏ.

Nhưng, cuộc sống tựa như một viên sỏi cô la, bạn vĩnh viễn không biết tiếp theo sẽ ăn phải vị gì.

Buổi tối sau hôm sơ khảo, Hứa Tư Ý liền nhận được tin nhắn: “Chúc mừng, bạn đã lọt vào vòng thi thứ hai.”

Đối với việc này, Hứa Tư Ý cảm thấy thành viên của Hội học sinh chắc có sự nhầm lẫn.

Nhìn chằm chằm danh sách những người trúng cử vào vòng hai trên màn hình di động, cô chống má trầm tư, do dự có nên hay không gọi điện thoại tới tổ giám chính mình đục nước béo cò.

Ngay lúc Hứa Tư Ý nắm chặt tay, chuẩn bị hi sinh chính mình vì nghĩa lớn, cửa phòng ngủ bị đập.

Bang! Bang!

Vương Hình, nằm gần cửa nhất, đang đắp mặt, nghe tiếng, một tay che mặt một tay mở cửa ra. Ngoài cửa là một nữ sinh đeo kính, quần áo giản dị, thoải mái tự nhiên.

Hứa Tư Ý tranh thủ dò xét, nhận ra đó chính là người ở phòng đối diện, Trương Đình.

Để cho việc thông báo tin tức một cách nhanh nhất có thể, trường C ở từng khu kí túc xá đều lập một người hoạt nam hoặc nữ làm lớp trưởng. Trương Đình mới xuất hiện chính là lớp trưởng của khu cô.

Vương Hình hỏi: “Lớp trưởng có chuyện gì sao?”

“Là như vậy, mời mọi người đúng 3h45 đến tập trung tại cửa phía bắc, tham gia ‘Cuộc gặp mặt, giao lưu các sinh viên ưu tú, tiêu biểu’. Nữ lớp trưởng này là học sinh “ba tốt” đúng chuẩn, nụ cười lộ lên rực rỡ, “Lần giao lưu này sẽ do Hội học sinh chuẩn bị, phải kí tên, không được vắng mặt đâu! “

Buổi chiều ngày hôm sau. Mặt trời mạnh mẽ nhô lên cao, những học sinh năm nhất tập trung tại cửa hội trường dưới ánh mặt trời chói chang, số lượng người lớn vô cùng, ở xa nhìn lại rất đồ sộ, giống như một chiếc núi cỏ khổng lồ vậy.

‘Ưc’ một tiếng, Hứa Tư Ý đem sữa đậu nành vừa mua ở căng tin lên uống một hơi hết sạch, nhìn đám người, lại nhìn mặt trời, không khỏi cảm thán

thời tiết này không dành cho việc ngủ thật sự rất đáng tiếc!

Cô rất muốn ngủ thành một con lười T.T

Một giây trước khi Hứa Tư Ý định đứng ngủ, phần lớn mọi người rất cực cũng bắt đầu hướng về phía cửa thông thả di chuyển vào. Vừa vào, các sinh viên theo thứ tự chuyên ngành mà ngồi ở khu vực đã chỉ định, trong hội trường cuối cùng cũng yên tĩnh lại.

Lúc này một sinh viên chủ trì đi lên giữa bục giảng, nói vào micro: “Kính thưa thầy hiệu trưởng, các thầy cô giáo, cùng các bạn học sinh thân mến...” Trương Định Phi cùng Trần Hàm đeo tai nghe, Vương Hình dịch người, đang tìm một tư thế ngồi thoải mái để ngủ.

Hứa Tư Ý lấy cuốn sổ tay và bút ra, mở to ánh mắt, ép mình không được mất tập trung.

Bản thảo trong tay người chủ trì, 80% đều là giới thiệu các vị lãnh đạo, đi theo mỗi một cái tên của các vị lãnh đạo là một trận vỗ tay trong hội trường. Ước chừng qua 4 phút mới tiến vào chủ đề chính, “Thời gian tiếp theo sẽ dành cho tám bạn sinh viên tiêu biểu, chúng ta sẽ bắt đầu ngay bây giờ.”

Đám tân sinh viên cũng không thật sự quan tâm nhìn theo người chủ trì xuống đài như thế nào.

Bục giảng trống không nhưng hội trường vẫn lặng ngắt như tờ.

Lúc này, nữ sinh ngồi bên cạnh Hứa Tư Ý chạm vào vai cô, nhỏ giọng nói, “Bạn học, mình không mang vở, bạn có thể xé cho mình một tờ giấy không?”

Nữ sinh này tên là Tần Sương, dáng người trắng nõn xinh đẹp, cùng một lớp với Hứa Tư Ý, Hứa Tư Ý không nói gì, lật đến giữa trang vở, soạt một cái liền xé xuống đưa một tờ giấy qua.

Tần Sương nhanh nhẹn, cười hì hì: “Cảm ơn nha.”

Hứa Tư Ý nói câu không khách khí, quay đầu trở lại, ánh mắt một lần nữa trở lại bục giảng, vừa vắn thấy một bóng người thon dài từ phía sau màn đi ra. Ánh mắt cô chợt kinh ngạc, bên cạnh, Tần Sương trực tiếp cúi đầu ‘oa’ một tiếng.

Lần giao lưu này ở một nơi nghiêm túc, bởi vậy người nọ một thân ăn mặc nghiêm chỉnh, một bộ âu phục màu đen, bên trong là áo sơ mi trắng, đôi chân dài thẳng tắp được bọc trong chiếc quần đen, vai rộng eo hẹp, dáng người không chệ vào đâu được. Tóc ngắn hất lên trên, lộ ra chiếc trán cao và sáng bóng, cùng một đôi mắt đen thâm thúy.

Thoạt nhìn anh có chút giống như thiếu ngủ, không nói gì, mắt hơi híp lại, vẻ mặt lãnh đạm có phần không kiên nhẫn, tùy tiện đứng trên bục, không thể nghi ngờ anh lại trở thành tâm điểm của toàn trường.

Trong lúc nhất thời, mọi người dù ngủ gà ngủ gật hay nghịch điện thoại, tất cả đều bị anh hấp dẫn mà nhìn qua.

Qua vài giây, anh chớp mắt một cái, giọng nói trầm thấp xuyên qua micro cố định vang vọng toàn bộ hội trường, ngữ điệu có chút không tập trung, ngữ khí rất nhạt: “Chào mọi người. Tôi là Cố Giang, đến từ ngành thiết kế công trình khoa kiến trúc, là người nhận được học bổng quốc gia, và cũng là chủ tịch của Hội học sinh....”

“Học bổng quốc gia?” Tần Sương ánh mắt tròn tròn, “Thật là lợi hại!”

Hôm khai giảng, trường học phát cuốn sổ hướng dẫn nhập học, một cuốn sổ tay, phía trên đề cập tới, học bổng quốc gia từ trung ương gồm bộ tài chính và giáo dục cùng thống nhất cấp cho, hàng năm chỉ định số người có hạn, cạnh tranh vô cùng kịch liệt. Có thể vượt qua khó khăn để giành được học bổng, đều là những sinh viên tài năng đứng đầu.

Lúc này sự chú ý của Hứa Tư Ý không đặt ở ‘Học bổng quốc gia’ trong lời Cố Giang nói.

Mà là....

Vị học trưởng này, nhan sắc cùng giá trị thật đúng là ba trăm sáu mươi độ không góc chết....

A không đúng, đây cũng không phải trọng điểm.

Anh còn vừa nói tới cái gì ấy nhỉ?

Chủ tịch Hội học sinh? Duyên phận thần kỳ như thế thật tồn tại sao....

Lời phát biểu của Cố Giang rất ngắn gọn, ngắn gọn đến mức Hứa Tư Ý hoài nghi là anh vừa mới ở phía sau đài viết một bài phát biểu, bởi vì từ khi

anh bước ra đến lúc rời bục giảng, toàn bộ quá trình không mất đến ba phút.

Nam sinh thứ hai đi lên bục giảng cũng ăn mặc nghiêm túc, đeo mắt kính thật dày, diện mạo thanh tú, vừa nhìn thấy đã thấy đúng tiêu chuẩn học bá. Đây là một thế giới thích cái đẹp, mọi người tuy rằng đang nghe, nhưng sự chú ý so với lúc trước đã phân tán rất nhiều.

Nói là cùng các học sinh ưu tú tiêu biểu giao lưu, nhưng thực chất là nghe các vị học bá kể về việc tại sao họ có thể kiêu ngạo đến vậy. Sau Cố Giang, Hứa Tư Ý lại nghe thêm vài câu chuyện của các vị học bá khác, cuối cùng đúc kết ra rằng, đó chính là những vị học bá ưu tú nghìn người như một, trong vạn người mới có thể tìm ra được một soái ca.

Khi người học bá thứ tư lên bục giảng, là lúc cô mót quá nhịn không được bèn chuồn ra ngoài đi toilet.

Hội trường cùng đài phát thanh của trường liền kề nhau. Kết nối giữa hai tòa nhà là một hành lang hẹp, toilet tại ngay chính giữa hành lang. Hứa Tư Ý vừa xem di động, dọc theo hành lang đi về phía trước.

Đi đến một chỗ thì cô ngửi được mùi thuốc lá chưa tan trong không khí.

Hứa Tư Ý quay đầu, ngay bên trái là cửa thoát hiểm đang mở hé, bên trong, ánh sáng hơi tối, mơ hồ có thể thấy một bóng người cao cao. Cô nháy mắt mấy cái, dựa sát vào tường, lặng lẽ đi về phía đó.

Ngay sau cánh cửa là một thân tây trang màu đen. Người nọ đưa lưng về phía cô, một tay cời bỏ cúc ở chiếc áo sơ mi trắng, lộ ra vai rộng cùng eo hẹp, thắt lưng hơi gầy.

Đang thay quần áo?

Anh tiện tay đem áo trắng phủ lên áo khoác, hơi quay người lại, Hứa Tư Ý có thể thoáng được thấy một phần bụng dưới gầy và cứng rắn.

Phía trên là đường nhân ngư gợi cảm mà xa lạ, bên trái vị trí thắt lưng có thể lờ mờ nhìn ra được một hình xăm.

Rất tà khí cũng rất hấp dẫn.

.....Đợi chút.

Trời đất, cô rốt cuộc đang làm gì vậy!!!

“.....”Hứa Tư Ý sợ ngây người, sau khi hoàn hồn cả khuôn mặt đều đỏ bừng, tay lỡ đụng phải cửa. Ầm!

Cố Giang nghe thấy tiếng động kia, nhúu mày quay đầu, vừa vặn thấy một mái tóc đuôi ngựa dài vẽ ra một hình cung nho nhỏ, chủ nhân của mái tóc đôi ngựa giống như một con thỏ bị hoảng sợ, một bóng dáng nho nhỏ, dọc theo hành lang chạy trốn chết.

Em trong tim tôi - Chương 3

Sẽ không bị nhận ra đó chứ?

Mãi đến khi cuộc giao lưu kết thúc, trong đầu Hứa Tư Ý vẫn còn lặp lại vấn đề này. Vừa rồi, sau khi cô xoay người, áp dụng tư thế chạy cự li dài 800 mét được học ở cao trung, nhanh chóng chạy thoát khỏi hiện trường, theo lý mà nói, Cố Giang hẳn là chưa kịp thấy mặt cô.

Nhiều nhất cũng chỉ thấy được bóng dáng mà thôi.

Vậy anh có thể dựa vào bóng dáng nhận ra cô là ai không? Tất nhiên là không thể rồi! Người ta đường đường là chủ tịch Hội học sinh, nhật lý vạn ky1, không chừng đã sớm vứt bỏ cô nữ sinh này lên chín tầng mây rồi ấy chứ.

Ý chỉ những người có rất nhiều công việc quan trọng cần giải quyết

Sau khi khai thông đầu óc đến bảy, tám lần, gánh nặng tâm lí của Hứa Tư Ý nhẹ hơn. Cô bình tĩnh lại, lắc lắc đầu, ra khỏi toilet, trở lại hội trường.

Lúc này đứng trên bục giảng là một nữ sinh tóc ngắn mặc một chiếc váy liền áo màu xanh đậm. Cô ấy không cần bản thảo mà vẫn nói năng lưu loát, giải thích năm điểm về: “Học bá2 được luyện thành như thế nào?” cho các tân sinh viên.

Chỉ những người đạt điểm cao nhờ siêng năng học hành.

Hứa Tư Ý đè thấp giọng, hỏi người bên cạnh, “Đây là người thứ mấy rồi thế?”

“Cuối cùng. Cảm ơn trời đất, đã sắp xong rồi!” Tần Sương bày một dáng vẻ như sắp ngủ đến nơi, nghiêng đầu sang chỗ khác, ánh mắt dừng ở trên mặt Hứa Tư Ý đánh giá một vòng, rồi nhú mày hoài nghi, “Mặt cậu sao hồng vậy?”

“.....”, trong đầu cô thoáng hiện lên hình xăm ở trên đường nhân ngư của người nào đó.

Hứa Tư Ý xấu hổ vội ho một tiếng, gượng cười haha: “Vì trời nóng làm cho thời tiết này có chút oi bức.”

Tần Sương đưa tay phẩy phẩy gió, cũng theo đó oán giận: “Dù sao cũng sắp đến tháng chín rồi, sao vẫn còn nóng như vậy chứ. Ngày mai bắt đầu khóa huấn luyện quân sự, nhưng làm thế nào.....”Nói xong, không biết như thế nào liền thay đổi chủ đề: “Đúng rồi, Tư Ý, cậu biết Cố Giang đúng không?”

Trên đầu Hứa Tư Ý hiện ra ba dấu chấm hỏi.

Khuôn mặt Tần Sương tươi cười, “Bạn cùng phòng của mình cũng thi sơ khảo Ban thư ký Hội học sinh, nói rằng hai người đã từng chào hỏi qua”, thanh âm ngọt ngào, “Mình còn nghe nói bạn vào tới được vòng hai, thật sự lợi hại nha!”

“...”, Hứa Tư Ý.

Cô gượng cười, “Cũng bình thường, bình thường thôi.”

Cuộc giao lưu chấm dứt, các nhóm tân sinh viên dưới sự dẫn dắt của chủ nhiệm lớp theo thứ tự rời khỏi trung tâm hội trường. Mới ra khỏi cửa lớn, hàng ngũ liền phân tán thành các nhóm nhỏ, các nhóm có thể là cùng phòng học hoặc cùng lớp, tốp năm tốp ba, phần lớn đều thảo luận về mấy sinh viên ưu tú đứng trên bục giảng khi nãy.

Hứa Tư Ý liên tục mấy lần nghe thấy cái tên “Cố Giang”, không khỏi cảm thán trong lòng tầm quan trọng của nhan sắc. Ai ngờ vừa cảm thán xong, chợt nghe bên cạnh một giọng cảm thán: “Thật sự rất lợi hại!”

Người nói chuyện là Vương Hinh. Vị bạn học chân dài cùng phòng này là người ở Yến Thành, cha mẹ đều công tác ở bộ giáo dục, nên nhà có phần khá giả, nhưng bề ngoài lại có vẻ vô cùng tri thức.

Hứa Tư Ý nghe vậy có chút tò mò: “Cái gì lợi hại cơ?”

Khóe môi Vương Hinh cong lên cười cười, không trả lời, ngược lại nói một câu không đầu không đuôi: “Mình hỏi cậu, một sinh viên nên tẩy trắng như thế nào?”

.....Ha?

Mơ màng trên cây mơ màng quá, mơ màng dưới cây bạn cùng tôi.
Vị bạn học này, có phải bạn có lối suy nghĩ quá rộng, quá lớn rồi không?
Hứa Tư Ý mờ mịt lắc đầu.
Vương Hình thản nhiên liếc nhìn cô một cái: “Vừa rồi trên bục giảng không phải sẵn có một ví dụ hay sao?”
“.....”

*****
*****

Chuyện cuộc giao lưu hôm đó rất nhanh bị Hứa Tư Ý bỏ ra phía sau. Khóa huấn luyện quân sự chính thức bắt đầu, buổi tối ngày đầu tiên, phó thư ký Hội học sinh liền gọi điện thoại cho cô, ngàn cân dặn vạ dặn dò, nhắc nhở cô tham gia vòng phỏng vấn thứ hai.

Sau khi hết lần này đến lần khác xác minh không phải thành viên Hội học sinh nhằm danh sách trúng cử, Hứa Tư Ý hân hoan, vui mừng trả lời. Với biểu hiện bình thường cũng có thể ngoại lệ tiến vào vòng hai, cô theo bản năng mà cho rằng học tử Quế Hiếu Tĩnh đặc biệt chiếu cố cô.

Điều đáng ăn mừng là, vị chủ tịch tràn ngập khí chất nhân vật phản diện kia sẽ không xuất hiện ở vòng phỏng vấn thứ hai.

Năm ngày sau, khi khóa huấn luyện diễn ra được hơn một nửa, trời chạng vạng tối, trên bảng thông báo dán danh sách những người được Hội học sinh tuyển dụng, bảng vàng chữ đen, dẫn đến nhiều tân sinh viên ‘thịt tươi’ nghỉ chân vây xem.

Tên của Hứa Tư Ý đứng đầu trong danh sách, đặc biệt bắt mắt.

“Hứa Tư Ý.....”, có người đối với cái tên này có chút ấn tượng trầm ngâm nói, “chính là nữ sinh nói chuyện rất nhỏ hôm sơ thí đó sao? Cô ấy được vào sao?”

“Ngoại trừ vẻ đẹp bên ngoài, cô ta có cái ưu điểm nào khác à?”, tân sinh viên không được chọn chua ngoa ganh ghét nói: “Nhất định là có người quen ở đó.”

Cứ như vậy, mặc cho nhiều loại bình luận, suy đoán khác nhau, cuộc tuyển thành viên vào Hội học sinh rốt cục cũng chậm rãi kết thúc. Hứa Tư Ý chính thức trở thành thành viên Ban thư ký của Hội học sinh.

Vì đang trong năm nhất nên ngoại trừ hai môn chuyên ngành là công trình cơ học và quản lý, thì chương trình học cũng chỉ có mỗi toán học cao cấp là hơi khó nhằn, còn đâu việc học cũng không quá nặng nề. Lớp học Hứa Tư Ý không ít người đều gia nhập các tổ chức của sinh viên. Phần lớn nhóm học sinh xuất sắc có yêu cầu rất nghiêm khắc với bản thân mình. Tất cả mọi người đều hi vọng có cơ hội nâng cao khả năng của bản thân.

Phòng ngủ Hứa Tư Ý gồm 4 người, trong khi cô gia nhập Hội học sinh, thì Vương Hình gia nhập Xã liên, Trương Định Phi gia nhập Đoàn nghệ thuật, chỉ có mỗi Trần Hàm là tự do trong khi đa số các sinh viên đều tham gia các câu lạc bộ khác nhau .

Thứ năm đầu tiên sau khi khai giảng, vào buổi tối sau khi tan học, Hứa Tư Ý đi đến phòng học 1405 Giáo Học Lôu, tham gia cuộc gặp mặt thường kỳ của Ban thư ký Hội học sinh.

Trưởng thư ký Quế Hiếu Tĩnh vẻ mặt tươi cười, đầu tiên là nói những lời hoan nghênh, sau đó đơn giản giới thiệu nhiều việc liên quan đến đại học C, về các quan hệ phức tạp rắc rối của sinh viên tổ chức, cuối cùng là giảng giải chức năng của Ban thư ký.

Ở dưới Hứa Tư Ý cả buổi cầm tờ giấy thông tin của hội mà yên lặng tổng kết: hóa ra chỗ bọn họ chính là nơi kết nối giữa giáo viên và học sinh.

“Nói tóm lại, công việc của chúng ta chính là: đem mệnh lệnh từ trên truyền xuống, đem tình hình bên dưới truyền lên, lấy lợi ích của sinh viên làm trung tâm, trợ giúp đoàn chủ tịch làm tốt toàn bộ công việc.” Quế Hiếu Tĩnh nói rất trôi chảy: “Tính danh cùng số điện thoại của mấy vị chủ tịch tôi đã viết ở bảng đen, mọi người nhớ ghi lại để thuận tiện cho việc liên hệ.”

Hứa Tư Ý ngẩng đầu nhìn bảng đen. Trên bảng là sơ đồ hình cây, đỉnh tán cây chính là hai chữ: Cố Giang, mở ngoặc: chủ tịch, số điện thoại: XXXX, đóng ngoặc.

Phía dưới là bốn vị phó chủ tịch khác nhau.

Mọi người đều mở danh bạ di động ra lưu vào, trong lòng đầy kính trọng hướng về những dãy số đó.

Rất nhanh đến mười giờ, cuộc gặp mặt đã xong, mọi người đều bắt đầu rời đi. Hứa Tư Ý đi ở sau cùng, lúc sắp bước qua cửa phòng học, Quế Hiếu Tĩnh gọi cô lại: “Tư Ý!”

Hứa Tư Ý dừng lại, quay đầu cười cười, “Học tử, làm sao vậy?”

Quế Hiếu Tĩnh vui vẻ cười: “Nhà trường muốn mở dạ hội đón người mới đến, em về viết mẫu thư mời nhé, được không?”

What?

Thư mời? Đó là cái gì?

Hứa Tư Ý đen mặt, thể hiện sự nghi vấn.

Quế Hiếu Tĩnh như đã đoán ra cô muốn nói gì, khéo hiểu lòng người mà bổ sung: “Chưa từng viết cũng không sao cả, chị sẽ đưa cho em thư mời năm trước để tham khảo.” rồi giọng nói trở nên mềm mỏng hơn, “Vất vả cho em rồi, cố gắng viết trước thứ hai nha!”

Nghe vậy, Hứa Tư Ý trầm mặc vài giây, cuối cùng vẫn nhận lời: “Viết xong trực tiếp đưa cho chị phải không ạ?”

“Là Giang ca muốn, em trực tiếp đưa cho anh ấy là được rồi.”

Hứa Tư Ý “.....”

“Giang ca” trong miệng Quế Hiếu Tĩnh, không cần đoán, ngoại trừ người nổi danh toàn trường - chủ tịch Hội học sinh, Cố Giang, không còn ai khác. Trở lại phòng ngủ mở máy tính ra, trong hòm thư quả nhiên là mẫu thiệp mời cho buổi dạ hội của mấy năm gần đây đã nằm gọn trong đó rồi. Hứa Tư Ý không nói gì, chỉ có thể yên lặng mở văn bản ra, vò đầu bứt tai, đầu óc khổ sở, cố gắng suy nghĩ, suy nghĩ rồi lại suy nghĩ.

Suy nghĩ suốt ba ngày, rốt cuộc cũng ném ra được một bản thư mời sứt sẹo. Buổi tối chủ nhật, Hứa Tư Ý đem thư mời đã đánh đến cửa hàng nhỏ ở trong trường, sau đó im lặng, nghĩ sẵn trong đầu những lời sẽ nói rồi lấy điện thoại di động ra, hít sâu một hơi, gọi một cuộc điện thoại.

Sau hai tiếng nhạc chờ thì cuộc gọi được kết nối.

Trong ống nghe là tiếng nói lãnh đạm lại có phần mất tập trung: “Alo?”

Hứa Tư Ý sợ run lên. Không thể không thừa nhận, giọng nói của người này nghe rất được, giọng nói dễ chịu, trầm thấp lại hơi khàn, vô cùng đặc biệt.

Cô lặng lẽ hít sâu, cố gắng duy trì bình tĩnh, ngữ khí ung dung: “Học trưởng Cố Giang, em là Hứa Tư Ý, là trợ lý thư ký mới. Chị Hiếu Tĩnh giao cho em viết mẫu thư mời cho buổi dạ tiệc rồi đưa cho anh. Em đã viết xong rồi, xin hỏi.....”

Còn chưa nói xong, liền bị đối phương không kiên nhẫn ngắt lời, “Ở đâu?” “.....Em sao?” Hứa Tư Ý đeo chiếc túi sách bé hình con vịt xoay người, ngẩng đầu lên, nhìn về phía tấm biển của cửa hàng trong trường học, đọc lên: “Siêu thị phía Nam Đại học C.”

“Chờ đó.”

Giây tiếp theo liền nghe thấy tiếng dập điện thoại.

Trong cửa hàng được chiếu sáng trưng bởi đèn sợi đốt làm cho bên ngoài đến một vật nhỏ cũng có thể được nhìn thấy. Hứa Tư Ý đứng trong ánh sáng, mở thư mời ra, tỉ mỉ kiểm tra xem có lỗi chính tả hay câu sai ngữ pháp nào không. Xem hết một lần.

Rồi lại kiểm tra một lần nữa.

Sau khi kiểm tra ba lần, Hứa Tư Ý đóng thư mời lại, đang cúi đầu, vừa lắc đầu một cái, liền sững sờ.

Phía bên trái cửa hàng bị khuất bóng, ánh sáng có phần hơi tối, một bóng người cao lớn đang dựa vào tường, mặc áo sơ mi quần dài. Trên mặt anh không có biểu tình gì, đôi mắt tối đen khó hiểu, không biết đã nhìn cô bao lâu.

Hứa Tư Ý bình tĩnh lại, cất bước đi tới, cố gắng mỉm cười thật tự nhiên, chào hỏi: “Xin chào Cố học trưởng!”

Ánh mắt Cố Giang tùy tiện nhìn vào tay cô, “Viết cái này được không?”

“Ừm....” Hứa Tư Ý gặt gao nắm chặt thư mời, hơi do dự, giọng nói trong suốt, “Trước đây em chưa viết thư mời bao giờ, vấn đề hần là rất nhiều, anh xem trước một chút.....Chỗ nào cần sửa, em sẽ sửa lại.”

Anh không nói gì, cúi đầu, chậm rãi mở bao thuốc lá vừa mới mua.

Hứa Tư Ý có chút lo lắng chờ đợi.

Qua vài giây, Cố Giang đem giấy đóng gói bên ngoài bao thuốc tùy tiện quăng vào trong thùng rác, quay đầu lại, liếc nhìn cô một cái, hất hất cằm ra hiệu: “Lại đây.”

“?” Cô không hiểu chuyện gì, nhưng vẫn cầm thư mời, chậm như ốc sên, mà đi đến.

Đứng ở trước mặt anh.

.....Thật là cao!

Cô vừa đứng lại gần, thì có cảm giác áp bức mãnh liệt tới cực điểm.

Hứa Tư Ý định thần, hai tay đem thư mời tới trước mặt Cố Giang: “Học trưởng....”

Sao giọng lại lắp bắp như thế này? Giọng nói trong suốt khẩn trương, cất cao âm lượng: “Học trưởng xem một chút đi ạ.”

Cố Giang cúi xuống, ánh mắt xem xét cô trong chốc lát, nhích người đi tới. Không khí xung quanh liền bị mùi thuốc lá mát lạnh cùng hơi thở xa lạ xâm chiếm, Hứa Tư Ý nhanh chóng bị bóng người của anh bao phủ. Ánh mắt cô chợt hoảng sợ, theo bản năng lui về phía sau, nhưng đằng sau lại không còn đường nữa, nên trong nháy mắt lưng của cô liền dán hẳn vào vách tường.

.....Có chuyện gì từ từ nói, đây là muốn làm gì.....

Nhịp tim của cô đập nhanh hơn, thành thịch, thành thịch.

Hứa Tư Ý hoảng hốt, hai má không thể khống chế mà ửng đỏ.

Hai người chiều cao chênh lệch quá lớn, Cố Giang tiến gần về phía cô, cúi người xuống, giọng điệu lười biếng kéo theo cảm giác công kích cùng xâm lược mãnh liệt: “Ngày đó có phải là em không?”

Em trong tim tôi - Chương 4

Khoảng cách gần như vậy khiến người anh đặc biệt nổi bật, Hứa Tư Ý còn có thể mơ hồ thấy rõ hàng lông mi đen dài của anh, cả làn da trơn mịn không tỳ vết nữa.... Bỗng dưng trên mặt cô nhiệt độ tăng lên thấy rõ.

Anh vừa hỏi cái gì cơ?

“.....”Hứa Tư Ý ép cho đầu óc chính mình hoạt động trở lại, sau đó lắc đầu xua tay: “Không phải em”

Một mùi hương ngọt ngào xông vào trong lỗ mũi, không giống mùi nước hoa mà là tựa như hương hoa nhài lúc sáng tinh mơ bị người ta hái xuống đem ngâm vào sữa tắm, thanh sạch tươi mát, không khiến người khác chán ghét chút nào.

Cố Giang nhìn chăm chăm cô, mặt không biến sắc.

Bên kia Hứa Tư Ý hồi lâu mới giật mình nhận ra bản thân thất thố, nhất thời, hận không thể đem đầu lưỡi chính mình cắn rụng, đành khẽ hắng giọng, định sửa lại một chút: “Anh nói là.....ngày nào ạ?”

.....Im .....Lặng.

Vẫn là im lặng.

Sau hai giây im lặng kỳ lạ, Cố Giang khéo môi cong lên, nở nụ cười.

Không biết tại sao nhưng thấy vị lão đại mặt than này hôm nay bỗng dưng cười đến nở rộ Hứa Tư Ý lại không cảm thấy thả lỏng, ngược lại lông tóc trên người đều dựng đứng hết.

“Em nói xem”, Cố Giang không trả lời mà hỏi ngược lại

Ngữ khí của anh nhàn nhạt, ở khoảng cách gần như thế này cô mơ hồ có thể ngửi được mùi hương mát lạnh từ miệng anh, một mùi hương hỗn tạp giữa bạc hà cùng thuốc lá.

Ở giờ phút quan trọng này, Hứa Tư Ý cảm thấy bản thân mình ngoài việc giả ngu đánh chết cũng không thừa nhận ra thì không còn con đường sống thứ hai. Bởi vậy, cô âm thầm hít vào một hơi, giả ngu: “Em .....không biết.”

Ngày đó ở trung tâm hoạt động, cô xác định hiện trường tuyệt đối không có người thứ ba, hơn nữa Cố Giang không nhìn thấy mặt cô, không bằng chứng không nhân chứng, anh cũng không thể một mực chắc chắn rằng cô nhìn lén anh đi? Tuy là cô quả thật có nhìn lén, nhưng cũng là do đáng người của anh quá bắt mắt thôi. Nếu nhớ không nhầm thì trên lưng anh còn có một hình xăm, vẫn biết hình xăm và hút thuốc chính là biểu hiện của thanh niên xấu nhưng vị chủ tịch này thật đúng là đã lật đổ nhận thức từ trước tới nay của cô mà.... Đầu óc Hứa Tư Ý hỗn loạn một hồi liền bay đến tận đầu tận đuôi.

“Thật sự?”

“Ừ”

Sau một phen người hỏi ta đáp cứ như vậy chấm dứt, không khí lại rơi vào im lặng.

Cố Giang trong đáy mắt hiện lên một tia nghiền ngẫm. Hứa Tư Ý có tật giật mình nên ngoan ngoãn dựa vào tường ngẫm cây ngẫm cỏ ngẫm trời ngẫm, có như thế nào cũng không dám đối diện cùng vị kia.

Hai bên cứ như thế không ai chịu nhường ai, tình hình vô cùng giằng co.

Giờ này cũng không tính là trễ nên vẫn có sinh viên ra vào mua đồ, nơi hai người đứng tuy không thu hút sự chú ý nhưng vẫn có mấy người đi ngang qua nhìn chằm chằm vào tới bọn họ, sau đó lú lú xì xào bàn tán.

Hứa Tư Ý dưới cái nhìn nghiền cứu của Cố Giang thì chỉ biết cúi đầu suy nghĩ làm cách nào để trót lọt mà qua mặt anh được.

Từng có một cơ hội nhìn trộm trực tiếp được đặt ngay trước mắt nhưng cô lại không quý trọng, nếu lại có cơ hội đấy một lần nữa thì cô nhất định sẽ nắm lấy, sẽ xem thật kỹ rồi nhanh chóng phui mờ che giấu.

Trong lúc Hứa Tư Ý mơ mơ màng màng bỗng một bàn tay tiến vào tầm mắt của cô. Bàn tay này trông rất được, khớp xương rõ ràng thon dài mạnh

mẽ, khi ngọn đèn chiếu vào còn có thể thấy rõ gân xanh nhàn nhạt trên mu bàn tay.

Suy nghĩ của Hứa Tư Ý lập tức bị lung lay, giây tiếp theo cái tay kia liền trực tiếp nắm lấy cằm cô nâng lên, buộc cô phải nhìn thẳng vào người trước mặt.

Hứa Tư Ý hô hấp căng thẳng, mở to hai mắt nhìn???

“Thằng thẩn sẽ được khoan hồng, ngược lại ,kháng cự sẽ bị trừng trị, hiểu rõ rồi thì trả lời lại.”, giọng nói Cổ Giang đậm mặc nghe không ra vui buồn. Anh cúi xuống, ánh mắt lơ đãng đảo qua hàng lông mi đen nhánh, hai má trắng tuyết cùng đôi môi đỏ hồng, “Ngày đó có phải em không?”

“.....” Anh đây là đang đặc biệt thăm vấn cô sao?

Nói thật, phòng tuyến tâm lý của Hứa Tư Ý cô đã có phần sụp đổ rồi.

Ầm một cái máu toàn thân của Hứa Tư Ý dồn lên trên mặt, nội tâm rối rắm không yên, nhưng sau một hồi lâu cô vẫn kiên trì: “Không phải”

Cổ Giang nghe vậy nhướng mày.

Hứa Tư Ý tim phổi gì đều muốn nhanh chóng theo cổ họng nhảy ra ngoài, nhưng vẫn cố gắng làm ra bộ dạng cây ngay không sợ chết đứng.

Sau một lúc lâu anh mới chậm rãi buông lỏng tay ra, lại tiện đà vỗ vỗ đầu cô mấy cái rồi mới xoay người rời đi.

Tiếng bước chân anh theo con đường nhỏ xa dần .

Cảm giác lạnh lẽo trên vành tai lúc này, là ngón tay của anh?

Cô vuốt ngực đứng nguyên tại chỗ vài giây, rồi lại lắc lắc đầu mấy cái tự nhủ bản thân đừng chú ý tới việc này nữa.

Rồi lại nhìn xuống thư mời nằm trong bàn tay còn lại.

.....Cứ mãi giành tâm tư cho việc giằng co ban nãy, giờ mới biết hóa ra lại quên mất chính sự.

Hứa Tư Ý yên lặng ở trong lòng phỉ nhổ chính mình vài giây, sau đó đành thở dài lấy điện thoại di động ra gọi cho Quế Hiểu Tĩnh. Sau hai tiếng kể lể rốt cục tinh thần cũng thông suốt.

Cô rồi rắm không biết phải giải thích thế nào cho Quế Hiểu Tĩnh về việc vẫn chưa đưa thư mời, đành đo mãi mới cẩn thận nói: “Chị Hiểu Tĩnh, cái kia, hôm nay có chút chuyện ngoài ý muốn....”

“Chị biết” Quế Hiếu Tĩnh tỏ ra không có chuyện gì, ngữ khí giống như ta đây đều biết, “Cố Giang vừa nói với chị, anh ấy hôm nay không có ở trường học, bảo em trực tiếp đem thư mời đưa cho phó chủ tịch”

“?” Gì cơ? Hứa Tư Ý rơi vào ngốc nghếch. Đây là vở kịch gì vậy?

Cố Giang không ở trường học? Thế còn người vừa rồi ngăn cô ở bức tường bức cung là ma chắc?

Lại nghe đầu bên kia Quế Hiếu Tĩnh cười rộ lên, “Đoàn chủ tịch có phân công: nội dung của buổi dạ tiệc vẫn là do Quản Thúc phụ trách, Giang ca bỗng nhiên chỉ đích danh em viết thư mời, trước kia chị còn thấy kỳ quái.”

“....” Hứa Tư Ý nghe xong thì tim tắc nghẽn một cái.

“Đừng có gấp, liên hệ Quản Thúc là tốt rồi.” Quế Hiếu Tĩnh dịu dàng, “Còn có chuyện gì sao?”

Biết được chân tướng Hứa Tư Ý hóa đá nửa giây, lặng lẽ trả lời, “Không có việc gì đâu ạ.”

Cúp điện thoại.

Một trận gió vù vù thổi qua, Hứa Tư Ý đưa mắt nhìn trời.

Như vậy, cảm thấy tối hôm nay muốn cô đưa thư mời là giả, đối với cô khởi binh hỏi tội mới là thật. Vị lão đại kia, có vẻ như là không có thiện ý với cô cho lắm...

*

So sánh với Cố Giang, vị phó chủ tịch Quản Thúc này đối với Hứa Tư Ý tựa như mùa xuân dịu dàng rực rỡ. Vị học trưởng này ngoại hình sáng sủa, nói chuyện hài hước, tính cách cũng ôn hòa lại kiên nhẫn, phản ứng đầu tiên khi nhận thư mời chính là khen Hứa Tư Ý thái độ tích cực, xem qua rồi thì khen cô biết cách sắp xếp thời gian, về sau nhất định sẽ có đất dụng võ. Hứa Tư Ý liên tục nói lời cảm ơn, vẫy vẫy tay chào tạm biệt phó chủ tịch rồi quay về nhà trọ.

Mở cửa vừa thấy Trần Hàm không có trong phòng, Vương Hình cùng Trương Định Phi thì người ngồi trên ghế người ngồi trên bàn, vừa ăn vặt vừa nói chuyện phiếm.

“Trần Hàm đâu?” Hứa Tư Ý đóng cửa phòng thuận miệng hỏi.

“Hẹn hò.” , Vương Hình trả lời

Hứa Tư Ý có chút kinh ngạc, “Bạn trai của cô ấy là từ Yến Thành tới đây?” Nếu cô nhớ không nhầm thì Trần Hàm đã từng nói qua là hai người họ đã bắt đầu mối quan hệ từ thời trung học.

“Cậu ấy học ở khoa luật, là bạn cùng khóa của chúng ta.” Vương Hình nói xong liền đưa cho cô một hộp sữa chua, “Người cậu vừa nói là bạn trai trước.”

Hứa Tư Ý càng kinh ngạc, “Chia tay rồi ư?”

“Ừ, mới hôm kia.”

“.....” Cô nhất thời không biết nên nói cái gì, chỉ đành cầm ống hút xuống chuyên chú uống sữa. Khụ, axit trong sữa chua rất tốt cho bao tử đó.

Trương Định Phi ngồi ở trên bàn xoay xoay chìa khóa. Cô ấy nhìn Hứa Tư Ý, bỗng nhiên ngừng lại, nhíu lông mày, nói: “Này, cảm giác thế nào?”

Tầm mắt Hứa Tư Ý từ hộp sữa chua dời về khuôn mặt Trương Định Phi, không hiểu, “Cái gì thế nào?”

“Hội học sinh đó.”

“Mình vào làm ở Ban thư ký, cảm giác mọi người đều rất bận rộn.”

Trương Định chế nhạo một tiếng, “Mình hỏi cậu cảm thấy người ở trong đó thế nào?”

Hứa Tư Ý cười cười, trả lời: “Rất tốt.”

“Nhưng Học sinh hội quả thật rất phức tạp.” Vương Hình lắc lắc ngón tay, “Đừng nhận định sớm như vậy, lâu ngày mới nhìn ra được tâm địa của bọn họ.”

Hứa Tư Ý nghĩ tới Quế Hiểu Tĩnh dịu dàng xinh đẹp, cười cười, nói: “Ít nhất hiện tại xem ra trường bạn mình vẫn tốt!”

“Trường bạn của cậu?” Vương Hình nhướn mày.

Hứa Tư Ý gật đầu.

“Con mắt không nhúc nhích nhưng chuyện gì cũng biết, là kẻ hai mặt Quế Hiểu Tĩnh kia?”

“.....”

Vương Hình không nói lời nào, nhìn cô trong chốc lát sau đó vẫy vẫy tay. Hứa Tư Ý đành phải dịch ghế qua.

“Nhìn cậu gốc như vậy rất đáng yêu, mình chia sẻ với cậu hai tin bất quá. Thứ nhất, Quế Hiếu Tĩnh đã từng là sinh viên trong đội quân danh dự, nhưng vấn đề là ở chỗ, việc này là do cô ta động tay động chân đoạt từ tay bạn cùng lớp”

.....Trời

Tam quan của Hứa Tư Ý bị đảo lộn, sợ ngây người, “.....Thứ hai là gì?”

Vương Hinh cố ý kéo dài giọng điệu, “Có liên quan đến Cố Giang.”

Lỗ tai Hứa Tư Ý lặng lẽ dựng thẳng lên.

“Quế Hiếu Tĩnh thích Cố Giang.” Vương Hinh cười, miêu tả sinh động như thật, “ Nghe nói có một Học sinh hội liên hoan, cô ta uống nhiều quá, mượn rượu sống chết cùng Cố Giang đi thuê phòng, cả người đều bám lấy Cố Giang. Kết quả thiếu chút nữa bị Cố Giang ném vào trong nước.”

“Loại chuyện này cũng có thể loan truyền?” Hứa Tư Ý trợn mắt há mồm. Đối với việc này giữ thái độ hoài nghi, “Có thể là giả thì sao?”

“Vừa vặn bị người khác nhìn thấy.”

Tin đồn thật thật giả giả, nhưng dù sao đó cũng là tin đồn nên mọi người muốn nói thì nói, cũng không cần sợ phải chịu trách nhiệm.

Chỉ mấy câu nói ngắn ngủi nhưng sức chấn động thật lớn, Hứa Tư Ý nghe xong liền mắt chữ A miêng chữ O nhìn Vương Hinh.

Lúc này Trương Định Phi đi tới, nghe được câu chuyện cũng không để lộ cảm xúc gì, chỉ duỗi lưng một cái rồi bỏ ra ngoài đi rửa mặt.

Vương Hinh nói tiếp: “Cho nên, biết vì sao tất cả mọi người nói gia nhập Hội hội sinh có thể rèn luyện bản thân không? Bởi vì có thể từ Hội học sinh hỗn tạp ấy đi ra, đều là thành tinh cả rồi.”

Thì ra là thế.

“Bất quá.....tin bất quá đó cậu nghe từ đâu tới, làm sao mình cái gì cũng không biết?” Hứa Tư Ý thật sự rất ngạc nhiên, đều là sinh viên năm nhất mới vào học, vì sao bạn cùng phòng lại biết được nhiều bí mật của người khác như vậy mà cô thì vẫn ù ù cạc cạc.

Vương Hinh liếm liếm môi, cười đến ý vị thâm trường: “Bằng hữu của mình rất nhiều nha!”

Hứa Tư Ý suy nghĩ một lát, động động môi, muốn nói lại thôi.

Vương Hình bưng cốc nước lên, nhìn thấy chút manh mối, “Còn muốn hỏi thêm cái gì?”

Hỏi thêm?

Cũng không cần nói thẳng ra vậy chứ, khụ, chỉ là thuận miệng muốn hỏi một chút.

Cô hắng giọng một cái, thấp giọng thử thăm dò nói: “Lần trước sau khi cuộc giao lưu chấm dứt, cậu nói những lời này.....Có vẻ trước kia cậu biết Cố Giang?”

“Bọn mình cùng học một trường trung học, chẳng qua không cùng một khóa, anh ấy là đàn anh khóa trên.” Bọn chân dài cùng phòng uống một ngụm trà hoa hồng rồi chép miệng nói “Boss trường - Cố Giang, người như thế ai lại có thể không biết chứ!”

Sau đó, Vương Hình giống như một cụ bà đang đọc Bình thư (một hình thức văn nghệ dân gian của Trung Quốc), giọng nói dẫn dắt Hứa Tư Ý hồi tưởng lại những câu chuyện chói lọi trước đây của Cố chủ tịch.

Khác với phần lớn học sinh xuất sắc khác, Cố Giang từ khi sơ trung đã bắt đầu có vấn đề.

Vấn đề cụ thể bắt đầu từ đâu?

Lúc ấy Cố Giang học năm ba, vẫn là một nam sinh thân hình cao hơn 1m7, thiếu niên cao gầy, đơn độc ấy vào một lần nghỉ trưa thì gặp đội bóng rổ trên sân thể dục rồi tranh giành với nhau. Sau một phen đàm phán không có kết quả, hai bên bắt đầu giằng co.

Tiền đạo đội bóng rổ vóc dáng 1m9, dáng người cao lớn nên ỷ vào ưu thế về hình thể nói chuyện ngày càng khó nghe, dùng những lời sỉ nhục như “mẹ mày”, “khốn kiếp”...

Đột nhiên, một chuyện không ai nghĩ đến đã xảy ra.

Quả bóng rổ bị ném đổ ập xuống, chính giữa hồng tâm, tên tiền đạo kêu lên một tiếng, đau đến nỗi bịt cái mũi, quỳ rạp xuống đất.

Mọi người đều ngây ngẩn cả người, còn chưa kịp hoàn hồn, liền thấy Cố Giang mặt không chút thay đổi, tiến lên hai bước, nắm tóc vị tiền đạo ấy lên, hung hăng đập vào mặt làm máu mũi của người kia chảy giàn giụa.

Hôm đấy vừa vặn đến phiên Vương Hình và các bạn trực nhật tổng vệ sinh trường học.

Cô cầm cái chổi đứng ở đường chạy bên cạnh, thì thấy toàn bộ quá trình, xung quanh có mấy nữ sinh nhát gan thậm chí sợ tới mức thiếu chút nữa khóc lên.

Vương Hình tinh tường nhớ rõ, tên tiền đạo bị thiếu niên lạnh lùng đánh đến thần trí mơ hồ, vẻ mặt toàn là máu, nhưng thiếu niên kia đáy mắt vẫn hờ hững, khéo miệng có chút nghiền ngẫm âm trầm cười lạnh, tàn nhẫn ác độc không nên lời....

Nghe xong một phen, tam quan của Hứa Tư Ý hoàn toàn bị đảo lộn, nói chuyện có chút cà lăm: “Thật, thật sự?”

“Mình lừa cậu làm gì? Cậu không biết lúc đó ở ngoài kinh khủng hơn nhiều, trên sân nhiều người như vậy, cũng chưa một ai dám đi ngăn, thầy cô đến đó cũng không có ích gì, người học sinh kia suýt chút nữa thì tàn phế.....” Vương Hình nói xong, lòng còn sợ hãi vỗ vỗ ngực, “Việc đó đã trở thành bóng ma trong tâm trí mình luôn đó.”

“.....Đáng sợ như vậy?”

“Đúng vậy. Nếu không phải Cố Giang có thành tích tốt, lại có bối cảnh gia đình, trường học đã sớm đuổi rồi. Chuyện là như vậy đó. Đây là mình tốt bụng dặn dò cậu, tóm lại, vị này chỉ có thể đứng từ xa nhìn, đừng khinh suất trêu đùa, cũng trăm ngàn đừng trêu chọc.”

“.....” Thật đáng sợ. Khó trách trên lưng có hình xăm, còn có khí chất của nhân vật phản diện, quả nhiên không phải hạng người tốt gì.

Chỉ có điều...

Chờ đã!

Như Vương Hình miêu tả, cái tên tiền đạo ấy chỉ là chửi Cố Giang vài câu đã bị đánh vào viện, vậy bản thân mình nhìn lên anh thay quần áo....

Cơn gió thổi qua, Hứa Tư Ý hoảng sợ sờ sờ chiếc cổ mảnh khảnh của mình, thấp giọng hỏi: “Vậy nếu như, không cần thận trêu chọc đến rồi sao?”

“Nên ăn thì ăn, nên ngủ thì ngủ thôi.”, Vương Hình mỉm cười, “Còn lại thì tự mình cầu phúc đi.”

*

Từ lúc nghe xong mấy tin bát quái của Vương Hình, Hứa Tư Ý đối với Cố lão đại kính sợ thêm mấy phần, nhân tiện, cô còn bắt đầu có chút không dám nhìn thẳng vị học tử xinh đẹp Quế Hiểu Tĩnh. Kết quả là, bình thường ở trong trường học, gặp Cố lão đại cùng Quế học tử, cô đều im lặng đi đường vòng.

Cứ như vậy qua bốn ngày.

Hội nghị ban thư ký thường kỳ cố định mở ra vào thứ năm hàng tuần. Buổi tối ngày hôm trước vì đã làm một số lượng lớn công việc dẫn đến không ngủ đủ giấc, đầu óc cô suốt một ngày đều mờ mịt, thật vất vả mới đến được tiết tình hình và chính sách vào buổi tối, cô hiển nhiên là ngồi ở hàng cuối cùng ngủ gà ngủ gật.

Vừa tỉnh ngủ là chuông tan học vừa vãn vang lên. Hứa Tư Ý ngáp một cái, xoa xoa đôi mắt rồi cầm sách cùng bút đi ra khỏi phòng học.

Đêm nay bầu trời tựa hồ đen thẫm một cách khác thường.

Hứa Tư Ý âm thầm hít sâu một hơi, mở đèn pin di động ra, chùm tia sáng hình thành một đường sáng thẳng tắp. Trong lòng cô cũng thả lỏng một chút, đi về tòa nhà Giáo học.

Trong phòng học đã có không ít người.

Hứa Tư Ý theo lệ thường tiến vào bằng cửa sau phòng học, kiểm một góc ở hàng cuối cùng rồi ngồi xuống. Mở sách, cúi đầu, rồi lại bật di động lên vừa kiểm tra xem có người quen vừa vào phòng học hay không.

Tan học, cả tòa nhà Giáo học đều ồn ào, náo nhiệt.

Cửa sau truyền đến một hồi tiếng bước chân, từ xa đến gần, cũng dừng ở hàng cuối cùng. Có người tiến đến ngồi ở chỗ trống bên cạnh cô. Hứa Tư Ý mới đầu chỉ tưởng một bạn học khác ngành, nhìn di động không chớp mắt, đầu không ngẩng lên.

Đến khi cô ngửi được một hỗn hợp mùi bạc hà và mùi thuốc lá.

Quen thuộc đến không thể giải thích được.

“.....” Ngón tay trượt trên màn hình chợt dừng lại, Hứa Tư Ý hơi giật mình, đồng thời đã nhận ra sự thay đổi của không khí xung quanh.

Ba giây sau, cô yên lặng khóa màn hình, yên lặng đứng dậy, yên lặng di chuyển, chuẩn bị chạy tới ngồi ở mấy hàng ghế phía trước. Có thể cách xa được thì phải cách rất xa ra, suy cho cùng, muốn sống là bản năng của toàn bộ giới sinh vật.

Là bản năng, bản năng đó!

Nhưng mà không đợi đến khi cô dịch chuyển ra khỏi hàng cuối cùng.

“Định trốn tôi à?” Bên tai truyền đến một câu nói nhàn nhạt.

“.....” Thân hình Hứa Tư Ý cứng đờ, có chút khóc không ra nước mắt, hít vào một hơi, quay đầu miễn cưỡng mỉm cười: “Làm gì có ạ!”

Ngón tay thon dài tùy ý gõ trên mặt bàn, “Vậy ngồi xuống đi.”

Em trong tim tôi - Chương 5

Phải rồi.

Theo quy định của Hội học sinh, những buổi hội nghị thường kỳ của các bộ phận, chủ tịch hoàn toàn có quyền tham dự hoặc dự thính. Dĩ nhiên, bộ phận thư ký của cô lúc này chính là đang “trúng thưởng” một phiếu kiểm tra.

Sớm biết vậy, đánh chết cô cũng không ngồi hàng cuối cùng.

Vài chú quạ vỗ cánh bay qua đầu Hứa Tư Ý. Cô không nói gì, giống như ốc sên di chuyển từng chút một, từng chút một, về chỗ ngồi ban nãy. Cô cúi đầu, mở laptop ra, giả bộ xem những gì đã nói ở buổi hội nghị thường kỳ lần trước.

Tim cô đập hơi nhanh làm cho trên mặt có chút nóng.

Trong phòng học oi bức, làm sao mà không có người mở cửa sổ cơ chứ.....Cô khẽ cắn môi, hơi trống má.

Bên cạnh truyền đến một âm thanh “tách, tách”, từng cái một.

Hứa Tư Ý không dám to gan quay đầu sang, chỉ dám liếc nhìn về phía bên cạnh. Lọt vào trong tầm mắt là một góc nghiêng không chệ vào đâu được.

Cố Giang đang cúi đầu xem di động, một tay lướt màn hình, một tay nghịch chiếc bật lửa làm bằng vàng, âm thanh tách tách vừa rồi là do va chạm với mặt bàn mà vọng lại.

Không biết có phải do ánh sáng hay không, mà ở góc độ này, đường nét khuôn mặt của anh dịu dàng hơn rất nhiều. Khoé mắt cong, đuôi mắt khẽ nhếch, thậm chí ngay cả nếp nhăn mí mắt cũng vừa phải, khi cúi đầu thì nhẹ nhàng, khi ngẩng lên thì mạnh mẽ.

Rất giống người từ truyện tranh đi ra.

Dung mạo như thế, khó trách ngay cả mỹ nhân Quế Hiếu Tĩnh cũng vừa mắt anh. Trong lúc đầu óc Hứa Tư Ý đang rối loạn, không biết làm sao lại nhớ đến câu chuyện của Vương Hinh.

Chỉ có điều.....Trong lúc chờ họp đem bật lửa ra nghịch? Tích cách của các vị lão đại hiện nay đều “tùy tiện” như vậy sao?

Bỗng nhiên chính lúc này, “Nhìn cái gì?”, Cố Giang ngay cả ánh mắt cũng không nhìn lên, nói.

“.....”Hứa Tư Ý khẽ hoảng, vội vàng thu hồi ánh mắt, tiếp tục nhìn laptop. Cố Giang khẽ nhìn qua, anh đảo mắt qua chiếc tai cùng khuôn mặt hơi đỏ, sau đó thu hồi tầm mắt lại.

Trong phòng học cuộc hội nghị bắt đầu diễn ra. Số người tới cũng không khác trước cho lắm. Nhờ phúc của nhân vật làm mưa làm gió Cố chủ tịch, mà ngay cả hàng cuối cùng thường ngày không thu hút một ánh mắt nào, bây giờ giống như một cục nam châm thu hút bao ánh nhìn. Mọi người không hên mà gặp, đều nhìn trộm về một phía, có người quay người giả bộ cùng hàng sau nói chuyện phiếm, có người lại giả bộ nhìn cảnh đêm ngoài cửa sổ.

Cố Giang không phản ứng.

Hứa Tư Ý xù lông, càng ngày càng cúi đầu.

Trước một giây, cô cho là mình sẽ ở dưới các ánh mắt khác nhau kia mà bỏ mạng, một hồi tiếng giày cao gót từ bên ngoài cửa truyền vào, theo sau là một giọng nói vừa nhẹ nhàng vừa mềm mại, giống như ánh sáng cứu rỗi từ thiên đàng, “Thật ngại quá, thầy giáo dạy chuyên ngành của tôi kéo dài bài giảng thêm một chút....”

Sự chú ý của mọi người thành công dời đi.

Quế Hiếu Tĩnh đi một mạch lên bục giảng, trên trán đang bao phủ một lớp mồ hôi mỏng. Cô cầm sổ cùng bút, vào phòng học liền nhìn thấy Cố Giang ngồi ở hàng cuối cùng, ngẩn ra, để cho Phó thư ký cho mọi người họp trước, tự mình đi xuống dưới.

“Hi!”, Quế Hiếu Tĩnh dường như rất ngạc nhiên, thể hiện sự vui mừng, mặt hơi ửng hồng, nhẹ nhàng hỏi, “Anh là đến dự thính sao? Có muốn đi lên nói gì đó không?”

Ánh mắt Cố Giang không rời khỏi di động, “Không cần.”

Hai vị nhân vật lớn nói chuyện, Hứa Tư Ý tự biết bản thân mình không có việc gì, liền cúi đầu, duy trì sự trầm mặc, im như thóc.

Quế Hiểu Tĩnh nhìn bên cạnh Cố Giang, liếc Hứa Tư Ý một cái, “Tư Ý, phía trước còn nhiều vị trí như thế, sao em lại ngồi ở hàng cuối cùng?” Chỉ chỗ ngồi trống ở hàng thứ ba, cười tủm tỉm, “Hay là em ngồi ở chỗ đó đi.”

“Vâng, vâng!” Hứa Tư Ý cảm thấy vui mừng, liên tục thu dọn đồ đạc rồi đứng dậy rời đi.

“Tôi nói em có thể đi hay sao?” Giọng nói như không có việc gì truyền tới. Anh vừa dứt lời, Hứa Tư Ý sửng sốt, Quế Hiểu Tĩnh cũng sửng sốt, ai cũng không ngờ được Cố Giang sẽ hành động như vậy.

Quế Hiểu Tĩnh nhìn Cố Giang, rất khó hiểu, “Vì sao cô ấy không thể đi?”

Đúng rồi! Đúng rồi đó! Vì sao cô không thể đi cơ chứ!

Biểu tình của Hứa Tư Ý so với Quế Hiểu Tĩnh còn mờ mịt hơn.

Cố Giang nói, “Tôi tìm cô ấy.”

Quế Hiểu Tĩnh vẫn cười, hỏi: “Cậu tìm em ấy có chuyện gì sao?”

Lúc này, ánh mắt lãnh đạm của Cố Giang dời đến Quế Hiểu Tĩnh, nâng đôi mắt, trên mí mắt hình thành một nếp gấp sâu. Ngữ khí của anh không thay đổi, nhưng mắt tăng thêm sự lạnh lùng, “Liên quan gì tới cô?”

Khuôn mặt Cố Giang lạnh lùng, thu lại biểu cảm, lực sát thương kinh người.

Sau khi anh nói xong câu đó, vẻ mặt tươi cười vạn năm không đổi của Quế Hiểu Tĩnh nháy mắt liền cứng lại. Sau khi bị giật mình trong giây lát, cô điều chỉnh lại vẻ mặt, không nói gì nữa, xoay người bước nhanh trở về bục giảng, để Hứa Tư Ý ngồi yên tại đó.

Trên bục giảng, phó thư ký đã nói xong nội dung hội nghị mà bản thân đã chuẩn bị, rồi trao lại vị trí với Quế Hiểu Tĩnh. Mặt mày Quế Hiểu Tĩnh cong lên, hướng về phía mọi người bố trí công tác nhiệm vụ tiếp theo.

Hàng cuối cùng rất yên tĩnh.

3 phút sau, vẫn là yên tĩnh.

Hứa Tư Ý âm thầm hít sâu một hơi, rốt cục nhìn không được khách khí mở miệng, thăm dò “.....Cố học trưởng, xin hỏi anh tìm em có chuyện gì?” Cô dừng lại, đoán, “Có phải nội dung thư mời lúc trước cần sửa chữa không?”

Cố Giang nói, “Không có chuyện gì.”

Nghe vậy, ánh sáng chợt lóe lên trong mắt Hứa Tư Ý. Cô ngây ngẩn cả người, “Nhưng mà, anh không phải mới nói với chị Hiếu Tĩnh là tìm em sao?”

Hắn nghiêng đầu nhìn cô, nhướn mày, “Tôi không có việc gì sẽ không thể tìm em?”

“.....” Lời này nên tiếp nhận như thế nào.....

Ngay khi Hứa Tư Ý không biết trả lời như thế nào, một giọng nói bên ngoài cửa sau của phòng học truyền đến, hơi trầm: “Cố chủ tịch?”

Hứa Tư Ý nghe thấy tiếng quay đầu, thấy một nữ sinh, mặc váy loli, buộc tóc đuôi ngựa, ngay ngắn đứng trên hành lang, thoạt nhìn cũng không khác nhân vật từ anime ra cho lắm.

Cách ăn mặc này.....

Là cosplay Thủy Băng Nguyệt sao?

Vị “Thủy Băng Nguyệt” kia, tươi cười cùng cô, giọng nói có chút vui vẻ, “Bạn học Cố Giang, bên trên có chút chuyện tìm bạn, phiền ra ngoài một chút.”

Cố Giang đứng dậy đi ra ngoài.

Hứa Tư Ý lặng lẽ thở ra, nắm chặt bút, định hết sức tập trung ghi chép nội dung cuộc hội nghị.

“Xin chào, mình là chủ tịch hội anime của trường, tên là Đỗ Toa Toa.....”.Giọng nói của nữ sinh bên ngoài phòng học truyền đến..

Cố Giang ngắt lời: “Chuyện gì?”

“A, là như vậy. Tháng sau, chúng tôi dự định mở một chương trình truyện tranh, thời gian cụ thể và địa điểm tổ chức, giáo viên giao cho chúng tôi và Hội học sinh thương lượng. Để cho tiện liên hệ, có thể cho tôi add we chat của bạn không?”

“Tôi không quản lý về các hoạt động.”

“Được rồi.....” Trong giọng nói của Đỗ Toa Toa lộ ra sự thất vọng không thể che giấu, rồi quay người đi.

Sau đó ngoài phòng học truyền đến một âm thanh lạnh lạnh, ‘đỉnh’. Ngồi bút của cô dừng lại, cô có thể nghe ra âm thanh đó là gì. Đó chính là âm thanh bật lửa của anh.

Tiếp đó là một hồi nhạc chuông điện thoại.

Cố Giang nhận máy. Khi anh hút thuốc rõ ràng giọng nói khàn khàn hơn so với bình thường, “Alo.”

Bóng đèn hành lang vẫn đang tắt.

Anh vừa đi vừa nghe điện thoại, giọng nói càng ngày càng xa, hành lang quay về một mảng im lặng cùng tối om.

Cuộc hội nghị kết thúc, Hứa Tư Ý vẫn là người cuối cùng rời khỏi phòng học. Vừa xuống tới lầu hai thì đúng lúc cuộc họp hội nghị thường kỳ của câu lạc bộ Trương Định Phi tham gia cũng vừa kết thúc, hai người tình cờ gặp nhau, vừa đi vừa nói chuyện phiếm.

Gần 10 giờ nên trường học cực kỳ yên tĩnh, đèn đường hơi tối.

Trương Định Phi vừa mua một hộp keo su từ siêu thị trường học, đưa một viên cho Hứa Tư Ý, cười nói, “Ôi, nói thật đi, cậu không phải mắc bệnh quáng gà chứ?”

Hứa Tư Ý hơi ngạc nhiên: “Cái gì?”

Trương Định Phi chỉ chỉ đèn pin ở chiếc di động trong tay cô, “Mỗi ngày sau khi tắt bóng điện, liền ở trong chăn mở đèn di động, đừng tưởng là mình không biết.”

Hứa Tư Ý nói: “Không phải bệnh quáng gà.....Mình chỉ là có chút sợ bóng đêm.”

Nghe vậy Trương Định Phi bật cười khúc khích, nắm bả vai cô trêu ghẹo: “Lớn như vậy rồi còn sợ bóng đêm? Cậu thật đúng là nhát gan mà!”

Hứa Tư Ý cười ha ha hai tiếng, không nói gì.

Căn tin ở trường học có mở bán đồ ăn khuya, từ 9 giờ tối đến đêm muộn. Khi Trương Định Phi đi ngang qua, cảm thấy hơi đói, nên đi vào mua một bát mì. Hứa Tư Ý ngồi ở bên cạnh, không có biểu tình gì, hơi ngẩn người.

Bỗng nhiên một cuộc điện thoại gọi tới.

Hứa Tư Ý nhìn cuộc gọi trên màn hình, mím môi, đứng dậy đi ra bên ngoài nhận, “Bố.”

Trong ống nghe truyền đến giọng nói của cha Hứa, “Tư Ý à, ngủ chưa con?”

“Sắp rồi ạ.”

“Buổi tối nên đi ra ngoài ít thôi, chú ý an toàn.” Cha Hứa dặn dò hai câu, giọng nói rõ ràng, “Mẹ con dạo gần đây có gọi điện cho con không?”

“Bố nói dì Phó ?” Hứa Tư Ý nghĩ tới khuôn mặt bao giờ cũng trang điểm đậm đó, mắt nhìn xuống, lắc lắc đầu, “Không có.”

“Đừng nói cho cô ấy biết bố mua laptop và điện thoại cho con. Nếu sau cô ấy hỏi đến, thì nói tự con dành tiền mua, nhớ chưa?”

Cô gật gật đầu, “Nhớ kỹ rồi ạ.”

Cha Hứa ngừng lại, úp úp mở mở nói: “Có cái gì muốn dùng đến tiền, liền gọi điện thoại, đừng gửi tin nhắn. Mẹ con....” Dừng lại, đổi cách xưng hô, “Dì Phó, cô ấy hay kiểm tra di động của bố.”

Phía trước đêm tối mịt mù, chỉ có chiếc đèn đường lẻ loi. Hứa Tư Ý nhìn chiếc đèn, vẻ mặt rất bình tĩnh gật đầu: “Vâng. Con muốn đi ngủ, tạm biệt bố.” Nói xong cúp điện thoại, quay vào lại căng tin.

Dưới bóng đêm, một thiếu niên đứng trong bóng tối vài phút quay người, tay rút túi quần, mặt không chút thay đổi, rời đi.

Lúc gọi điện thoại, ai có thể nhìn thấy cô ấy gật đầu hay lắc đầu chứ.

Đúng là ngốc nghếch mà.

*

Trong một sàn nhảy xa hoa nào đó ở Yến Thành, ngọn đèn sặc sỡ, âm thanh đinh tai nhức óc. Trong sự ồn ã, là những cô gái trẻ tuổi ăn mặc mát mẻ, trang điểm dày cộm, dáng người xinh đẹp đang uốn éo.

Có người căng cổ họng lên kêu: “Đến đây mở một chai rượu hoàng gia chúc mừng nào!”

Lời vừa nói ra, nhất thời toàn bộ người trong sàn nhảy dù cho đang nhảy nhót, hay uống rượu, đều nhìn về phía âm thanh vừa truyền đến.

Đó là một bàn toàn những thiếu gia trẻ trung.

Đại thiếu gia Lương gia – Lương Nam, đã uống rất nhiều, trên khuôn mặt tuần tú trắng nõn đỏ ửng, duỗi tay ra, tùy tiện ôm một người con gái trẻ vào trong lòng, nói: “Hôm nay là sinh nhật của tao, ai không uống nhiều chính là không cho tao mặt mũi, đến đây, đều uống hết cho tao!”

Tống Việt nâng chén, nhưn nhưn lông mày.

“Uống, uống, uống.” Hàn Thế Thành cũng phụ họa, quay đầu, nhìn về phía Cổ Giang ngồi ở sô pha trong bóng tối, đi tới, “Này, người vừa khai giảng, trường học chắc hẳn phải có vài vị học muội nên mới cản trở việc tới đúng giờ phải không?”

Cổ Giang để đôi chân dài trên sô pha, cúi đầu xem di động, sắc mặt lãnh đạm.

“Có thì gọi ra làm quen, đừng nhỏ mọn như vậy chứ!” Hàn Thế Thành đẩy bả vai anh, vừa nói vừa lấy di động ra, “Trường học của tôi những mỹ nhân đều đã nhìn chán, muốn thử đổi khẩu vị sang những học sinh tài năng xem sao.”

Lúc này, rốt cục Cổ Giang cũng nhắc mí mắt lên nhìn anh ta một cái. Ánh mắt kia không dư thừa cảm xúc nhưng cũng đủ cho Hàn Thế Thành không rét mà run.

Hàn Thế Thành phần nộ, biết vị này hôm nay không có nhã hứng, ho khan một tiếng, quay đầu, tự giác rời đi cùng các mỹ nhân đang liếc mắt đưa tình về phía mình.

Các cô gái này, có thể là công chúa sô – pha (là những người làm) ở đây, cũng có thể là gái hồng lâu do các vị có tiền đem tới, đáng người, không chỗ nào không phải là tốt nhất. Các cô chơi đồ số uống rượu (khi uống rượu, hai người cùng giơ ngón tay ra một lúc rồi đoán số, ai nói đúng là được, nói sai bị phạt uống rượu, cả hai người nói sai thì hòa), nói chuyện khôn khéo và vô cùng lão luyện, khiến cho mấy người hội Lương Nam cười đùa ầm ĩ, ánh mắt hướng về phía Cổ Giang.

Người này các cô chỉ thấy đến một lúc rồi về, ấn tượng cũng rất sâu sắc.

Có hai nguyên nhân. Thứ nhất vị thiếu gia này rất soái, thứ hai, vị này không giống những người khác, anh thật sự rất cao lãnh, luôn lạnh lùng với các cô.

Cũng không biết là thực sự không có hứng thú đối với các cô hay là đang giả vờ đứng đắn nữa.

Các cô âm thầm đoán.

Lúc này một cô gái mới tới, tên Trường Quyền Phát ngồi xuống bên cạnh Cổ Giang, rót một chén rượu đưa cho anh, giọng nói yêu kiều: “Soái ca, xưng hô như thế nào đây?”

Mùi nước hoa nồng nặc, khiến cho cổ Giang không kiên nhẫn chau mày.

Tống Việt nhận thấy việc đó, khoát khoát tay, ý bảo cô gái tóc quăn đi ra một bên. Cô gái tóc quăn huých nhẹ một cái, chu chu miệng, đi ra.

“Cổ Giang, lần trước đụng phải người thi đấu của mày, thật xin lỗi, tao sẽ sửa chữa nhanh chóng, sáng mai tự mình đưa đến trường học cho mày.”

Tống Việt di chuyển mông ngồi vào cạnh Cổ Giang, cười nói xong, dò xét nhìn về phía di động, tò mò: “ Mày nhìn cái này cả đêm, cái quái gì lại hứng thú như vậy?”

Trong màn hình hiện ra ảnh chụp một cô gái trẻ trung, hình tối om, như là chụp trộm.

Mắt Tống Việt lộ ra vẻ kinh ngạc, đang muốn nhìn kỹ mặt cô gái kia thì ‘tách’ một tiếng, Cổ Giang đã tắt màn hình di động.

Cổ Giang quay đầu nhìn Tống Việt một cái, ngoắc ngón tay.

Tống Việt nghĩ anh muốn nói gì, mắt sáng ngời, vui vẻ đem lỗ tai sát đến.

Ngay sau đó chợt nghe bên tai vang lên ba chữ Trung Quốc, âm thanh rõ ràng, lãnh đạm, tiếng phổ thông tiêu chuẩn:

“Con mẹ mày”

“.....”

Em trong tim tôi - Chương 6

Vào ngày thứ ba của tuần học thứ ba, Hứa Tư Ý ăn trưa xong liền trở về ký túc xá, bật máy tính lên đăng nhập vào trang Tấn Giang, bắt đầu làm một việc trọng đại trước lúc ngủ trưa - đọc truyện. Đây là thói quen từ lâu của cô, trước khi ngủ trưa phải gặm nhấm vài trang sách mới an tâm.

Gần đây cô có tìm được một cuốn truyện về thanh xuân vườn trường, tên là "Học trường bá đạo yêu thích tôi". Mặc dù cái tên có hơi cầu huyết lại còn thô bỉ, nội dung..... ừ thì cũng cầu huyết, thô bỉ không kém nhưng đúng lúc có thể đọc giết thời gian.

Vừa đọc được hai trang, Trương Dịch Phi cùng Vương Hình đi lấy nước nóng đã quay trở về.

"Lại đọc truyện?" Vương Hình đặt ấm nước xuống thuận miệng hỏi: "Không ngủ trưa?"

"Còn sớm mà, mình phải đọc thêm 20 phút nữa." Hứa Tư Ý nói.

Vương Hình gật gật đầu, cởi áo khoác, leo lên giường trên. Có lẽ do quá mệt vì dậy quá sớm lại phải học chuyên ngành đến tận trưa nên rất nhanh đã nghe tiếng cô hít thở đều và chìm vào giấc ngủ.

Giờ là lúc nghỉ trưa nên toàn bộ khu ký túc đều trở nên im ắng.

Hứa Tư Ý tay trái chống cằm, tay phải lăn lăn con chuột, phải mất đến tận 15 phút, quả nhiên câu chuyện chẳng có gì bất ngờ xảy ra, cô uể oải ngáp một cái, đóng máy tính lại chuẩn bị lên giường đi ngủ.

Đúng lúc này, bên cạnh đột nhiên vang lên tiếng nói: "Lúc nào mình mới có vinh dự được đọc kiệt tác của cậu đây?"

Hứa Tư Ý hơi ngẩn ra, quay lại, chỉ thấy Trương Dịch Phi đang uống cà phê, trên mặt không để lộ chút biểu cảm nào mà nhìn cô.

"Cậu nói vậy là ý gì?". Hứa Tư Ý không hiểu ý cô.

Trương Định Phi đặt cốc cafe xuống bàn, " Buổi liên hoan lớp lần trước chẳng phải cậu nói thích sáng tác sao? Cậu đã viết được những gì rồi?".

"Mình chỉ viết chơi chơi thôi, hồi mới vào cấp ba có tập tành viết vài đoạn văn...." Cô cười, "Hiện tại cũng chỉ có viết nhật ký."

"Đề tài về gì thế?"

"Về.... mẹ mình". Hứa Tư Ý nói, hàng mi hơi rũ xuống, không có nói thêm gì nữa.

Trương Định Phi nhìn cô chăm chú, qua nửa ngày, mới gật đầu, "Mình hiểu mà, ai cũng có bí mật riêng."

Hứa Tư Ý không nói gì.

Trương Định Phi tựa đầu vào vách tường, rồi hất cằm về phía cô, "Được rồi, đừng nghĩ đến những chuyện không vui nữa."

Lúc này, Vương Hình vốn đang ngủ bỗng tỉnh lại, nằm trên giường mơ hồ nói: "Này, sao hai người còn chưa ngủ? Buổi chiều còn có tiết đấy."

Trương Định Phi ho sặc ra một tiếng kinh hãi: "Cái gì cơ?"

Vương Hình mắt tròn trắng: " Thì môn học tự chọn đấy. Cậu với Tư Ý chọn Tiếng Anh giao tiếp, mình và Trần Hàm chọn Hướng nghiệp, đều bắt đầu học vào tuần thứ ba. Cậu không biết cách tải thời khóa biểu xuống à?"

Trương Định Phi "hừ" một tiếng, nhú mày bực bội: "Vấn đề là buổi chiều mình còn có việc rất quan trọng, không thể không đi được."

Vương Hình nằm trong chăn trở mình, lười biếng: "Nghe nói là giáo viên ngoại quốc này tốt lắm, Tiếng Anh giao tiếp rất ít khi điểm danh, đều là làm cho có lệ để đối phó cấp trên."

"Hay là vậy đi," Hứa Tư Ý gật đầu, " đến lúc đó mình điểm danh giúp cậu."

Buổi chiều trên sân trường, gió nhẹ phất phơ dưới ánh mặt trời trong xanh.

1 giờ 50 phút, khi chuông báo vào lớp chuẩn bị reo lên, sinh viên chủ yếu từ ký túc xá đi ra, có vài người là từ thư viện, nháo nhào cả lên như thủy triều đang trào ra, đổ về phía các tòa giảng đường, khắp nơi huyên náo.

Tiếng Anh giao tiếp nằm trong nhóm môn học tự chọn, không phân biệt chuyên ngành hay khóa học, sinh viên chưa tốt nghiệp đều có thể học, hơn nữa, đích thân giảng viên nước ngoài lên lớp nên không khí lớp học khá tự

do và thoải mái, lượng bài tập lại không nhiều, số người muốn trốn học hầu như không có, tiết học hết sức lôi cuốn.

Hứa Tư Ý biết môn này phải tranh giành nhau đăng ký mới được học, nhưng ngàn vạn lần không nghĩ đến là cả chỗ ngồi cũng phải được "đặt trước".

Trong phòng học là cảnh tượng sinh viên ngồi chen chúc nhau, Hứa Tư Ý tay cầm chai nước mà cô phải xếp hàng ở siêu thị năm phút mới mua được, thở dài, đưa tay vỗ trán.

Sớm biết thế cô đã không chạy đi mua nước.

Cô đứng ở cửa sau của phòng học, quan sát một hồi, phát hiện các ghế ngồi trước mặt đều đã đầy, chỉ còn chỗ thứ hai từ dưới lên và một chỗ ở hàng cuối còn trống.

Hứa Tư Ý lặng lẽ đi về phía cái bàn gần cuối, ngồi xuống.

Giáo viên là nữ khoảng chừng 40 tuổi, tóc vàng, mắt xanh, sống mũi cao, vóc dáng vừa vặn, thoát nhìn vô cùng thân thiết, hiền lành, còn cười híp mắt cùng sinh viên rồi tự giới thiệu về bản thân, cô nghe được đại ý là: giáo viên tên Barbara, người Mỹ, cô ấy rất thích đất nước Trung Quốc, hy vọng có thể làm bạn cùng với các sinh viên, cũng mong mọi người hạn chế việc trốn học, bỏ tiết.

Cô nói khá chậm nên Hứa Tư Ý có thể dễ dàng hiểu được.

Mấy giây sau, cô giáo viết lên bảng số điện thoại của mình, bảo mọi người ghi lại.

Hứa Tư Ý lấy giấy bút ra, bỗng nhìn thấy cửa sau phòng học có một người đang sải bước đi vào. Tùy ý tìm một chỗ ngồi, rồi trực tiếp đặt mông xuống chỗ gần cửa ra vào.

Vừa vặn ở phía sau cô.

Hứa Tư Ý cảm thấy cổ mình vận động như người máy vậy, xoay từng chút, từng chút một, cuối cùng cô cũng nhìn rõ rồi.

Anh tùy ý ngồi xuống, tóc trên trán có chút lộn xộn, thoát nhìn như mới ngủ dậy, lười biếng, chỉ thuận tay vuốt vuốt qua loa. Người này đối với bài giảng trên lớp dường như không hề có hứng thú, dứt khoát lấy tai nghe đeo vào, nhắm mắt ngủ.

Hứa Tư Ý kinh ngạc, tròn tròn hai mắt.

Tuy rằng cô biết Tiếng Anh giao tiếp không giới hạn niên khóa, cũng không giới hạn chuyên ngành, nhưng....

Như thế lại có thể vô tình gặp được???

Khi Hứa Tư Ý đang ngẩn ngơ về sự việc ngoài ý muốn này thì bên trên cô Barbara đã phát một đoạn nhạc kịch tên là "Đàn mèo", yêu cầu mọi người sau khi xem xong phải dùng Tiếng Anh phát biểu cảm nghĩ.

Qua mấy phút sau, đoạn video kết thúc.

Cô giáo đứng trên bục giảng nhìn quanh phòng học một lượt, khẽ cười hỏi: "Có ai muốn chia sẻ một chút cảm nghĩ của mình hay không?"

Cả lớp im lặng như tờ.

Cô lại hỏi: "Không có ai sao?"

Lúc bấy giờ, nam sinh ưu tú ngồi bên cạnh Hứa Tư Ý giơ tay lên. Hứa Tư Ý nhìn sang, nhận ra nam sinh này cũng là bí thư của hội sinh viên, Mã Tiên Lực, cũng coi như là "đồng sự" của cô. Chỉ nghe hân dùng Tiếng Anh nói: "Lần đầu tiên xem đoạn nhạc kịch này, em cảm thấy vô cùng xúc động và kỳ diệu..."

Mã Tiên Lực phát âm khá chuẩn, một chút lúng túng cũng không có.

"Anyone else?" Cô Barbara đẩy nhẹ gọng kính trên sống mũi, lấy ra sổ điểm danh, dùng Tiếng Trung gọi ngẫu nhiên một cái tên: "Cố Giang?".

Hai chữ này, dùng dùng như sấm bên tai, mọi người nghe thấy thì nháo nhào cả lên, ai cũng quay đầu xung quanh để tìm.

Không có tiếng trả lời.

Cô giáo ngoại quốc cau mày, lặp lại một lần nữa: "Cố Giang?".

Còn đang ngủ mà?

Nhượng bộ lui binh vậy. Không thể thấy chết mà không cứu được, lòng tốt của Hứa Tư Ý bỗng nhiên trỗi dậy. Lúc này trong đầu cô đang đánh nhau kịch liệt.

Kỳ thực, giọng của cô Barbara không phải là nhỏ, Cố Giang cuối cùng cũng đã tỉnh. Dường như tối qua anh cả đêm không ngủ, mày nhú lại tạo thành hình chữ Xuyên (川), ngồi dậy, ần ần mi tâm. Vừa mở mắt đã nhìn thấy một nắm tay nhỏ nhắn, trắng trắng rất nhanh gõ lên mặt bàn phía trước

anh, bổ sung thêm một câu: "Gọi anh trả lời đấy.", sau đó nhanh chóng thu tay về như chạy trốn.

Cố Giang ngược mắt, liếc nhìn cái người buộc tóc đuôi ngựa kia, nhướn mày.

Nhích người đứng lên.

Cô giáo: "Khi xem xong đoạn nhạc kịch lúc này, em có cảm tưởng gì"?

Nghe vậy, Hứa Tư Ý thấy lo thay cho Cố Giang đến toát cả mồ hôi, cái người này từ khi vào học đến bây giờ, liền ngủ một mạch, căn bản chẳng thèm liếc mắt nhìn cô giáo một cái, có thể đưa ra cảm tưởng mới lạ.

Lại nói tiếp, một nhân vật lớn như vậy, bị thầy hỏi, đáp không được thì còn mặt mũi gì nữa chứ. Hứa Tư Ý có chút hiếu kỳ không biết vị học trưởng này sẽ tự giải vây cho mình thế nào.

Ấy thế mà chỉ một giây sau,

"The 《Cats》 is a musical composed by British composer Andrew Royd Weber according to TS Eliot's poems. It is also one of the most successful musicals in the world history..." ("Đàn Mèo" là tác phẩm nhạc kịch được sáng tác bởi nhạc sĩ người Anh - Andrew Royd Weber dựa theo tập thơ của TS Eliot. Nó cũng là một trong những bản nhạc kịch thành công nhất trong lịch sử thế giới....)

Vô cùng lưu loát, chất giọng Anh- Mỹ vô cùng chuẩn xác, có lẽ do mới tỉnh ngủ nên tiếng nói trầm thấp vẫn còn chen lẫn một chút âm mũi, khó mà hình dung có bao nhiêu dễ nghe và êm ái.

Anh bắn liền một tràng, khiến cô giáo người Mỹ phải thốt lên: "That' s cool! Go ahead and sit down."

Cả lớp đều kinh hãi. Một lát sau vang lên tiếng vỗ tay ầm ầm.

Hứa Tư Ý cũng bị làm cho kinh hãi. Trời ạ, người đó hình như còn nhắc đến cái gì phong cách sáng tác, cái gì điệu nhạc Phương Tây, cái gì cổ di phong, tóm lại là những từ thuật ngữ đương nhiên người thường như cô nghe không hiểu.

... Với cái trình độ nói như thế này, sao anh còn chọn học giao tiếp làm cái gì chứ, chẳng lẽ là vì đến lớp để ngủ sao....

"Giang ca quả nhiên học rộng hiểu nhiều..." Bên trên, Mã Tiên Lực cúi đầu thán phục. Nói xong, hắn lấy bút ghi tên mình xuống sổ điểm danh vừa được đưa xuống, xong đưa cho Tư Ý để cô chuyển xuống dưới.

Hứa Tư Ý ký tên của mình và Trương Định Phi, sau đó, nắm chặt sổ điểm danh, hít một hơi sâu, bình ổn tinh thần, đưa cho người phía sau, nhỏ giọng: " Ký tên ạ!"

Cố Giang đang nhìn chăm chăm vào điện thoại, trả lời tin nhắn gì đó, không thèm ngẩng mặt lên: "Ký giúp tôi."

"Gì cơ?"

"Nghe không hiểu tiếng phổ thông à?"

"...A." Hứa Tư Ý không nói gì, chỉ đành cầm bút lên, tại dòng cuối cùng, viết lên hai chữ "Cố Giang".

Trả lời tin nhắn xong, Cố Giang hơi nghiêng đầu, ánh mắt đảo qua cái tên của hắn, nhú mày. Chữ viết rõ ràng, ngay ngắn, đẹp đẽ mà tròn trịa, là kiểu chữ tiêu chuẩn của học sinh tiểu học.

Thật đúng với câu nói kia, "Tự như kỳ nhân" (Chữ thế nào thì người thế ấy).

Hứa Tư Ý thấy Cố Giang nhìn chữ của cô, cảm thấy có chút ngượng ngùng, suy nghĩ một chút, cố gắng nói gì đó để dời sự chú ý của anh, vì vậy, hăng giọng nói: "Cố học trưởng, Tiếng Anh của anh tốt như vậy, tại sao còn chọn môn học này chứ?"

Hai giây sau.

Người nào đó ngồi thẳng người dậy, tựa lưng vào ghế, hờ hững nói, " Vì em."

"..."...??? ....?

Hứa Tư Ý "khụ" một tiếng, ngồi thẳng người, mắt hướng về phía bảng đen. Học trưởng à, câu chuyện cười này cũng quá nhạt nhẽo rồi.

*

Thư mời cho buổi party chào đón thành viên mới do Hứa Tư Ý viết, qua nhiều lần chỉnh sửa của đoàn chủ tịch, cuối cùng xong. Buổi tiệc được quyết định tổ chức vào thứ sáu. Bởi vì tiệc chào đón thành viên mới và

Quốc Khánh trùng nhau nên thời gian cấp bách, các bộ phận rất nhanh liền rơi vào một mớ bận rộn.

Nào là làm công tác tuyên truyền, gấp rút diễn tập, chạy chương trình...

Dựa theo phân công, bí thư hội học sinh chủ yếu phụ trách điều phối và kết nối các bộ phận khác nhau cùng làm việc, và làm một vài công việc vặt vãnh. Nói ngắn gọn như câu: "Ngã thị nhất khối chuyên, na lý nhu yếu na lý bàn" (Ta sinh ra đã là một viên gạch, nơi nào cần thì ta tới nơi đó).

Tối hôm đó, Hứa Tư Ý vừa đọc xong cuốn tiểu thuyết, chuẩn bị rửa mặt đi ngủ, Quế Hiểu Tĩnh gọi điện thoại tới, nói không mang theo trang phục của người dẫn chương trình, bảo cô lập tức đến kho trang phục mang đến.

Kho trang phục của đoàn nghệ thuật nằm ở tầng năm - tầng thượng của giảng đường, cách chỗ cô ở không xa, không còn nhiều thời gian nữa, Hứa Tư Ý chạy như bay về phía trước, nửa đường không cẩn thận, ngã lộn ngào một cái.

Cú ngã không nghiêm trọng lắm, chỉ là mu bàn tay do chống xuống đất nên bị rách một mảng da nhỏ.

Chờ đến khi cô đứng dậy, thở hỗn hển, chạy đến đại sảnh tầng 5 thì cửa thang máy chuẩn bị đóng lại.

"Bạn học, xin chờ chút!" Hứa Tư Ý cuống cuống vội vàng gọi to.

Người trong thang máy nhú mào, bấm vào nút mở cửa.

Hứa Tư Ý nhanh như chớp xông vào, lau lau mồ hôi, thở hỗn hển, liên tiếp nói cảm ơn: "Cám ơn, cám ơn cậu nhé!". Nói xong tự mình bấm nút số 7.

Cửa thang máy chậm rãi đóng lại.

Không gian thu hẹp, yên tĩnh, không chút tiếng động.

Đột nhiên, bên cạnh vang lên câu nói: "Tay sao vậy?"

"..."? Cái âm thanh này...

Hứa Tư Ý ngẩn người, dịch chuyển tầm mắt, nhìn về phía cái người cao cao đứng kia - giày đen, chân dài, vẻ mặt vô cảm, thần sắc lãnh đạm, không phải chủ tịch thì còn ai.

Cô hơi mở to hai mắt, "Cố học trưởng?"

Cố Giang không nói gì.

Nhớ tới câu hỏi lúc nãy của anh, theo bản năng xoa xoa chỗ da bị rách ở mu bàn tay, cười cười: "Chỉ bị ngã nhẹ thôi, không có gì."

Vừa dứt lời, đèn trong thang máy đột nhiên vụt tắt.

Hứa Tư Ý cả kinh, vô thức ngẩng đầu nhìn về phía bóng đèn, dự cảm chẳng lành, trong đầu rối như tơ vò. Cô nuốt nước miếng, liếc nhìn Cố Giang đang đứng bên cạnh, nét mặt vẫn lãnh đạm, không có chút phản ứng nào.

Cô lúc này mới có chút an tâm.

Một giây sau, thang máy bỗng nhiên lung lay, dừng hẳn lại, một màu đen bao trùm.

Không hề báo trước, Hứa Tư Ý rơi vào một mảng tối hắc ám.

Không có ánh sáng, dù một tia sáng cũng không có, cả người cô run rẩy, hai tay ôm lấy vai, ngồi co lại một góc tường.

"Thang máy bị trục trặc." Trong bóng tối, tiếng nói của Cố Giang vang lên lạnh lẽo.

"..." Hứa Tư Ý khẽ mở miệng, muốn nói gì đó, nhưng một chữ cũng không thốt lên được, cô dường như lại quay lại thời còn bé. Mỗi lần dù là cô phạm lỗi hay không, chỉ cần dì Phó tâm trạng không tốt, cô đều bị nhốt vào một căn phòng tối đen như mực, còn dì Phó ở bên ngoài chán ghét mà mắng chửi...

"Hứa Tư Ý?"

Tối quá. Tối quá.

"Hứa Tư Ý?"

Tại sao không có đèn chứ?

Đột nhiên, trong bóng tối, phát ra ánh sáng từ chiếc điện thoại di động. Hứa Tư Ý bỗng ngẩng đầu.

Cố Giang phát hiện, một cô bé đang run rẩy cuộn mình lại, nép sát vào một góc tường, anh từ trên cao quan sát cô, mấy giây sau, anh khụy gối xuống, nâng cầm cô lên, cúi đầu, ghé sát mặt mình vào mặt cô .

Anh nhíu mày: "Khóc?"

Em trong tim tôi - Chương 7

Ánh sáng di động làm dịu đi sự sợ hãi mãnh liệt mà bóng tối mang lại.

Hứa Tư Ý thử cử động, rốt cục cũng kiểm soát được cơ thể.

“Em.....”

Cô hít sâu một hơi, đem tay lên mặt lau lung tung, giọng nói rất nhỏ: “Em có chút sợ bóng đêm.”

Cố Giang ở bên cạnh không nói gì, nhìn chăm chăm cô.

Khuôn mặt đang bị tay anh nắm, còn không lớn bằng bàn tay anh, màu da trắng như tuyết, tinh tế như ngọc, đôi mắt trong suốt bị che phủ bởi một lớp sương do vừa khóc, mũi ửng đỏ, những giọt lệ còn vương trên gò má, nhìn qua vô cùng dịu dàng.

Anh cúi đầu, tầm mắt dừng trên đôi môi của cô. Bờ môi nhỏ, mỏng manh màu hồng nhạt, dưới ánh sáng yếu ớt nhìn qua không có gì đặc biệt mà vẫn thật thu hút ánh mắt người khác.

Ma xui quỷ khiến thế nào mà ngón tay Cố Giang dờ lên nửa tắc, trong lòng muốn được chạm vào cánh hoa mềm mại kia.

Anh hơi hơi nheo mắt.

“.....”Hứa Tư Ý cứng đờ, ở khoảng cách gần như vậy, cô nhìn thấy rõ mắt anh, mắt anh lúc này so với trước còn đen và sâu hơn. Cô bị anh dọa đến sắp trốn.

Cũng may chớp mắt sau đó Cố Giang liền buông tay ra. Anh dờ mắt đi, dựa vào tường ngồi xuống, một tay gọi điện thoại, đôi chân dài tùy ý gập lại.

Hứa Tư Ý nhẹ nhàng ôm lấy đầu gối, mặt nóng bừng, tim đập thành thình.

Giây lát, Cố Giang ở bên kia đã gọi điện thoại xong, vừa thấy phần trăm pin, 25%, nhận ra anh còn có thể duy trì được thêm một khoảng thời gian.

Anh nói: “Đã gọi cứu hộ, rất nhanh có thể đi ra ngoài.”

Hứa Tư Ý gật đầu, nhỏ giọng nói, “Vâng.”

Thang máy nhỏ hẹp ngập tràn trong bóng tối, chỉ le lói một chút ánh sáng mỏng manh, không khí tĩnh lặng đến nỗi hai người còn có thể nghe tiếng hít thở của nhau.

Cô hơi nghiêng đầu, đem mặt gối lên đầu gối .

Cố Giang yên vị ở bên cạnh cô, đầu dựa vào tường, trán theo tự nhiên cúi xuống, hơi ngăn ánh mắt. Không biết là đang ngủ hay là đang nhắm mắt dưỡng thần.

Cô âm thầm đánh giá anh.

Độ cong hàm dưới của người này mang theo một loại kiêu căng trời sinh, hơn nữa bình thường ánh mắt của anh rất lạnh lại vô cùng sắc bén, nhìn qua có vẻ mang đang chiêm chọc người khác. Lúc này anh nhắm hai mắt, lông mi dày đậm buông xuống giống như cây quạt nhỏ, mặt mày tuy giãn ra, nhưng lại khó phát hiện được vài phần mềm mại.

Thật sự rất đẹp mắt.

Hứa Tư Ý nhin không được tán thưởng ở trong lòng.

Đột nhiên.

“Em có vẻ rất thích nhìn tôi.” Cố Giang mắt cũng không mở, thản nhiên nói một câu.

“.....”Hứa Tư Ý ngẩn ra, sau khi hoàn hồn vội vàng dời tầm mắt, mắt xem mũi, mũi hướng đến tim, không biết nói gì.

Cố Giang mở mắt, quay đầu nhìn cô một cái.

Hứa Tư Ý trực tiếp cúi đầu xuống.

Một lát sau, anh lấy từ hộp thuốc lá ra một điếu thuốc, không châm lửa mà chỉ cắn ở miệng chơi đùa. Thu hồi tầm mắt, không nhìn cô nữa.

Sau mấy giây im lặng.

Anh như thuận miệng mà hỏi: “Em bao nhiêu tuổi rồi?”, khiến người khác không thể đoán ra ý tứ gì.

“.....Mười tám ạ.” Hứa Tư Ý nói.

“Tròn?”

Cô ngập ngừng sửa lại: “Cuối tháng mười hai năm nay liền tròn mười tám.”

Điều thuốc trong miệng Cổ Giang hơi dao động, lấy xuống, cười không rõ ý tứ hàm xúc, “Vị thành niên.”

Hứa Tư Ý không biết anh nói những lời này là có ý gì, sau vài giây im lặng, cảm thấy vẫn là nên tự mình giải thích một chút: “Em chỉ là đi học có chút sớm.” Dừng lại, thử thăm dò tán gẫu: “Vậy còn anh?”

”Mười chín.”

.....Vậy cũng không lớn hơn cô là bao nhiêu. Hứa Tư Ý không lên tiếng, gật đầu, “Ồ.”

Sau vài câu đối thoại không khí lại im lặng. Vẫn không có người nói chuyện.

Cổ Giang cầm lấy di động, mắt nhìn màn hình, bất ngờ hỏi: “Điện thoại em đâu?”

Hứa Tư Ý lộ ra vẻ mặt lúng túng, “Ra ngoài nhanh quá, để ở ký túc xá, quên cầm rồi.....Điện thoại của anh không thể dùng sao?”

“Sắp hết pin.”

“.....” Trong lòng Hứa Tư Ý trùng xuống, cảm giác sợ hãi trước đó mơ hồ có dấu hiệu quay trở lại, “Người sửa thang máy còn chưa đến sao?”

Cổ Giang lại gọi điện thoại thúc giục một lần nữa.

Đối phương trả lời là đã bắt đầu sửa chữa, xin an tâm một chút chờ vội nóng nảy, cũng chỉ cần đợi lâu nhất là 10 phút nữa thôi.

Nhưng mà ngay sau khi giọng nói vừa dứt, giây tiếp theo di động liên tục động tắt máy. Trong thang máy lại rơi vào bóng tối, đưa tay không thấy được năm ngón.

Lần này Hứa Tư Ý không nhịn được, sợ tới mức khóc lên oa một tiếng.

“Hứa Tư Ý.” Cổ Giang nhíu mày, trong bóng đêm gọi tên của cô, thanh âm cực thấp: “Bình tĩnh lại.”

Nhưng mà cô vẫn run run tiếp tục khóc, căn bản không thể nghe lọt được bất cứ âm thanh nào khác. Trong bóng đêm dường như có cái gì đó ở bên cạnh, cô hoảng sợ cùng bối rối, không biết trốn về chỗ nào, chỉ có thể ra sức ôm chặt chính mình.

Năm ấy mười tuổi, bố mẹ ly hôn, cô sống cùng bố theo phán quyết của tòa án vì ông có điều kiện tốt hơn. Sau đó, khi bố cô cưới dì Phó trẻ trung, xinh

đẹp về nhà cũng là lúc ác mộng của cô bắt đầu.....

Một bàn tay to lớn nắm lấy bả vai của cô.

Hứa Tư Ý sợ tới mức trốn ra sau, thiếu chút nữa hét chói tai.

Giữa một mảng tối đen, bàn tay kia theo cánh tay cô đi xuống, chạm đến cổ tay tinh tế của cô, sau đó không khỏi dùng sức mà nắm lấy.

Hứa Tư Ý bị Cổ Giang ôm trực tiếp vào lòng.

“Ngoan một chút.” Một tay anh chạm vào sau chiếc cổ mềm mại, một tay ở trên lưng cô vỗ vỗ giống như đang trấn an một em bé không chịu ngủ, “Đừng khóc.”

Cô gái trong lòng còn đang đắm chìm trong thế giới của mình, khóc lóc run rẩy không ngừng.

Cổ Giang yên lặng vài giây, đem mái tóc dài vén đến sau lỗ tai cô, ngón tay như có như không vuốt nhẹ vành tai trắng trẻo kia, một mảng nhỏ trên làn da thoáng chốc nóng lên.

Hứa Tư Ý chậm chạp lấy lại tinh thần, mở to hai mắt nhìn.

Trong bóng tối dường như tất cả các ngũ quan đều rõ ràng hơn trừ thị giác. Cô nhận ra không khí xung quanh mình tất cả đều là mùi của anh.

Cổ Giang nghiêng đầu, môi anh dán vào lỗ tai cô, phát ra thanh âm trầm lắng, “Tôi không thích đồ người khác.”

.....Có ý gì?

“Nếu lại khóc nữa em sẽ bị trừng phạt.”

”.....”Trên mặt Hứa Tư Ý nóng lên, môi giật giật vừa định nói gì, bỗng chốc, bóng đèn sáng trưng.

Thang máy đã hoạt động, bắt đầu tiếp tục thông thả đi lên trên.

Bóng đèn sáng trong nháy mắt, Cổ Giang buông cô ra.

Hứa Tư Ý ngồi yên trên mặt đất chưa kịp bình tĩnh lại, tay chân còn hơi nhũn ra, cũng không biết là vừa rồi bị bóng tối dọa, hay là bị hành động đột ngột khi nãy của anh dọa. Cô ngẩng đầu lên.

Cổ Giang cúi mắt, sửa sang lại quần áo. Sắc mặt anh vẫn bình thường, lạnh lùng cùng thản nhiên, không có chút mập mờ cùng khác thường.

Có lẽ hành động vừa rồi, không có ý nghĩa gì, chắc là theo phản xạ? Cô mơ mơ màng màng nghĩ, cũng đứng lên.

“Cảm ơn anh.” Cô nhỏ giọng nói.

Cố Giang mắt cũng không ngẩng lên, “Cảm ơn cái gì?”

Cảm ơn cái gì?

Đại khái là cảm ơn anh cùng cô mắc kẹt trong thang máy đi. Nếu hôm nay cô bị mắc kẹt một mình, cô không dám tưởng tượng sẽ xảy ra hậu quả gì nữa.

“.....Không có gì...”

Thang máy dừng ở tầng 7.

“Cố học trưởng tạm biệt”, Hứa Tư Ý khách khách khí khí nói chào tạm biệt, cất bước ra khỏi thang máy. Sau khi đi được hai bước, cô bỗng nhận ra điều gì, quay đầu lại.

Cố Giang cũng đi ra, đang đứng phía sau cô.

Cô kinh ngạc, “Anh cũng đến tầng 7 sao?”

Cố Giang nhìn chăm chăm cô, miệng cắn điếu thuốc vừa châm, không nói gì. Sau một lúc lâu, anh nhả đầu thuốc, thở ra một vòng khói nhỏ, mỉm cười, dường như tự giễu phun ra câu: “Ông đây đúng là nhiều chuyện mà.” m lượng của anh rất nhỏ, Hứa Tư Ý căn bản không nghe rõ, chỉ có thể khó hiểu nhìn anh.

Sau một lúc lâu, Cố Giang sải rộng chân bước về phía cô, xoay người, bàn tay to ở trên đầu cô xoa nhẹ, “Tiểu tử ngốc.”

*

Chuyện đêm nay bị nhốt trong thang máy cùng Cố Giang, Hứa Tư Ý vốn là không có ý định nói cho bất kỳ ai, thế nhưng thời gian chậm trễ rất lâu, đến khi cô đem trang phục người chủ trì đến, tiệc diễn tập đã sắp kết thúc.

Bốn người chủ trì mặc thường phục sửa sang lại tiệc tối, cô giáo phụ trách vũ đạo không thấy được hiệu ứng từ trang phục, lấy lí do Quế Hiểu Tĩnh không làm tròn chức trách, đem cô ấy phê bình không thôi.

Sau đó, lửa giận của bí thư trường, rõ ràng cháy tới con tép không chút trọng lượng là Hứa Tư Ý.

Sau khi cuộc diễn tập hội nghị nhân viên phụ trách Quế Hiểu Tĩnh cực kỳ ủy khuất.

“Tư Ý, em thực sự khiến cho chị thất vọng rồi.”

Cô nói xong, khoe mắt đều bắt đầu phiếm hồng, “Tám rưỡi chị đã gọi điện thoại cho em đi lấy trang phục đoàn nghệ thuật, mười giờ em mới đưa tới đây, điện thoại không nghe, tin nhắn không trả lời, em rốt cuộc đi đâu vậy?”

Quế Hiếu Tĩnh gia nhập Hội Học Sinh mục tiêu chính là tiến vào Đoàn chủ tịch, nhiệm kỳ mới hàng năm, các phiếu của thầy cô rất quan trọng. Cô ấy vô cùng coi trọng sự đánh giá của thầy cô đối với mình. Hôm nay, có thể nói đã trực tiếp đem ấn tượng tốt trong hai năm đắp nặn làm hỏng hơn phân nửa.

“Rất xin lỗi, chị Hiếu Tĩnh.” Hứa Tư Ý xin lỗi trước, sau đó giải thích nói: “Em nhận được điện thoại thông báo của chị liền đi luôn, nhưng thang máy đến tầng năm của Giáo Học Lâu bị trục trặc, em bị giam ở bên trong.”

“Thang máy trục trặc?”, người nói là trưởng phòng tuyên truyền Hứa Dĩnh, ngày thường rất thân với Quế Hiếu Tĩnh, “Làm sao cho tới bây giờ vẫn chưa nghe nói tới việc thang máy lâu năm của Giáo Học Lâu có vấn đề?”

“Là thật.”

Hứa Dĩnh hừ lạnh, “Cho dù thang máy thật sự có trục trặc, cũng không có khả năng trùng hợp như vậy. Vừa rồi khi thầy cô đến giáo huấn cô không đến, thầy cô vừa đi cô cũng chậm chạp đi đến đây. Cô không phải sợ bị mắng mà cố ý lấy Hiếu Tĩnh làm lưng chắn?”

Trong lúc nhất thời, các loại ánh mắt khác nhau đều tập trung trên người Hứa Tư Ý. Có đồng tình, có không tin tưởng, phần nhiều là làm ra vẻ không liên quan đến mình mà xem việc này như một cuộc vui.

Hội nghị tổng kết cuộc diễn tập này, không biết như thế nào liền thay đổi, thành một hồi phê bình trong hội nghị.

Hứa Tư Ý môi giật giật, nói: “Không phải như vậy.”

“Quên đi”, phó chủ tịch Quản Thúc đi ra hòa giải, cười nói, “Sự việc đã qua, về sau sửa lại là tốt rồi.”

”Việc này không thể được”, Hứa Dĩnh không thuận theo, không buông tha cô nói, “Nếu mỗi lần trợ lý phạm sai lầm, đều một câu ‘rất xin lỗi’ liền xong, người đó còn có thể làm được việc gì?”

Không phải như thế.

Quế Hiếu Tĩnh kéo kéo tay áo Hứa Dĩnh, dịu dàng: “Tư Ý hẳn không phải cố ý.”

Trưởng phòng khác đề thấp cổ họng, nói: “Ai, cậu đúng là quá tốt, khó trách ngay cả năm nhất cũng khi dễ được cậu”

Quản Thúc vẻ mặt không nề hà, nhìn Hứa Dĩnh, “Vậy cậu đưa ra đề nghị, xử lý như thế nào?”

Không phải như vậy.

Hứa Dĩnh nói: “Viết một bài tự kiểm điểm 3000 chữ, giao cho Học công bộ”

Lúc này, không biết từ đâu truyền đến một giọng nói, giống như đèn kéo quân, đậm mà lạnh, “Tán gẫu cái gì mà náo nhiệt vậy.”

Lời vừa nói ra, mọi người đồng loạt nhìn về phía cửa phòng học. Một thân hình thon dài lại cao từ bên ngoài không nhanh không chậm đi đến. Là Cố Giang.

“Là như vậy”, giọng nói Quế Hiếu Tĩnh dịu dàng trước sau như một, “Hôm nay Hứa Tư Ý đi Đoàn nghệ thuật lấy trang phục cho người chủ trì, có chút chậm trễ làm ảnh hưởng tới tiến trình cuộc diễn tập, cô Trang rất tức giận.....”

Cố Giang giọng điệu không có việc gì, ngắt lời, “Cô ấy tối nay ở cùng một chỗ với tôi.”

“.....” Quế Hiếu Tĩnh sững sờ tại chỗ.

Những người khác cũng toàn bộ sững sờ.

“Thang máy trục trặc nhiều giờ.” Cố Giang tựa vào bàn, ngón tay thon dài không chút để ý lướt qua trước mặt Hứa Tư Ý rồi để trên mặt bàn, nâng mắt nhìn cô, “Em không nói cho bọn họ?”

Hứa Tư ý: “Em.....có nói rồi.”

Sự tình phát triển quá mức ngoài dự đoán của mọi người, Quế Hiếu Tĩnh thay đổi sắc mặt trong nháy mắt. Hứa Dĩnh cau mày nói: “Nhưng mà anh Giang, chuyện này là Hứa Tư Ý xảy ra vấn đề, em cho rằng, cô ấy hẳn là nên gánh vác trách nhiệm.”

Cả phòng học thoáng chốc rơi vào im lặng.

Vài giây sau, Cổ Giang lãnh đạm nói: “Trang phục tiệc tối là ai nhận?”

Phó chủ tịch Quản Thúc nghĩ nghĩ, trả lời: “Trang phục của tiết mục là Đoàn nghệ thuật phụ trách, người trông coi trang phục phải là.....”, hơi dừng lại, “Bí thư trường Quế Hiếu Tĩnh phụ trách.”

Giọng nói phát ra, khuôn mặt Quế Hiếu Tĩnh đều đen thành màu đất nồi.

Hứa Đình cũng ngậm miệng theo.

Cổ Giang mở ánh mắt, tầm mắt lãnh đạm lướt qua toàn bộ hội trường, “Đều đã nghe thấy?”

Đang lúc phòng học đều không ai lên tiếng, một hơi thở mạnh cũng không nghe thấy.

Giây lát, Cổ Giang gọi lên một cái tên, “Hứa Tư Ý.”

Người bị điểm danh thông thả ngẩng lên. Khuôn mặt cô bình tĩnh, tay nắm lại, cảm giác được lúc này đây ánh mắt hoặc tìm tòi nghiên cứu, hoặc không có ý tốt đều rơi trên người mình.

Cổ Giang nhẹ nhàng, băng quơ: “Chuyện này người nào nên chịu trách nhiệm?”

Không biết từ đâu thổi đến một trận gió lạnh.

Hứa Tư Ý giật mình một cái, máu toàn thân nháy mắt dồn lên đầu. Sau đó cô nghe thấy giọng nói vững vàng của mình vang lên, nặng nề nói: “Bí thư trường.”

“Tôi.....”

Quế Hiếu Tĩnh rõ ràng có chút hoảng, “Đúng là hôm nay có nhiều chuyện khiến quên việc lấy trang phục, nhưng mà.....”

Lời nói còn chưa dứt, đã bị Chủ tịch thần nhiên ngắt lời: “Viết xong bản tự kiểm điểm thì giao đến Học công bộ.”

Trong phòng học câm như hến, lúc này không ai dám nói câu gì nữa.

Sau một lúc lâu.

Cổ Giang cười lạnh, đôi môi mỏng manh nói, “Tan họp.”

Tan họp.

Hứa Tư Ý rời khỏi phòng học vào toilet. Lúc đi ra, cả tầng lầu không khác biệt lắm. Yên ắng. Một thân hình cao lớn thon dài, đứng dựa vào tường, khuôn mặt ẩn nấp ở chỗ khuất bóng.

Cô và anh cứ thế đối diện nhau mấy giây.

Hứa Tư Ý dời tầm mắt đi trước, thấp giọng nói câu 'Cảm ơn', sau đó xoay người chuẩn bị xuống tầng.

Sau lưng đột nhiên vang lên một giọng nói, trầm thấp sạch sẽ, lười biếng, “Tiểu tử ngốc.”

Động tác Hứa Tư Ý đình trệ, quay đầu lại đi.

“Ngay cả Hội học sinh còn không thể tồn tại thì sao sống sót ngoài xã hội.”
”.....” Là thế phải không.

Xa mấy thước, ánh mắt Cố Giang không rõ cứ thế nhìn chăm chăm cô. Giây lát, anh nhích người đi tới, nắm cằm của cô, xoay người cúi đầu, ngắm nhìn cặp mắt to trong suốt kia.

Sương mù lất phất, màu đen rõ ràng, nhìn đặc biệt yếu đuối.

Cố Giang khẽ nói, “Đến thương lượng chuyện này đi.”

?

Giọng nói Hứa Tư Ý nhẹ nhàng, âm lượng rất nhỏ: “Cái gì cơ?”

Cố Giang thản nhiên nói: “Dù sao cũng đừng nhận lỗi về mình như vậy.”

Em trong tim tôi - Chương 8

Yến Thành vào một buổi tối lạnh giá.

Hứa Tư Ý vừa về đến ký túc xá đã bật đèn bàn lên. Có lẽ căn phòng vì quá yên tĩnh nên dưới bóng đêm, phía xa xa có thể nghe rõ âm thanh cùng tiếng cười huyên náo vọng ra từ khu ký túc xá nam.

Vương Hình đang nằm trong chăn, Trương Định Phi thì đang xem hoạt hình trên máy tính.

Hứa Tư Ý liếc nhìn chiếc giường trống không của Trần Hàm, chăn đệm được gấp rất chỉnh tề. Cô ấy từ lúc khai giảng đến giờ cứ thần thần bí bí, chỉ hôm nào phải học những môn bắt buộc mới thấy cô ở phòng, còn không thì không thấy mặt mũi ở đâu.

"Phải gọi điện cho Trần Hàm bảo cậu ấy ngày mai về phòng thôi." Cô đổ nước nóng vào bồn rửa mặt nói.

Vương Hình từ trong chăn thò đầu ra: "Ngày mai kiểm tra sĩ số à?"

"Ừ". Hứa Tư Ý ngâm hai tay trong làn nước, ấm quá, có thể xua tan đi sự lạnh lẽo trong cơ thể, " Ban quản lý ký túc xá có dán thông báo ở tầng 1 ấy."

" Vậy để mình nhắn tin cho cậu ấy." Vương hình nói, lấy điện thoại ra gõ gõ nhấn nhấn, vừa nhắn tin vừa tùy tiện hỏi cô: "Sao hôm nay cậu về muộn thế?".

Hứa Tư Ý bỗng khựng lại, cười tư lự: "Hôm nay tập xong tớ còn phải ở lại họp nội bộ nữa."

"Họp nội bộ việc gì?"

"Không có gì cả đâu."

Nói xong, đúng ba giây sau, Trương Định Phi vốn đang chăm chú xem phim bỗng "xuy" một tiếng.

Hứa Tư Ý vốn đang rửa mặt phải ngừng lại, quay sang nhìn cô nghi ngờ.

"Mình đã nói gì nhỉ?" Trương Định Phi ngẩng đầu, trong bóng tối, ánh sáng lạnh lẽo của màn hình chiếu lên từng đường nét trên khuôn mặt cô, khóe miệng hơi nhếch lên, vẻ mặt lộ ra một chút giấu cợt, "Bánh bao nhỏ này chắc chắn sẽ không chủ động nói với chúng ta đâu."

Vương Hình từ trong chần trực tiếp ngồi dậy, bất mãn nói: "Xảy ra chuyện lớn như vậy sao không nói với bọn mình?"

Hứa Tư Ý hết nhìn Trương Định Phi lại nhìn sang Vương Hình, "Các cậu làm sao lại biết được?"

Vương Hình nói, "Định Phi ở trong đoàn nghệ thuật mà, có tiết mục múa đơn ở buổi dạ hội, còn mình cũng có bạn diễn ở đó nữa."

Hóa ra là vậy.

"Cậu có biết Quế Hiếu Tĩnh trước mặt thầy giáo nói thế nào về cậu không?"

"Chị ấy nói gì?"

"Nói cậu lười biếng, làm việc không nghiêm túc, ngay từ vòng phỏng vấn căn bản không muốn nhận cậu, để cậu vào ban thư ký hoàn toàn là ý của hội chủ tịch." Vương Hình càng nói càng tức, " Trong khoảng thời gian này cậu lúc nào cũng bận rộn, chạy đông, chạy tây còn thường xuyên thức khuya làm việc chị ta sai bảo, bọn mình đều tận mắt chứng kiến. Làm sao có thể qua cầu rút ván, trở mặt nhanh như thế được?"

"..." Hứa Tư Ý không nói gì. Thực ra, cô cũng đã phần nào đoán được.

"Các cậu dù sao cũng cùng một ban, chị ta là thư ký trưởng, cậu lại là thành viên ban thư ký, sau này khó tránh khỏi chạm mặt thường xuyên, cậu định thế nào?"

"Thực sự có lẽ không được rồi, mình phải viết đơn xin rút khỏi hội thôi."

Trương Định Phi nghe xong liền cười nhạo một tiếng.

Vương Hình nhíu mày, "Nói ra là tốt rồi, đừng có làm những chuyện ngu ngốc nữa."

Trương Định Phi tắt máy tính, đứng lên, thần tiên nói: " Sáng mai còn có tiết. Mình ngủ đây, các cậu cứ tiếp tục đi."

Đột nhiên, Hứa Tư Ý gọi cô lại: "Định Phi."

Bóng lưng cao gầy bỗng dừng lại.

Cái đèn bàn nhỏ không sáng lắm nên Hứa Tư Ý không thấy rõ biểu cảm trên gương mặt Trương Định Phi. Cô gái đến từ thành phố ven biển này, ăn mặc sành điệu, đồ dùng toàn là hàng cực phẩm, tiếng phổ thông có xen lẫn một chút tiếng Quảng Đông.

Hứa Tư Ý rất có thiện cảm với cô ấy.

Hứa Tư Ý: "Nếu đổi lại là cậu, cậu sẽ làm thế nào?"

Trương Định Phi im lặng một hồi, quay lại, mặt không chút thay đổi: "Nếu là mình ấy à, đã ra chiến trường quyết không đào ngũ."

"..." Cái này cũng quá khoa trương rồi, trường hợp của cô đâu cần nòng nặc mùi thuốc súng như thế?... Hứa Tư Ý toát cả mồ hôi lạnh.

"Con đường của mình phải tự mình đi, hoặc là bò hoặc là hiên ngang đi."

Trương Định Phi hừ nhẹ, "Đạo lý đơn giản như vậy mà cậu cũng không hiểu sao?"

Hứa Tư Ý không nói gì.

Trương Định Phi nói: "Tại sao muốn rút lui, tại sao không trực tiếp đổi mặt?". Nói xong cô dừng lại, hất cằm về phía Hứa Tư Ý.

Hứa Tư Ý không hiểu: "Hả?"

"Không phải cậu thích viết nhật ký sao? Mau mang ra đây, mình nói cho cậu nhớ."

"..." Thế này không phải hơi ngông cuồng rồi sao?

Trương Định Phi nhú mày giục: "Còn không mau lấy ra."

Cô ngáy người, đành lấy ra cuốn nhật ký từ trong cặp, chọn đại một trang rồi lấy bút hình con thỏ ra viết.

Sau đó nghe thấy giọng nói xen lẫn tiếng phổ thông và tiếng Quảng Đông của Trương Định Phi, gằn từng chữ: "Nếu bạn chọn thỏa hiệp hay nhượng bộ, tức là bạn đã thua rồi."

Sau khi bị ép ăn hết một bát canh gà lớn, Hứa Tư Ý lên giường định ngủ nhưng mắt cô cứ nhìn chăm chăm cái đèn nhỏ nửa ngày, không thể ngủ được.

Đột nhiên "đình" một tiếng.

Cô đưa tay xuống gối sờ sờ, cầm điện thoại di động lên, ấn vào màn hình. Có tin nhắn đến, là của Vương Hinh: “Lời Địch Phi nói cậu nghe là được rồi, đừng quá để bụng. Chắc do cậu ấy là do xem hoạt hình nhiều quá rồi.”

Hứa Tư Ý suy nghĩ một chút rồi trả lời: “Mình thấy cậu ấy nói rất có đạo lý mà.”

Vương Hinh: “Đồ ngốc này.”

Hứa Tư Ý: O.O

Vương Hinh: “Thế giới của người trưởng thành có quá nhiều cuộc chiến tàn khốc, không khoan nhượng, người thuần khiết như cậu sau này chỉ có chịu thiệt.”

Hứa Tư Ý nhìn điện thoại một lúc lâu cũng không có trả lời lại.

Rất nhanh, Vương Hinh lại gửi thêm một tin nhắn: “Cậu có biết tham gia hội sinh viên có ích thế nào hay không?”

Hứa Tư Ý mắt sáng lên, ngón tay bấm bấm, một loạt icon có dấu chấm hỏi được gửi đi.

Vương Hinh: “Cho nên mới nói cậu ngốc. Hội sinh viên có quan hệ chặt chẽ với Sở Giáo Dục, Văn phòng Đảng và Chính phủ. Người trong hội sinh viên với lãnh đạo nhà trường về cơ bản là quen biết lẫn nhau. Vì bất luận việc lớn hay nhỏ cũng đều tốt hơn là làm việc với những sinh viên bình thường. Đây chẳng phải là lợi ích rất lớn sao?”

Hứa Tư Ý rũ mắt xuống.

Cho nên những cuộc đấu tranh ngầm, những việc xấu xa kia đều là vì cái gọi là lợi ích này sao?

Vương Hinh: “Muốn đi hay ở, cậu tự mình suy nghĩ kỹ đi.”

Hứa Tư Ý trả lời: “Ừ, ngủ ngon.”

Đặt điện thoại di động xuống, tai cô đột nhiên hiện lên hình ảnh nọ ở giảng đường, đôi mắt đen nhánh và đôi môi như cười như không của người thiếu niên kia.

Hứa Tư Ý im lặng một lúc rồi kéo cao chăn lên tự cuốn mình thành một cái bánh chưng, nhắm mắt lại, chìm vào giấc mộng.

*

Ngày hôm sau, Trần Hàm trở về ký túc xá.

Trần Hàm trong ấn tượng của Hứa Tư Ý là một cô gái xinh đẹp, luôn thích dùng son môi màu đỏ, lạ là cô ấy ngoài son ra không có bôi lên mặt thứ gì khác. Nước da hơi tối, dưới ánh mặt trời còn có thể thấy rõ những vết tàn nhang của cô ở hai bên gò má.

Hứa Tư Ý cùng Vương Hình mới từ thư viện về, nhìn thấy Trần Hàm, có chút sững sốt, sau đó mỉm cười lên tiếng: "Cậu về rồi à?"

Trần Hàm "ừ" một tiếng, ngồi vào máy tính mở ra phần mềm thiết kế CAD, làm ra vẽ chuyên nghiệp.

Không khí có phần lúng túng.

Thân là trưởng phòng, Hứa Tư Ý cảm thấy mình cần quan tâm một chút đến cái người quanh năm tại ngoại này, vì vậy nói: "Thứ 5 hàng tuần đều có quản lý đi kiểm tra sổ, cậu phải nhớ trở về đấy."

Ngón tay Trần Hàm gõ gõ trên bàn phím, thao tác dứt khoát, thuần thục, thờ ơ nói: "Ừ."

"Cậu bây giờ đang ở bên ngoài sao?"

"Ừ."

"Thuê phòng?"

"Ở nhà bạn trai."

Hứa Tư Ý cẩn trọng suy nghĩ, "Có phải là người học Luật đó không?"

"Không phải."

"..."

"Chia tay rồi." Trần Hàm nói một cách bình thản, "Anh này là nhiếp ảnh gia, người Yến Thành."

... Được rồi.

Hứa Tư Ý một lần nữa lại bị Trần Hàm làm cho khiếp sợ, đúng là thay người yêu như thay áo mà, vài giây sau cô mới nói: "Mấy hôm nay cậu không lên lớp nên không biết, thầy có giao bài tập về nhà đấy..."

Nghe vậy, Trần Hàm đưa mắt nhìn về phía cô, "Cậu làm xong chưa?"

Hứa Tư Ý gật đầu.

"Đưa cho mình mượn."

Trần Hàm lần này trở về, tính cả thời gian ngủ ban đêm, tổng cộng ở phòng 16 tiếng, có thể nói đây đã là kỷ lục rồi. Thứ bảy, sáng sớm cô đã nhận điện

thoại, trang điểm một chút rồi lại ra ngoài.

Hứa Tư Ý thở dài hỏi Vương Hình, "Trần Hàm nếu không đi học, thì cậu ấy làm gì nhỉ?" Không phải cô nhiều chuyện, chỉ là cô thật sự lo lắng cho Trần Hàm một mình ở bên ngoài sẽ chịu ủy khuất.

Vương Hình ngáp một cái, nói: "Nghe nói cậu ta ký hợp đồng làm người mẫu ở một công ty, bạn trai cậu ta cũng đang làm trong công ty đó."

Hứa Tư Ý đang uống ngũ cốc thì bị sặc, ho khan một cái.

Vương Hình cười như được mùa, "Đừng lo. Nói không chừng sau này cậu ta lại trở thành minh tinh thì sao."

*

Một tuần sau, cuối cùng các tiết mục và các khâu chuẩn bị cũng đi vào quỹ đạo. Tiết mục múa đơn của Trương Định Phi xếp thứ 4 từ dưới lên, biên đạo múa hết yêu cầu này đến yêu cầu khác khiến Trương Định Phi âm thầm mắng chửi, biết thế cô không đăng ký thì hơn.

Còn với Hứa Tư Ý mà nói, cô thoải mái hơn bao giờ hết.

Từ sự cố phục trang lần trước, tỷ lệ cô và Quế Hiểu Tĩnh chạm mặt giảm đi nhiều. Cô cũng không biết là lương tâm của vị tỷ tỷ kia bỗng dưng trời dậy hay là đang đặc biệt cảnh báo cô, chỉ biết là bây giờ không còn sai cô làm nhiều việc vặt như trước nữa.

Cô bây giờ chính là ngủ dậy thì đi học, học xong thì ăn cơm, ăn xong thì lên thư viện thanh thơi đọc truyện, cứ như vậy cho đến một buổi chiều trước đêm dạ hội ba ngày.

Hôm nay là thứ tư, buổi chiều vốn dĩ phải đi học Tiếng Anh, mọi người đều đã đến đông đủ thì lớp trưởng thông báo: Cô Barbara có việc đột xuất, hủy bỏ tiết học.

Học sinh phàn nàn vài câu, rồi người lười biếng thì trở về phòng ngủ, người chăm chỉ hơn thì đến thư viện học.

Hứa Tư Ý bị Vương Hình lôi vào quán cafe gần trường.

Cái quán cafe này và trường cô chỉ cách một con phố, quán khá nhỏ nhưng có cái tên rất lãng mạn, "Lam Vãn", được mọi người xem là nơi lý tưởng để hẹn hò. Có phòng khách riêng, mỗi khu đều có rèm ngăn cách, rất nho nhã và độc đáo.

Vương Hình chọn một vị trí yên tĩnh, ngồi xuống.

Hứa Tư Ý nhìn xung quanh, nhỏ giọng nói: " Mọi người ở đây hầu hết đều là tình nhân, hai chúng ta tới chỗ này có phải kỳ quá không?"

"Uống cafe thôi mà, kỳ quái gì chứ?" Vương Hình trên tay cầm menu, nói với người nhân viên, " Hai cafe latte."

Người nhân viên mỉm cười, rời đi.

Vương Hình đặt chiếc laptop lên bàn, đưa cho Hứa Tư Ý một đầu tai nghe: "Hôm qua mình mới tải xuống một bộ phim, nào, vừa hay có thể cùng nhau xem."

Là bộ phim tình yêu của Nhật Bản. Biển sâu, núi cao. Trời xanh, mây mù. Đá, biển....

Vương Hình xem rất nhập tâm. Hứa Tư Ý chớp chớp mắt, khẽ ngáp một cái.

... Sớm biết thế đêm qua cô đã ngủ sớm một chút.

Rất buồn ngủ.

Đúng lúc này, từ gian bên cạnh vang lên tiếng nữ sinh cười khanh khách: "Từ nhỏ em đã học vẽ, bình thường lúc nhàn rỗi không vẽ tranh thì là đọc sách."

Hứa Tư Ý nhất thời tỉnh cả ngủ, lấy tai nghe ra, vênh tai lên nghe ngóng - cái âm thanh này...? Tần Sương?

Cô theo hướng âm thanh phát ra, nhìn sang, sau đó hơi sững sờ.

Đó là một gian phòng có cửa sổ, được ngăn cách bởi chiếc rèm màu trắng nhạt, rèm hơi rũ xuống, bị che khuất một chút. Cô nhìn thấy bên trong Tần Sương xiêm y lộng lẫy, trang điểm xinh đẹp một tay chống cằm.

Đối diện Tần Sương, là một khuôn mặt ngược chiều ánh sáng.

Đầu thu tháng 7, ánh mặt trời xuyên thấu qua lớp kính thủy tinh, tạo ra một vòng tròn rất sáng như tan ra trên hình bóng của người ấy. Vì ngược nắng nên Hứa Tư Ý không thấy rõ khuôn mặt của người đó, nhưng cô có thể lơ mơ thấy sóng mũi anh rất cao, chiếc cằm nghiêm nghị, môi đang khẽ mím lại. Anh ngồi lười nhác, lườn dựa vào lưng ghế, đôi chân dài tùy ý vắt chéo.

Hứa Tư Ý có thể tưởng tượng ra biểu cảm của anh lúc này, nhất định là trước sau như một, thiếu kiên nhẫn.

Lúc này, Vương Hình đã nhận ra ánh mắt của cô, tò mò lại gần: "Đang nhìn gì vậy?"

Tai nghe dường như vang lên âm thanh của tiếng sóng biển.

-- Biển sâu, trời cao đều là của cậu. Tôi cũng là của cậu.... bảo trọng nhé!

-- Ừ, cậu cũng bảo trọng.

-- Nhớ theo dõi tớ nhé.

-- Ừ, vẫn luôn theo dõi cậu mà.

-- Đây vị thần.... vị thần của tớ.

Em trong tim tôi - Chương 9

Chương 09

Chỗ kia là một đôi ngọc bích vô cùng đẹp mắt, Hứa Tư Ý biết, lớp trưởng Tần Sương nổi danh là một mỹ nữ, nhân vật còn lại chính là Cố lão đại, Cố Giang.

Cho nên đây là...

!!!

Hứa Tư Ý mở to đôi mắt tròn, trong đầu mơ hồ bay ra bốn bong bóng hồng nhạt xếp thành chữ -- hiện trường hẹn hò!

Bên cạnh, Vương Hình thấy Hứa Tư Ý không trả lời mình, nghi hoặc nhíu mày, cũng theo tầm mắt cô nhìn qua, vừa thấy, cũng sửng sốt: “Đây, đây, đây, đây không phải là Cố Giang sao.....Cô gái đối diện là ai? Tần Sương?!!”

“Xuyt!” Hứa Tư Ý vội vàng ngăn lại cô bạn cùng phòng khỏi kêu gào, dựng ngón trỏ thẳng lên, “Cậu nói nhỏ thôi”

“Được, được rồi.” Vương Hình cũng ý thức được chính mình thật thất thố, gật gật đầu, lại nhìn xung quanh chỗ lúc này vài lần, sau đó khó nén hưng phấn nói, “Hôm nay thật sự là đến đúng rồi, không thể ngờ ngẫu nhiên có thể gặp trò hay này!”

Nhìn bạn bát quái cùng phòng hùng hực lửa đốt, bạn học Hứa Tư Ý nói quanh co, đề nghị: “Nếu không.....chúng ta rời đi trước đi?”

Vương Hình nhíu mày: “Vì sao?”

“Tất cả mọi người đều biết, bị nhìn thấy như vậy có chút xấu hổ.....”

”Xấu hổ gì. Nhìn thấy liền chào hỏi. Làm sao, chẳng lẽ vì con cưng của trường nói chuyện tình yêu, dân thường tóc húi cua chúng ta ngay cả cà phê cũng không thể uống?” Vương Hình trợn mắt, chọc vào đầu Hứa Tư Ý, về

mặt ghét bỏ: “Hơn nữa, xem ra với thể trận này Tần Sương còn ở giai đoạn chào hỏi, cậu cùng cô ấy lại không quen, bất kể thế nào cô ấy cũng không xấu hổ.”

”.....”No no no.

Cậu hiểu lầm rồi, mình là sợ chính mình bị nhìn thấy sẽ xấu hổ, dù sao cũng là nghe trộm người ta tìm hiểu.....

“Tốt lắm, bình tĩnh chút đi”, Vương Hình trực tiếp đem khung cảnh chinh về yên lặng, nhướng mày, “Tiếp tục nghe”

Lúc này ở chỗ kia, Tần Sương vẫn vẽ mặt điềm đạm, mỉm cười, “Em nghe nói, học trưởng năm nhất liền vào Đoàn chủ tịch, hơn nữa hai năm liên tục đều nhận học bổng quốc gia. Thật lợi hại nha!”

Một tiếng đình lạnh lạnh.

Cố Giang tựa hồ không kiên nhẫn lắm. Anh tiện tay ngoáy chiếc thìa cà phê bằng kim loại trong cốc, rất lãnh đạm: “Nói trọng điểm đi.”

Gương mặt xinh đẹp tinh xảo của Tần Sương rõ ràng ngẩn ra, “Cái gì ạ?”

Cố Giang nói: “Tôi bảo nói vào trọng điểm.”

Nghe vậy, mặt Tần Sương ửng đỏ, cúi đầu âm thầm hít sâu một cái, sau đó cố lấy dũng khí mở miệng, nói: “Là như vậy. Cố học trưởng, trong cuộc giao lưu học sinh ưu tú ngày hôm đó, lúc anh đứng nói trên bục giảng, lúc ấy em đã rất tôn sùng anh.....”, ngừng một chút, “Em biết anh hiện tại độc thân, xin hỏi em có thể làm bạn gái của anh không?”

Lời nói vừa buông, Vương Hình cúi mắt, thấp giọng trêu đùa nói: “Ah! Đã nói đến mức này, nếu như bị cự tuyệt, có thể mặt sẽ bị vứt đi rất xa.”

Bên cạnh, ánh mắt Hứa Tư Ý khẽ sáng, đặt biệt tò mò nhân vật phản diện BOSS sẽ trả lời như thế nào?

Cự tuyệt?

Hay nhận?

Trên lý thuyết, ngay cả Quế Hiểu Tĩnh cũng không thể lọt vào mắt thần của Cố Giang, Tần Sương hẳn là cũng không được đi, Tần Sương tuy rằng cũng rất đẹp, nhưng nếu so thì nhất định kém xa Quế Hiểu Tĩnh. Bất quá, ngộ nhờ vị lão đại này thích vẻ đẹp tinh khiết tự nhiên? Hơn nữa vóc dáng Tần

Sương rất đẹp.....Hứa Tư Ý mơ mơ màng màng suy tư, cúi đầu nhấp một ngụm cà phê.

Chỗ kia im lặng vài giây đồng hồ.

Sau đó, Hứa Tư Ý nghe thấy giọng nói của Cố Giang từ trong truyền ra, trầm thấp lại tùy ý, tương đối trực tiếp: “Không thể.”

Phụt phụt.

Cô suýt bị sặc cà phê trong miệng.

Vị lão đại này, anh hẳn không phải là chưa bao giờ biết ‘uyển chuyển’ là như nào chứ.....

Lần tỏ tình này, nhân vật nữ chính hiển nhiên bị hai chữ không một chút lưu tình kia dọa. Sau hai giây ngây người, trong khóe mắt Tần Sương hơi phấp phồng, tựa hồ muốn khóc lại cảm thấy mất thể diện, chỉ có thể kiên cường kìm nén.

Kỳ thật trước kia, cô hẹn Cố Giang nhiều lần, Cố Giang trả lời luôn là hai chữ: Không rảnh.

Lần này cô theo một số mối quan hệ thì biết rằng Cố Giang trên tay đang có một thiết kế kiến trúc cho phòng làm việc, ba cô vừa vặn là kiến trúc sư có tiếng ở Trung Quốc, thế nên mới rất cục có lý do danh chính ngôn thuận tìm anh.

Giây lát, Tần Sương giật giật môi mở miệng lần nữa, giữa những từ ngữ đều là ám chỉ: “Kì thật, em cũng biết rõ chính mình có điểm đường đột, dù sao anh đối với em cũng không quen biết. Bất quá Cố học trưởng, lấy tài nguyên trên tay ba em, anh sau này.....”

“Xin nhận tấm lòng tốt của cô.”,Cố Giang ngắt lời, rất lạnh nhạt kéo khóe môi, nhưng đáy mắt không có chút ý cười: “Cô không còn chuyện gì khác chứ?”

”.....” Tần Sương sững sốt.

Anh vén mí mắt, không chút để ý gõ mặt bàn, gọi phục vụ, “Tính tiền.”

Thật đáng tiếc, trận tỏ tình ở quán cà phê lãng mạn này, không thể có chút kết cục lãng mạn giống vậy. Cuối cùng nhân vật nữ chính Tần Sương để lại một câu nói “Thật có lỗi, làm chậm trễ thời gian của anh rồi.” ,liền xách túi buồn bã rời khỏi.

Cố Giang cũng rời đi ngay sau đó.
Trò hay kết thúc, cà phê uống xong.
Phù.

Hứa Tư Ý trống má, lén lúc thở ra một hơi, may mắn là sự tồn tại của chính mình từ trước đến nay rất thấp, không bị phát hiện, tránh thoát một trận.

“Ai, lại một trái tim thiếu nữ tan nát.” Vương Hình vẫn còn chưa hết cảm thán, trả tiền, đối với Hứa Tư Ý nói: “Đi thôi.”

Cô cười nói: “Mình muốn đi toilet, cậu ra ngoài chờ mình chút.”

”Ừ được. Vậy cậu nhanh chút nha.”

Hứa Tư Ý gật gật đầu, đeo chiếc túi sách chú vịt nhỏ trên lưng đi vào toilet. Lúc đi ra thì có đi ngang qua khu vực dành cho người hút thuốc, bên trong không có cửa sổ cũng không bật đèn, ánh sáng mờ ảo, tựa hồ đang có một thân hình thon dài ở bên trong. Người nọ ngậm điếu thuốc, ánh sáng trên mặt bị dập tắt nên không thấy rõ mặt.

Hứa Tư Ý không nghĩ nhiều, thu hồi ánh mắt đi đến trước bồn rửa tay, đứng lại, mở vòi nước ra.

(***Lời editor: có lẽ là quán internet này bồn rửa tay nằm ngoài nhà vệ sinh, nên nv chính phải đi ra ngoài.)

Chà xát, chà xát tay.

Sau lưng vang lên một trận tiếng bước chân, không nhanh không chậm, từ chỗ hút thuốc mãi cho đến bên trái cô. Đồng thời, trong không khí tràn ngập một hỗn hợp hương bạc hà cùng mùi thuốc lá.

Hứa Tư Ý sợ đụng đến người khác, di chuyển sang phải một bước nhỏ.

“Ào” một tiếng, người nọ một phen vặn vòi nước, dường như vặn đến mức lớn nhất, dòng nước rầm cái phun mạnh ra.

“.....” Tiết kiệm nước là một đức tính tốt.

Hứa Tư Ý cúi đầu, tầm mắt hơi hơi dời qua một chút. Thấy hai bàn tay rất được, bàn tay rộng lớn, xương ngón tay thon dài, cổ tay áo đang xắn lên làm lộ ra cổ tay thon gầy sạch sẽ.

.....Hình như có chút quen mắt? Ảo giác, ảo giác. Có lẽ là ảo giác thôi.

Hứa Tư Ý thu hồi ánh mắt, vừa thấy, bên cạnh vừa vặn là một chai dung dịch rửa tay, đặt ngay chính giữa hai bồn rửa. Một bàn tay của cô cầm ở

nấp, mở ra, một bàn tay húng ở dưới.

Nhưng mà, vô cùng bất thành linh, một bàn tay từ bên trái đưa qua, không sai lệch, vừa vặn bao phủ mu bàn tay cô.

Tay cô mềm mại, nhỏ nhỏ, cơ hồ bị bàn tay to khớp xương rõ ràng kia hoàn toàn bao lấy.

“.....”Hứa Tư Ý bị hoảng sợ, ánh sáng trong mắt chợt lóe lên, theo bản năng ngẩng đầu.

Trước mặt là một tấm gương lớn, bên trong chiếu ra hai thân với hình chiều cao chênh lệch cực kỳ rõ ràng. Tiểu cô nương cái đầu nhỏ nhỏ, đại khái vì quá mức kinh ngạc nên đôi mắt to tròn trong suốt đang trợn lên, bên cạnh là thiếu niên anh tuấn thân hình gầy nhưng cân đối, vừa vặn nhìn rồi nhìn chăm chăm cô trong gương.

Không khí đọng lại ước chừng năm giây.

Anh nói: “Không biết cô gái nào đã hướng về phía tầng trên liếc mắt?”

“.....” Thì ra anh còn chưa đi.....

Hứa Tư Ý kịp phản ứng, chỉ có thể xấu hổ ho khan một tiếng, ngoan ngoãn chào hỏi: “Xin chào Cố học trưởng.”

Cố Giang nhìn chăm chăm cô, không nói gì.

Bàn tay nhỏ bé, yếu ớt bị anh nắm trong lòng bàn tay cố gắng rụt lại.

Lực đạo trên tay Cố Giang không giảm.

Hứa Tư Ý lại nhẹ nhàng thử rút tay về, cả hai lần thử, đều phát hiện không rút ra được, đành phải thấp giọng thăm dò nói: “Bàn tay của anh...”

Lại qua một lát, Cố Giang nắm ngón tay hơi buông lỏng, rốt cục cũng buông tay cô.

Hứa Tư Ý thở ra một hơi, cũng không cần rửa tay ngay, vội vàng đóng vòi nước liền xoay người chuẩn bị thoát khỏi hiện trường. Nhưng mà còn chưa kịp cất bước thì giọng nói lười biếng quen thuộc lại vang lên sau lưng.

“Diễn xem vui không?”

“.....” Hứa Tư Ý ngơ ngẩn, quay đầu lại.Có ý gì?

Cố Giang xé tờ giấy lau tay, khẽ cúi đầu, động tác chậm rãi, lau xong đem giấy ném vào thùng rác. Trong đôi mắt đen láy hiện ra hình ảnh một tiểu cô

nường vẻ mặt mờ mịt, “Ai vừa rồi xem toàn bộ cuộc vui ở trên tầng?”, anh nói.

“.....”

Còn tưởng rằng chính mình không bị phát hiện, hóa ra là cô tưởng quá nhiều.....

Hứa Tư Ý trở nên bối rối, nháy mắt liên liên không dám nhìn anh, âm thầm im lặng, cảm thấy tự mình vẫn có thể cứu giúp một chút, vì thế giải thích: “Em không phải cố ý. Em chỉ cùng bạn cùng phòng đến uống cà phê, cách chỗ ngồi của anh không xa, cho nên em.....”

“Thuận tiện nghe lén?”

”.....” Không có gì phản bác.Hứa Tư Ý im lặng.

Anh đứng thật sự gần.

Mùi thuốc lá cùng vị bạc hà mát lạnh tràn ngập xoang mũi cùng hơi thở của cô.

Theo bản năng cô đứng về sau một chút, cúi đầu, suy nghĩ bay loạn xạ khắp nơi, không dám nhìn anh.

Một lát, sau cổ chột hơi có lực chạm vào, cô như một con mèo nhỏ bị người ta xách lên. Lực đạo nắm vừa đủ, một chút cũng không làm đau cô. Tiếp theo cằm cũng bị người nọ nắm lên.

Hứa Tư Ý hơi mở to mắt nhìn.

Cố Giang cúi mắt nhìn cô gái hai má ửng đỏ, thản nhiên, “Trên mặt đất rốt tiền à?”

Gì cơ?

Cô bị hỏi, không hiểu ra sao, “.....Không có.”

“Vậy ngẩng đầu lên nói chuyện cho tôi.”

“.....”.....Được rồi.

Cố Giang buông cô ra.

Hứa Tư Ý lúc này lui lại hai bước. Không cho cô cúi đầu vậy cô... nhìn ngang đi. Như thế suy tư xong, cô thần thái bình tĩnh, đành phải cố gắng trừng lớn ánh mắt mà vẫn duy trì tư thế ngẩng đầu nhìn anh.

Bốn mắt nhìn nhau.

Cố có chút mỏi.

Ngay trước một giây, lúc chiếc cổ nhỏ của Hứa Tư Ý sắp rút gân, lão đại đối diện rốt cục mở miệng nói, vẫn là ngữ khí lãnh đạm lại tàn mạn, “Khỏi cần xin lỗi, loại không hề có ý nghĩa này bình thường tôi không tiếp nhận.”

“.....” lời nói rất đáng đánh đòn, bản thân không phải rất để ý sao, bố nhà anh làm thế nào nói được lời thông dong tự nhiên như vậy..... Trán Hứa Tư Ý chột rớt xuống ba vệt hắc tuyến, hỗn độn trong gió.

Lại nghe Cổ Giang nói tiếp: “Thứ sáu ngày kia, năm nhất các em hẳn là không có lớp.”

Hứa Tư Ý hoàn hồn, yên lặng nhớ lại một chút, thời khóa biểu chuyên ngành của cô, “Vâng, không có lớp.”

“Buổi tối 7 giờ, đến văn phòng chủ tịch một chuyến.”

“.....” Cái kia, chẳng lẽ đối với cô lạm dụng hình phạt riêng? Tuy rằng vị này lúc trung học nổi danh lão đại trường học, nhưng đây là năm 2018, anh hẳn là sẽ không lại bạo lực như vậy chứ.....Hứa Tư Ý vì mạng nhỏ của mình mà chảy mồ hôi, theo bản năng nuốt nước miếng một cái, cẩn thận hỏi: “Có chuyện gì vậy ạ?”

”Đến đây rồi biết.”

Nghe vậy, Hứa Tư Ý cũng không thể hỏi lại, đành phải gật gật đầu, cam chịu số phận rồi quay người rời đi. Nhưng mà sau khi đi được vài bước, lại chột nhớ tới cái gì, dừng lại, ngoái đầu nhìn lại.

“Buổi tối thứ sáu, là chỉ có hai người chúng ta sao?” Giống như ma xui quỷ khiến mà thốt ra những lời này.

.....Trời

.....Cô đang nói cái gì.....Vì sao lại hỏi ra một vấn đề như vậy.....Nháy mắt Hứa Tư Ý sinh ra loại kích thích muốn đem đầu lưỡi mình cắn rụng, ngay cả ruột gan đều hối hận.

Lúc đó ngoài cửa sổ có ánh sáng mặt trời chiếu vào.

Thiếu niên đứng cách đó không xa nhìn cô, đôi mắt đen lãnh đạm tựa hồ cũng bị nhiễm ánh mặt trời, có một tia ấm áp. Giây lát, anh cong khóe môi, nhướn mày, như cười như không, nói: “Em chờ mong cái gì?”

Em trong tim tôi - Chương 10

Cuối cùng Hứa Tư Ý không có trả lời, đỏ mặt cắm đầu cắm cổ chạy ra khỏi quán cafe.

Chiều thứ 6 có tiết 7 và tiết 8 là Toán cao cấp.

Đảm nhận dạy Toán cao cấp của khoa Kỹ Thuật là một bà giáo thích trang điểm, khi giảng bài tuân một tràng tiếng phổ thông kiểu Thượng Hải, giọng nói cứ đều đều, sự hứng thú trong lớp học là bằng không, cứ giống như hát ru vậy. Một nửa tiết học trôi qua thì trong phòng học phân nửa số sinh viên cứ gật gà gật gù.

Hứa Tư Ý đưa tay dụi mắt, ôm lấy quyển sách, mắt nhắm mắt mở trở về ký túc xá.

Đưa mắt nhìn đồng hồ, 5 giờ 40.

Còn 1 tiếng 20 phút nữa mới đến 7 giờ. Vẫn còn sớm quá, bây giờ đánh một giấc chắc không vấn đề gì.

Nghĩ nghĩ một chút, Hứa Tư Ý đặt cặp sách hình con vịt Tiểu Hoàng xuống, đắp chăn, an tâm nhắm mắt lại.

Không biết qua bao lâu, tiếng chuông điện thoại làm cô thức giấc.

"..." Cô đưa tay sờ sờ chiếc điện thoại dưới gối, vô thức ấn nút nhận.

"Alo?" Cô nói trong mơ màng.

Ở đầu dây bên kia truyền ra một giọng nói trầm thấp dễ nghe, "Máy giờ rồi."

"..." Cái âm thanh này...

Bây giờ là mấy giờ?

Hứa Tư Ý cứng đờ cả người. Mấy giây sau cô lắc lắc đầu cho tỉnh táo, lại nhìn đồng hồ, 7h30!!!!

Cô sốc, ho một tiếng, nói: "Thật xin lỗi, em... em... ngủ quên mất." Đường như sợ chỉ cần chậm trễ một giây thôi, vị học trưởng xấu xa kia sẽ bóp chết cô mất, cô vội vàng nói: " Em lập tức qua đó ngay đây" rồi tự mình cúp máy.

Sau đó vớ đại quyển vở với cái bút bỏ vào balo, nhanh chóng chạy ra khỏi phòng.

Trường học rất coi trọng việc xây dựng và phát triển các đoàn hội của sinh viên, mỗi tổ chức đều có văn phòng riêng, để lưu trữ những văn kiện cũng như vật phẩm quan trọng. Những văn phòng này thường được đặt ở hai tầng trên cùng của tòa giảng đường số 5. Viện nghiên cứu và Đoàn ủy ở tầng 6, còn văn phòng hội sinh viên cùng đoàn nghệ thuật cùng nằm tại tầng 7.

Văn phòng chủ tịch hội sinh viên ở cuối hành lang tầng 7.

Hứa Tư Ý chạy một mạch đến trước căn phòng ở cuối dãy hành lang tầng 7, mặt đỏ ửng, thở không ra hơi nữa rồi. Cô cố gắng hít thật sâu để bình ổn lại tinh thần rồi đưa tay gõ cửa.

Cốc cốc cốc.

Rất nhanh, bên trong truyền ra một giọng nói lạ lẫm của một nam sinh: "Ai vậy?"

Hứa Tư Ý hơi sững sốt, hắng giọng trả lời: "Em là thành viên của ban thư ký, Hứa Tư Ý. Là Cố chủ tịch gọi em tới đây ạ."

Bên trong lại truyền tới âm thanh trò chuyện cùng tiếng cười. m lượng không lớn lắm, cửa cách âm lại vô cùng tốt nên Hứa Tư Ý không nghe ra người bên trong nói gì.

Vài giây sau, cửa mở.

Hứa Tư Ý ngược mắt, sau đó sững sờ. Trước mặt cô là một chàng trai có làn da vô cùng trắng, tóc tết kiểu Man Braid, áo Sweat phối với quần Harem, màu sắc có hơi khoa trương, cô thoát nhìn người đó liền nghĩ ngay đến một câu hát dạt dào tình cảm: "Chàng là gió, thiếp là cát. Thiếp yêu chàng có sao chàng cứ theo đuổi cô ta."

Anh chàng hip-hop kia một tay xoa xoa đầu, nhìn cô chăm chăm, từ trên xuống dưới tỏ vẻ hứng thú.

... Ách?

Cô đi nhầm phòng rồi sao?

Hứa Tư Ý sinh nghi hoặc, lặng lẽ lui ra phía sau hai bước, lại đưa mắt nhìn số phòng: Văn phòng chủ tịch Hội sinh viên. Không sai mà....

Đột nhiên, cuốn sách không biết từ đâu bay đến, "Bộp" một tiếng, đập vào đầu anh chàng hip-hop.

"...Chết tiệt." Anh đau đến nghiêng răng nghiêng lợi, một tay ôm đầu, trừng mắt: "Muốn giết người à?"

Cố Giang vẫn điềm nhiên xử lí tài liệu, đầu cũng không thèm ngẩng lên: "Còn nhìn nữa hai con mắt của cậu sẽ rơi ra ngoài đấy."

Anh chàng bực: "Ai mà chẳng yêu thích cái đẹp, huống hồ là em gái đây nhìn một lần liền khiến người ta sống thêm chục năm nữa."

Nghe vậy, Cố Giang tay đang gõ bàn phím bỗng ngừng lại, trừng mắt, liếc hăn một cái.

Hip-hop dường như ngửi thấy mùi nguy hiểm, vội vàng ho một tiếng, gãi gãi trán, "Mình chỉ nói đùa thôi mà, haha." Nói liền nghiêng người tránh đường, hướng tới Hứa Tư Ý nói: "Muội muội vào đi."

Hứa Tư ý chần chờ một lúc, đành mím môi, bước chân đi vào.

Ngắm nhìn xung quanh, căn phòng này cũng không quá lớn, có ba cái bàn làm việc cùng mấy cái ghế. Trong phòng ngoài trừ Hip-hop còn có một khuôn mặt xa lạ, cũng là nam sinh, ngũ quan suất khí, nhưng người rất gầy gò, anh ta để đầu đinh, sau gáy và trên mu bàn tay là một chuỗi hình xăm các ký tự.

Cố Giang ngồi ở trước chiếc máy tính bên trong cùng, anh đang nhìn chăm chăm vào màn hình, vẻ mặt lạnh lùng. Trên tay cầm rất nhiều các loại bản vẽ phác thảo.

Hip-hop ca cười cười, giới thiệu với cô, " Anh là La Văn Lãng, sinh viên năm 2 khoa kiến trúc." Lại chỉ anh chàng đầu đinh, "Đây là Triệu Doãn Hạo, cũng học khoa kiến trúc, năm thứ 3."

Hứa Tư Ý cười nói: "Xin chào các tiền bối."

La Văn Lãng nói xong, trở lại bàn làm việc của mình.

Hiện tại là tình huống gì vậy?

Hứa Tư Ý mịt mờ suy nghĩ.

Đột nhiên, giọng nói của Cố Giang vang lên: "Mới ngủ dậy?"

"..." Cái này không khỏi mang cảm giác châm chọc. Hứa Tư Ý đỏ mặt, cố gắng giải thích: "Là do trưa nay không có chợ mắt, lại còn phải học chiều nên..."

Cố Giang dường như không có ý muốn truy cứu cô về việc đến trễ, thuận miệng "ừ" một tiếng, vẫn duy trì động tác gõ bàn phím, "Ngồi đi."

"Vâng." Hứa Tư Ý gật đầu, nhìn xung quanh để tìm ghế ngồi, vẫn còn mấy cái ghế còn trống. Một cái đối diện Hip-hop ca, một cái ở góc xó, một cái thì ở ngay bên cạnh Cố Giang.

Hứa Tư Ý đang phân vân giữa chỗ bên cạnh Hip-hop ca và chỗ "hẻo lánh" tí bên kia, cuối cùng hướng đến "nơi hẻo lánh" kia, ngoan ngoãn ngồi xuống.

Trong phòng tiếp tục im lặng, chỉ có tiếng gõ phím cùng tiếng click con chuột.

Ai ngờ, Cố Giang lại một lần nữa phá vỡ sự yên tĩnh, "Ngồi cách xa như vậy sợ tôi ăn em à?"

"..." Hứa Tư Ý ho "sặc" một tiếng.

Triệu Doãn Hạo cùng La Văn Lãng không hẹn mà cùng liếc nhìn nhau.

"Đến đây."

"..." Hứa Tư Ý đành phải miễn cưỡng đứng lên, đi đến chiếc ghế bên cạnh Cố Giang ngồi xuống. Đầu cúi xuống, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, cố gắng để họ không chú ý đến sự tồn tại của mình.

Lặng lẽ liếc nhìn màn hình máy tính của Cố Giang.

Trên màn hình là giao diện SketchUp. Cái phần mềm này mặc dù Hứa Tư Ý chưa từng dùng qua, nhưng cô cơ bản có thể hiểu được tính năng của nó, đa số việc thiết kế nhà đều cần dùng đến nó.

Đây là đang làm gì?

Làm bài tập?

Cái kia, lão đại à lão đại, anh gọi cô sang đây chính là vì để tiếp thêm tinh thần cho cô, bảo cô học tập anh về chuyên ngành kiến trúc hay sao? Để cô

thấy sinh viên kiến trúc là phải mất ăn mất ngủ, phải có chí tiến thủ?... Hứa Tư Ý tự mình thấy xấu hổ.

Một lúc sau, Hứa Tư Ý hắng giọng: "Cố học trưởng..."

"Trong ngăn kéo có đồ ăn vặt." Cố Giang tay ấn phím chữ P, san phẳng bản vẽ, "Nếu cảm thấy chán, ngăn bên trái có máy tính bảng, phía trên có phim cùng trò chơi."

Hứa Tư Ý giật mình, kéo ngăn kéo ra xem, bên trong quả nhiên chất đầy đồ ăn vặt, khoai tây chiên, bánh gấu, bánh bích quy, đủ thể loại, cứ như siêu thị đồ ăn vặt thu nhỏ vậy.

Cô giơ tay nhìn đồng hồ, nói: "Học trưởng muốn em làm gì?" Tự nhiên lại mua đồ ăn vặt cho cô, thật khiến người ta sợ hãi...

"Không có."

"Mọi người giống như đang rất bận... Có muốn em giúp gì hay không?"

"Không cần."

Lần này Hứa Tư Ý càng không hiểu, cô hoài nghi: "Vậy học trưởng gọi em đến đây làm gì?" Gọi cô đến đây cũng phải có lý do chứ.

"Đợi tôi xong việc."

"..." Trong đầu Hứa Tư Ý cứ hiện lên ba dấu hỏi chấm???

"Ngoan ngoan ngồi ở đây, để tôi ngẩng đầu là có thể nhìn thấy em." Cố Giang nghiêng đầu, ánh mắt từ nhìn màn hình máy tính chuyển sang khuôn mặt trắng nõn bên cạnh, hững hờ nói: "Chỉ vậy thôi."

Thế là Hứa Tư Ý cứ yên lặng ngồi bên cạnh vị chủ tịch kia, bắt đầu ăn đồ ăn vặt. Xoạt xoạt, xoạt xoạt...

Thình thoảng lại liếc nhìn người bên cạnh, anh đối với các loại phần mềm này thao tác vô cùng thuần thục, bởi vì từ lúc cô tới cho đến bây giờ, chưa đến hai tiếng, anh đã hoàn thành một mẫu phác thảo vô cùng chi tiết.

Không biết là do nhiệt độ trong phòng quá dễ chịu hay là do cô ăn quá nhiều, nửa ngày sau, cơn buồn ngủ kéo đến.

Mí mắt đang đánh nhau.

Tầm mắt dần thu nhỏ lại, Cố Giang hoàn mỹ bên cạnh dần dần trở nên mơ hồ.

Gò má nhẹ nhàng áp lên mặt bàn, chẳng biết cô đã ngủ thiếp đi từ bao giờ.

La Văn Lãng bỗng bực bội lên tiếng: "Bên phía nhà trường lại đề nghị gặp mặt về vụ sân vận động. Mẹ nó..."

Cố Giang liếc hăn một cái.

La Văn Lãng lúc này mới chú ý tới muội muội yên tĩnh đang gục xuống bàn kia. Mặt Cố Giang không để lộ chút biểu cảm nào, lặng lẽ cầm bao thuốc cùng bật lửa, đứng dậy, ra hiệu cho bọn họ ra ngoài.

Bên ngoài hành lang của văn phòng Chủ tịch, đèn tắt, ánh trăng không chiếu vào được, bao trùm là một màu đen kịt.

Hai người thanh niên, mỗi người đốt một điếu thuốc.

"Đám lãnh đạo kia, mẹ nó cái rắm gì cũng không hiểu, chỉ có biết khoa chân múa tay, yêu cầu thế này, đòi hỏi thế nọ, không thể được. Sửa chữa sân vận động chả khác gì xây cái tổ chim, tiền thì ít, chúng ta thế này chẳng phải đang bị bóc lột sức lao động sao?" La Văn Lãng tức giận, "Cậu thế mà có thể chấp nhận số tiền ít ỏi đó? Trường học tìm đến cửa thì trực tiếp từ chối không được sao?"

Cố Giang cười nhẹ.

La Văn Lãng nhú mày: "Cậu cười cái gì?"

Anh hững hờ: "Mẹ cậu thật bất hạnh khi có đứa con như cậu."

"... Cậu có ý gì?"

"Nuôi lớn một cuống rốn."

"... .."

"Người đến tìm là Trần Chấn Quốc, viện trưởng viện Xây Dựng Thành Quy." Cố Giang nhả ra khói thuốc, sắc mặt vẫn không đổi nhưng dường như có hơi tỏa ra khí lạnh, "Lão Triệu sang năm còn được xem xét cử đi học nghiên cứu sinh. Cứ như vậy mặc kệ?"

La Văn Lãng mặt hơi biến sắc, không nói gì thêm, chỉ hút sâu một hơi.

Lúc này, bên trong vang lên hai tiếng "loảng xoảng", một lực rất nhẹ, tựa hồ như cẩn thận từng li từng tí.

Cố Giang quay đầu lại.

Trong phòng, đèn đuốc sáng trưng, bên ngoài thì lại bao trùm một màu đen xám xịt, tạo ra hình ảnh tương phản mãnh liệt. Người con gái thân ảnh

ngược sáng, đứng cạnh cửa, cười một cái nói: "Không con sớm nữa, Cố học trưởng, em về trước đây. Gặp lại sau."

Cố Giang gật đầu, dập tắt điếu thuốc, ném vào thùng rác, "Đi thôi."

"... .." Hứa Tư Ý sững sờ.

"Tôi đưa em về."

Vừa dứt lời, hai bóng lưng một cao một thấp cùng nhau rời đi. La Văn Lăng nhìn theo hai người, một tay xoa cằm, rơi vào trầm tư. Lão Cố này, trước đây chưa từng thấy thân thiết với nữ sinh bao giờ, làm sao đột nhiên lại trở nên dịu dàng, ôn nhu như thế.

Mặt trời mọc đằng Tây rồi sao?

*

Gần 11 giờ đêm, trên sân trường, xung quanh im ắng.

Mặt trăng ẩn mình sau những đám mây.

Cố Giang hai tay dứt túi quần, mặt không để lộ chút biểu cảm nào mà đi về phía ký túc xá nữ. Hứa Tư Ý tay cầm chiếc đèn pin hình vịt Tiểu Hoàng mới mua bên cạnh, nhu thuận mà yên tĩnh.

Không ai nói với ai câu nào.

Không lâu sau, Hứa Tư Ý ngẩng đầu, đã đến cổng ký túc rồi.

Cô khách khí nói: "Cám ơn anh, tạm biệt." Sau đó tắt đèn pin, xoay người định quay về phòng.

Cố Giang vẫn đứng nguyên tại chỗ.

Hứa Tư Ý bước được hai bước thì bỗng dừng lại, hít một hơi thật sâu, quay đầu, đem thắc mắc trong lòng ra hỏi anh: "Hôm nay gọi em tới... rốt cuộc là vì cái gì?"

Trước cổng ký túc chỉ có một chiếc đèn đường lẻ loi, trơ trọi.

Màu vàng ấm áp chiếu lên khuôn mặt hoàn mỹ của anh, do ánh sáng quá yếu nên khuôn mặt trở nên mơ hồ, không rõ. Một lát sau, anh cất tiếng, phá tan sự yên tĩnh: "Không có gì."

"..."

Cố Giang lạnh nhạt nói: "Chỉ là muốn gặp em."

Em trong tim tôi - Chương 11

Chương 11

Chỉ năm chữ ngắn ngủi, nhưng lực đánh vào không hề nhỏ, cả người Hứa Tư Ý như rơi vào trạng thái hôn mê.

Lúc này, vài nữ sinh từ thư viện nói nói cười cười đi tới, đột nhiên, các cô tựa hồ nhận thấy được cái gì, không dám nhìn lộ liễu mà chỉ liếc mắt để trộm ngắm về phía bên kia.

“Trời. Mình có nhận nhầm không? Đó là Cố Giang?”

“Đúng không.....”

“Nữ sinh đứng đối diện với anh ấy là ai?”

“Không biết nữa.”

Mấy nữ sinh vừa đề thấp cổ họng xì xào bàn tán vừa đi vào cửa kí túc. Ngay sau đó, giọng nói mười phần mạnh mẽ của cô trông coi kí túc xá lại vang lên, thét to: “Còn năm phút nữa tắt đèn, lập tức đóng cửa, còn không đi vào nhanh!”

Hứa Tư Ý lúc này mới lấy lại tinh thần, nhịp tim không hiểu sao đập rất nhanh.

Ánh mắt Cố Giang nhìn chăm chăm cô, thần sắc không thay đổi, giây lát, hướng về cửa lớn hất hất cằm, ý bảo cô cần phải trở về.

“.....” Mối Hứa Tư Ý khẽ động, “Tạm biệt.” Nói xong cũng không chờ anh đáp lời, cô xoay người, vội vàng chạy về phòng trọ.

Bóng đêm mênh mông, ánh trăng nhạt nhòa.

Bóng dáng mảnh khảnh theo tầm nhìn dần biến mất, Cố Giang thu hồi tầm mắt, gạt tàn thuốc, bỗng nhiên ý tứ giễu lan ra khóe môi, xoay người chạy đi.

Trí nhớ cmn (con mẹ nó) là thứ rất không đáng tin cậy.

Nhiều năm như vậy, người ta sớm đã quên anh đến cận bã cũng không còn.

*

Ngày hôm sau chính là ngày diễn ra tiệc tối chính thức.

Phó chủ tịch Quản Thúc buổi tối ngày hôm trước ở diễn đàn đã phát ra thông báo, yêu cầu những trợ lý thư kí không tham dự tiết mục biểu diễn, buổi sáng tám giờ phải đến trung tâm hoạt động để phối hợp với Bộ tuyên truyền bố trí sân khấu. Bởi vậy, Hứa Tư Ý ngoan ngoãn dậy thật sớm, mơ màng màng rửa mặt xong, vừa cắn mấy cái bánh nhỏ mua từ căng tin vừa đi đến nơi tập trung.

Nhưng mà, cô vừa đến thì nhận ra toàn bộ hội trường cũng chỉ có sáu người. Hai người chuyển bàn, hai người bơm bóng, còn có một người đang cùng thầy cô chỉnh ánh sáng đèn màu – là Phó chủ tịch Quản Thúc.

Một cơn gió nhỏ chợt thổi qua, thật là thê lương.

.....Tình huống gì đây? Chẳng lẽ cô nhớ nhầm thời gian?

Mở di động ra kiểm tra cái thông báo kia, đúng là tám giờ tập trung. Hứa Tư Ý hoài nghi nhú mày.

“Tối sớm như vậy à?” Đột nhiên, một giọng nam sáng sảng ở bên tai vang lên, cười, cùng cô chào hỏi.

Hứa Tư Ý quay đầu, thấy vị trợ lý cùng học tiểu tiếng Anh với mình Mã Tiên Lực, thì cũng cười cười đáp lại, “Cậu cũng tới sớm mà.” Nói xong cô dừng lại rồi lại đưa mắt nhìn xung quanh, “.....Không phải nói tám giờ tập trung sao? Những người khác đâu? Bí thư trường cùng trưởng phòng Bộ tuyên truyền đâu?”

Nghe vậy, nụ cười của Mã Tiên Lực liền mang chút xấu hổ. Cậu gái đầu, nói: “Còn chưa tới đâu, hiện tại chỉ có một học trưởng đến.....Mình vừa rồi gọi điện thoại cho chị Hiếu Tĩnh, chị ấy nói còn đang ngủ, đợi lát nữa sẽ đến.”

Hứa Tư Ý: “.....”

“Được rồi mình đi làm việc trước” Mã Tiên Lực cười, xoay người nhặt một đồng giấy các- tông trên sân khấu.

Hứa Tư Ý im lặng ăn xong chiếc bánh nhỏ của chính mình, rồi đi tới giúp bơm bóng.

Bận rộn một lát, các trợ lý thư ký khác cùng Bộ tuyên truyền cũng lục tục vào hội trường. Quản Thúc thấy số người tới gần giống thường ngày, vỗ vỗ tay, đem triệu tập tất cả mọi người lại rồi tiến hành phân công nhiệm vụ cho mỗi người. Vì tay chân cô nhỏ lại không có lợi thế về chiều cao, Hứa Tư Ý tự nhiên được giữ lại tổ bơm bong bóng.

Ngay khi cô bơm xong cái bong bóng thứ 46 thì một trận thanh âm của giày cao gót từ phía sau truyền đến.

Hứa Tư Ý quay đầu lại, là Quế Hiếu Tĩnh.

Vị học tử xinh đẹp này hôm nay mặc một váy liền áo thuần sắc trắng, vòng eo tinh tế, đường cong uyển chuyển, thoát nhìn tựa như một tiên nữ hạ phàm, chỉ cần mỉm cười một cái thì dường như cả người lẫn vật đều không thể kháng cự lại được.

Quế Hiếu Tĩnh hướng về phía Quản Thúc, có vẻ hơi hồi lỗi, nói: “Hôm mình nay đến muộn, xin lỗi cậu nha.”

Quản Thúc khoát tay: “Không có gì đâu.”

Hứa Tư Ý thu hồi tầm mắt, đem khí cầu thứ 47 thổi phồng lên, hít thở, lựa chọn hoàn toàn không nhìn vị tiên nữ kia.

Nhưng mà, Hứa Tư Ý tuyệt đối không ngờ là.....

“Tư Ý, đã lâu không gặp.” Quế Hiếu Tĩnh ngọt ngào cất giọng.

Có việc gì đây?

Động tác Hứa Tư Ý máy móc.

“Chuyện lần trước là hiểu lầm.” Quế Hiếu Tĩnh lại gần, kéo cánh tay của cô, nhẹ giọng nói, “Lúc ấy chị vừa bị thầy cô mắng một chút, trong lòng thực rất ủy khuất, hơn nữa Hứa Dĩnh có hiểu lầm về em, chị lúc ấy đầu óc mơ hồ mới không nói chuyện với em.....Em đừng giận chị, được không?”

“.....” Sợ rằng chị đã che giấu quá khéo léo.

Hứa Tư Ý nhìn về phía cô.

Bạn học xung quanh tựa hồ cũng nhận thấy được cái gì, tự động lui qua bên cạnh.

“Chị ở trường học rất ít bằng hữu”, Quế Hiếu Tĩnh vẻ mặt rất chân thành, “Chị thật sự rất thích em, rất để ý đến em. Cho nên chuyện lần trước, em có thể tha thứ cho chị không?”

Hứa Tư Ý không nói gì. Trước kia cô cảm thấy khuôn mặt này rất đẹp, còn hiện tại, buồn nôn.

Quế Hiếu Tĩnh cầm tay cô, con mắt sáng trong suốt nhìn chăm chăm mắt cô, đầy vẻ chờ mong: “Có thể chứ?”

Sau một lúc lâu.

Khéo miệng Hứa Tư Ý nhẹ nhàng mà cong lên, dịu dàng: “Em vốn cũng không để ý trong lòng.”

*

Tiệc tối gồm mười bốn tiết mục. Vì các tiết mục phía trước đều có chút buồn tẻ, những sinh viên năm nhất dưới khán đài không phải đang ngáp ngáp dài, hay đang nói chuyện phiếm với nhau thì chính là đang nghịch di động. Sau đó, một tiểu phẩm hài liền cứu sống toàn bộ không khí hội trường.

Theo sát đó là đến một tiết mục múa đơn, trực tiếp đem toàn bộ tiệc tối hướng về cao trào.

Người múa là Trương Định Phi.

Điệu nhảy Trương Định Phi múa mang phong cách cổ điển. Từng động tác vũ đạo được cô xử lý đều có thể nói mây bay nước chảy, lưu loát sinh động, hoàn mỹ không sót mẻ, đến nỗi Hứa Tư Ý ở dưới đài nhìn lên cũng phải ngơ ngẩn đến vài lần.

Đây là lần đầu tiên cô xem Trương Định Phi múa. Trước kia, cô vẫn nghĩ Trương Định Phi chỉ là thích nhảy múa mà thôi, cô thật không ngờ kỹ năng múa của cô ấy lại chuyên nghiệp đến như thế.

Điệu múa vừa kết thúc, dưới khán đài tiếng vỗ tay vang dội.

Tiệc tối đặc biệt thành công. Thầy cô lãnh đạo đánh giá rất cao. Đội trưởng Đoàn nghệ thuật sau khi được các giáo viên đi qua khen ngợi một hồi, phấn khích hướng đến mọi người tham gia các tiết mục mà nói, “Đi ca hát một chút đi, tôi mời!”

Tan cuộc thì Hứa Tư Ý cùng Vương Hình tìm được Trương Định Phi đang tháo trang sức ở phía sau đài.

“Không ngờ phòng của bọn mình như thế mà không chỉ có người mẫu, còn có một vũ công, ngọa hổ tàng long nha.” Vương Hình trêu ghẹo vài câu, lại

hỏi: “Đội trưởng của cậu nói muốn mời mọi người đi hát, cậu đi không?”

”Không muốn đi. Nhưng bọn họ nói mình là cái gì đại công thần, không đi thì có vẻ không nể tình rồi.” Trương Định Phi đem lông mi giả ném vào thùng rác, “Chỉ có thể đi mà thôi.”

”Nam sinh nhiều như vậy nhất định phải uống rượu, hơn nữa còn là buổi tối, một mình cậu đi không an toàn đâu.” Vương Hinh trái lo phải nghĩ, “Nếu không, mình cùng cậu đi? Dù sao đội trưởng của cậu mình cũng quen.”

“Cũng được.” Trương Định Phi gật đầu, lại nhìn Hứa Tư Ý, “Cậu cũng cùng đi đi.”

Hứa Tư Ý khoát tay, “Mình không đi đâu. Các cậu đi vui vẻ, chú ý an toàn.”

Cuối cùng, Vương Hinh và Trương Định Phi cùng phần lớn Đoàn nghệ thuật cùng nhau đi ca hát.

Hứa Tư Ý cùng với các trợ lý thư ký khác ở lại dọn dẹp, làm vệ sinh.

Trên dưới 10 rưỡi, hội trường cũng dọn được dọn dẹp xong, Hứa Tư Ý phình má thở một hơi dài, lau mồ hôi, đeo túi sách rời khỏi trung tâm hoạt động. Lúc đi ngang qua khu triển lãm lịch sử của trường thì di động vang lên.

Cô đem điện thoại nhận lấy, “Alo, Trần Hàm?”

Ổng nghe bên kia truyền đến âm thanh ồn ào chói tai, ngay sau đó là một giọng nói của con trai, căng giọng mà kêu lên: “Này, cô gái này là bạn học của cô à, cô có đang ở Yến thành không?”

Hứa Tư Ý khẽ nhíu mày, trong lòng dâng lên một cỗ dự cảm xấu, “.....Anh là ai? Trần Hàm đâu?”

”Tôi là người phục vụ ở quán bar SOHE, bạn học của cô ở chỗ này uống nhiều quá, tôi lấy điện thoại từ tay cô ấy gọi vài cuộc điện thoại, tất cả đều nói không ở Yến thành. Cô chạy nhanh, đến đón cô ấy đi! Nếu trễ xảy ra chuyện gì chúng tôi không chịu trách nhiệm đâu!” Người phục vụ hùng hùng hổ hổ, quăng ra một cái địa chỉ liền cúp điện thoại.

Quán bar à.....

Từ trước đến nay Hứa Tư Ý không bao giờ đi tới quán bar. Cô suy nghĩ một hồi rồi lôi chiếc điện thoại của mình ra. Đơ đơ hai tiếng liền thông.

“Này, Vương Hình? Mình nói cho cậu, Trần Hàm.....”

“Cái gì cơ? Chỗ mình rất ồn ỹ không nghe được!” Đầu kia cơ hồ chỉ nghe thấy tiếng rống, trong KTV hỗn loạn vang lên giọng ca Hàn Văn Ca, “Có chuyện gì khẩn tin nói!”

Điện thoại liền bị dập.

“.....” Hứa Tư Ý nằm di động, bả vai suy sụp, chần chờ một lát, cắn cắn môi, rồi xoay người hướng phía cửa trường đi ra.

***

Vào quán bar, giống như bước qua một cánh cửa mở ra một thế giới mới. Đủ loại màu sắc ánh sáng, vừa vụt sáng lên rồi liền nhấp nháy, âm nhạc rầm rầm ình ình chấn động làm đau lỗ tai người khác. Trong sàn nhảy là tình cảnh một lũ quý đang nhảy múa toán loạn, Hứa Tư Ý mặt hắc tuyến nuốt nuốt nước bọt, bước từng bước nhỏ, dững cảm xông vào Bàn Tơ động. Dòng người di chuyển, thi thoảng có người đụng phải cô.

Hứa Tư Ý bị chen chúc đến lão đảo, một mặt nói xin lỗi, một mặt gian nan đi đến quầy bar.

Một người phục vụ đang pha chế nhìn thấy cô, cười nói: “Mỹ nữ đến uống cái gì?”

”Xin chào.....” Nói xong, cô ý thức được âm thanh xung quanh quá lớn, âm lượng bình thường căn bản không cách nào khiến cho người khác nghe rõ, đành phải hít sâu một hơi, lớn tiếng kêu lên: “Xin chào! Lúc này bọn anh gọi điện cho tôi, nói bạn của tôi uống rượu, xin hỏi cô ấy ở đâu?”

Người phục vụ nhú mày nhớ lại xong nói, “À, cô nói cô gái đó hả, được bạn trai đón đi rồi.”

Nghe xong lời này, Hứa Tư Ý sửng sốt, “Khi nào đi?”

“Khoảng 10 phút trước.”

Được bạn trai đón đi rồi, hẳn là không xảy ra việc gì chứ. Hứa Tư Ý nghĩ đó là bạn trai nhiếp ảnh gia mà Trần Hàm từng nói, cuối cùng cũng yên lòng. “Cám ơn”, nói xong thì liền chuẩn bị về trường học.

Cô vừa xoay người liền thấy trong quán bar người người tấp nập, hình như nhiều hơn lúc này. Cô đành phải hít vào, thở ra, bất chấp khó khăn đi theo đường cũ tìm cách thoát khỏi vòng vây.

Lúc này, một người mập mạp say khướt bỗng nhiên đi tới túm cổ tay cô, mồm miệng không rõ: “Mỹ nữ, mượn , mượn cái bật lửa?”

Hứa Tư Ý bị làm cho khiếp sợ, dùng sức rút tay về, đang muốn nói chuyện, một cánh tay thon dài từ giữa không trung xuất hiện, một tay nắm lấy cánh tay béo ú vặn ngược lại.

Nhất thời khiến gã kia đau đến kêu lên một tiếng.

Giọng nói của người nọ lười biếng mà lạnh đậm: “Sờ vào chỗ nào đấy?”

Hứa Tư Ý đang vâng vâng cổ tay bị nắm ửng hồng, nghe tiếng, chợt có tia sáng lóe lên trong mắt, liền quay đầu, thấy mặt Cố Giang. Anh nhìn xuống gã kia, một tay cầm chặt rồi vặn ngược cánh tay của tên mập say rượu.

Tên kia vì bị một trận đau, đã tỉnh rượu hơn phân nửa, “Tôi.....”, rồi cố gắng hết sức muốn thoát đi, nhưng không ngờ Cố Giang nhìn ra tay có vẻ nhẹ nhàng, băng quơ, nhưng lực đạo thực ra lại rất lớn. Anh cười lạnh một tiếng rồi lại tăng thêm chút lực làm cả người tên kia thiếu chút quỵ xuống đất.

“Tôi sai rồi người anh em.....”, tên say rượu không dám làm gì nữa, liên tục xin khoan dung, “Uống rượu nên kéo nhằm người, thật là không phải cố ý.”

Cố Giang: “Biến.”

Tên say xin vui mừng chạy đi.

“.....” Hứa Tư Ý nhanh chóng thả lỏng tinh thần, lặng lẽ thở ra, nâng mắt, nhìn về phía Cố Giang, “Cố học trưởng, sao anh lại ở chỗ này?”

”Lời này đáng nhẽ nên để tôi hỏi em mới đúng.”, Cố Giang nghiêng người dựa vào quầy bar, tầm mắt thản nhiên dừng trên người cô.

“.....Vốn là đến tìm một người bạn, nhưng mà không tìm được.” Hứa Tư Ý nói quanh co.

“Một ly Jack Danny.” Cố Giang nhìn về phía Hứa Tư Ý hất cằm, “Cho cô ấy một ly White Russia nữa.”

Chỉ trong giây lát, hai chén cocktail được đặt trên bàn.

Cố Giang đẩy ly White Russia đến trước mặt cô.

Cô nhìn chăm chăm li rượu kia nửa ngày không hề cử động.

Cố Giang uống một ngụm của mình, làm ra vẻ không có gì, thản nhiên nói:

“Không hạ độc em đâu.”

“.....”

Hứa Tư Ý ngẩng đầu lên.

Xung quanh xa hoa trụy lạc, ánh sáng màu lam nhạt chiếu trên khuôn mặt anh tuấn của người thanh niên đó. Anh dựa vào quầy bar, rũ mắt xuống, mặt mày nhìn như tranh vẽ, cả người lộ ra một cỗ khí thế cao quý chỉ dành riêng cho mấy vị thiếu gia giàu có.

Không biết làm sao, bộ dạng Cố Giang lúc này làm cho Hứa Tư Ý tò mò tự hỏi hình xăm trên lưng anh rốt cục có ý nghĩa gì.

Cô bưng chén rượu lên uống một ngụm.

A?

Có hơi ngọt, còn có nồng đậm hương vị kem tươi nữa, thật là ngon nha.

Hứa Tư Ý vừa vặn có chút khát nước, liền ừng ực uống một hớp lớn, lại một ngụm lớn nữa. Cách.

Sau một lúc lâu.

“Em.....” Hứa Tư Ý khuôn mặt hồng hồng, đầu óc choáng váng, đưa tay dụi dụi đôi mắt, không biết vì sao đột nhiên rất muốn nói chuyện, “Hôm nay em.....”

Cố Giang nhìn chăm chăm khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng kia.

“Em.....”, Hứa Tư Ý bỗng nhiên cười ngây ngô, vẫy tay một cách thần bí về phía Cố Giang.

Độ rượu thấp như vậy mà có thể say sao? Anh có chút buồn cười, khẽ nhú đầu lông mày, đầu để sát gần cô.

Cô đưa tay lên, bàn tay trắng nhỏ bé khum lại, dán lên tai anh, giọng nói nho nhỏ: “Hôm nay em...”

“Hử?”

Cô nghiêm túc nói: “Em nói với Quế Hiếu Tĩnh, em tha thứ cho cô ấy.”

Cố Giang hơi liếc mắt, khuôn mặt cô gái trong trắng hơi ửng đỏ gần trong gang tấc, trong miệng cô mang theo mùi rượu cùng kem tươi trong veo tỏa

ra trên môi anh.

“.....Em thực sự đã nói như vậy.” Hứa Tư Ý đầu óc càng ngày càng mơ hồ, Cổ Giang trước mặt dần dần càng nhiều bóng chồng lên nhau, cô lắc lắc đầu, tiếp tục nói: “Học tử này thật, thật sự rất dối trá!”

“Bất quá hôm nay, em cũng dối trá.” Tinh thần cô càng ngày càng mơ hồ, lắc lắc đầu, nhíu mày: “Nhưng mà cô ấy là bí thư trường. Trương Dịch Phi nói rất đúng, vì sao lại rút lui, vì sao phải tránh mặt.....Em sẽ không rút lui, sẽ không.....”

Đầu choáng váng, hình như dựa vào cái gì đó.

Tại sao lại có ghế dựa?

Làm sao lại mềm như vậy, chắc cô dẫm lên vải thôi....

Đang nghĩ vậy, thân hình cô hơi xiêu vẹo mà nghiêng khỏi ghế. Cổ Giang sợ cô ngã, đưa tay ôm lấy cô, cô vừa có chỗ chống đỡ thì nhắm mắt lại đầu nghiêng sang, vừa vịn tựa vào lồng ngực anh.

Cổ Giang cau mày.

Cô giật giật môi, thì thầm lẩm bẩm câu gì.

m thanh xung quanh đình tai nhức óc, cô lại nói năng không rõ, Cổ Giang nửa lời cũng không thể nghe thấy. Anh nghiêng mặt qua, lỗ tai bên phải áp vào trên môi cô.

Tiếng nói chuyện mềm mỏng bên tai, hương sữa pha lẫn mùi rượu cốc- tai, dịu dàng, “Anh thật là đẹp trai nha!”

Em trong tim tôi - Chương 12

Chương 12

Ly Cocktail này mùi vị quả thực không tồi, uống vào lại tựa như mang theo hương nước trái cây, kết quả là lần đầu tiên trong đời tiếp xúc với thứ thức uống gọi là “rượu” này, tửu lượng vốn đã có hạn của cô cùng thêm li White Russian kia làm cho Hứa Tư Ý không ngoài ý muốn mà bị trúng chiêu.

Tuy còn chưa ra nông nổi uống say tới phát điên hay bất tỉnh nhân sự, nhưng mặt cô ửng đỏ, đầu óc choáng váng, phản ứng lại trì độn ngơ ngác, toàn thân không có nổi chút sức lực nào.

Cả người Hứa Tư Ý mềm oặt, cô an tĩnh ngồi một góc trên ghế, không làm âm ỉ, cứ như chỉ ngà ngà men say.

Lúc thanh toán xong, Cố Giang thuận tay xoa nhẹ đầu con tôm say rượu Hứa Tư Ý, nhả ản đường hỏi: “Em còn đi được hay không?”

Cô gục đầu xuống không chút phản ứng. Vài giây sau mới mơ mơ màng màng ngẩng đầu lên, con người phủ một tầng sương mù mơ hồ nhìn về phía anh: “Ngô?”

“.....” Cố Giang nhắm mắt xoa xoa ản đường. Một lát sau, anh vòng qua phía trước người cô, khom lưng, một tay bắt lấy tay Hứa Tư Ý đặt trên vai mình, “Ôm”.

Hai móng vuốt nhỏ trì độn mất một lúc, sau đó ngoan ngoãn ôm lấy cổ anh. Cố Giang nhắc cánh tay, đứng thẳng dậy, đem cô nhắc lên dễ dàng. Thân hình anh đỉnh đạc, diềm nhiên tựa đang cõng trên lưng một khối bông gòn không có trọng lượng, Cố Giang dường như đang nhắc cô trên tay để ước lượng, ngữ khí không có gì thay đổi mà lần nữa nhắc nhở: “Ôm cho chắc đấy.”

Cô cong môi lên cười đến ngây ngốc: “Giá.”

Cố Giang: “.....”

Ngây ngô cười xong, Hứa Tư Ý lại tự lẩm bẩm một mình, rồi nghiêng đầu, gương mặt thiếu nữ mềm mại dán trên vai anh, ngáp một cái, mí mắt động đậy. Bỗng nhiên hát lên: “Vui sướng mộng ước hồ nước trồng trọt liền biên thành biển xanh, có đôi mắt miệng rộng cùng xướng vang đội....Một con ếch xanh nhỏ vui sướng!”

Quán bar ồn ào ầm ĩ, nhưng vì người cô dán thật sự rất gần vào anh, âm điệu mềm nhẹ, tràn ngập sự ngây thơ cứ thể truyền rõ ràng vào tai Cố Giang, anh không biết làm gì mà chỉ có thể hướng về con mèo nhỏ đang say kia hừ một tiếng.

Đi cách quán bar một con phố, cảnh đêm liền từ ồn ào trở về yên tĩnh.

Làn gió lạnh về đêm đang thổi bay vài chiếc lá thu cùng vàng trắng lười lười thanh lãnh treo trên cao.

Cố Giang công Hứa Tư Ý đi khoảng 10 phút thì nhìn thấy một siêu thị mở cửa 24 giờ.

Anh đem cô đặt trên ghế dài ven đường, gập gối ngồi xồm xuống trước mặt cô, “Thành thành thật thật ngồi ở đây, đừng chạy loạn. Có nghe thấy không?”

Hứa Tư Ý ngoan ngoãn gật đầu, sau đó không biết nghĩ tới cái gì, hướng bên cạnh dịch lại dịch qua chừa ra một chỗ trống.

Cố Giang: “Làm gì?”

Cô vỗ vỗ vị trí bên người, mơ mơ màng màng, đầu lười có chút không kiểm soát được, “Anh...ngồi.”

“Tôi không ngồi.”

“.....” Vốn ánh mắt Hứa Tư Ý đã mê mang nay lại càng thêm mờ mịt, “Vậy anh đi...đi đâu?”

“Mua đường cho em.”

Nghe vậy, Hứa Tư Ý dùng cái đầu trì độn tự hỏi một hồi lâu mới phản ứng lại, đôi mắt cười cong cong thành trăng non, vỗ vỗ tay: “Tốt nha.”

Vài phút sau, Cố Giang cầm hộp đường giải rượu cùng một gói thuốc lá từ siêu thị đi ra. Vừa nhắc mắt đã thấy cô gái nhỏ quả nhiên ôm đầu gối ngồi

trên ghế dài, cúi đầu, mái tóc dài đen nhánh buộc đuôi ngựa mềm mại rũ ở sau, cả người cuộn lại thành một khối nhỏ nhỏ.

Anh mở giấy gói, lấy ra một viên đường giải rượu đưa tới bên miệng cô, ‘Há miệng.’

Hứa Tư Ý ngơ ngẩn, không một chút phản ứng.

Một lát, Cố Giang nửa ngồi xổm xuống nhìn cô, ngữ khí không biết làm sao lại nhu hòa hơn vài phần, “Ngoan, há miệng.”

Cô gác cằm ở đầu gối, nhìn anh: “Đầu...chóng mặt”

Cố Giang: “Ăn vào sẽ không chóng mặt nữa.”

Có thật không?

Trong đầu Hứa Tư Ý như một khối hồ nhảo, cô mơ màng tự hỏi mức độ đáng tin của những lời này, hơi há miệng.

Cố Giang rũ mắt, nhìn hai cánh môi cô khẽ nhếch, dưới ánh sáng đèn đường có màu hồng nhạt xinh đẹp, hàm răng tuyết trắng cùng chiếc lưỡi nhỏ bên trong, như ẩn như hiện.

Anh đem viên đường giải rượu đút cho cô.

Cánh môi của cô khẽ cọ qua ngón tay anh, chút cảm xúc mềm mại lướt qua trong chốc lát. Cố Giang bất động thanh sắc nghiêng đầu, dời tầm mắt đi.

Đầu lưỡi nhỏ kia nếm tới một vị ngọt kì quái, vừa giống cam thảo vừa giống bạc hà, thì một chút cũng không muốn ăn. Khuôn mặt Hứa Tư Ý tức khắc nhăn lại thành bao tử nhỏ, nghiêng đầu, muốn đem viên “đường” kì quái kia nhổ ra.

Người bên cạnh nhàn nhạt phun ra bốn chữ: “Dám phun thử xem”.

“.....” Động tác của cô chậm một chút, đành phải tiếp tục giữ viên “đường”, ủy ủy khuất khuất mà ngậm trong miệng.

Đáy mắt Cố Giang ý cười chợt lóe qua, tìm chỗ bên cạnh cô mà ngồi xuống rồi lấy ra một điều thuốc ngậm trong miệng, bật lửa châm lên.

Cô gái nhỏ bên cạnh bỗng nhiên “hắt xì” một tiếng.

Anh hơi nhú mày, duỗi mu bàn tay đặt lên trán Hứa Tư Ý, có hơi lạnh, liền cởi áo khoác đắp lên vai cô.

Không khí an tĩnh cực kì, sau một lúc lâu cũng chưa ai nói một lời.

Không biết có phải vì gió lạnh thổi làm đầu óc cô trở nên thanh tỉnh hay vì thuốc giải rượu có công hiệu, Hứa Tư Ý dần dần không còn choáng váng nữa. Cô ngẩng đầu nhìn xung quanh, đêm khuya khoắt bốn bề vắng lặng, rốt cuộc cũng nhớ tới sự kiện quan trọng, lầm bầm lầu bầu thấp giọng hỏi: “.... Bây giờ là mấy giờ rồi?”

Lấy di động ra mới thấy...

Rạng sáng 12 giờ, sớm đã qua giờ đóng cổng kí túc xá rồi.

“.....” Hứa Tư Ý.

Không quay về trường được, lẽ nào đêm nay cô phải ngủ ở ngoài đường sao....

“Không còn sớm, về thôi.” Cố Giang một thân yên tĩnh cuối cùng đứng dậy, nhàn nhạt mở lời.

Ánh mắt Hứa Tư Ý lóe lên, trong mắt dâng lên ngọn lửa nhỏ: “Anh có biện pháp làm dì quản lí kí túc mở cửa?”

“Không.”

“.....” Khụ. Ngọn lửa trong mắt Hứa Tư Ý phút chốc tắt lụi, hạ nhiệt nhanh chóng, vừa có điểm nghi hoặc vừa thất vọng hỏi: “Vậy anh nói trở về, là về đâu?”

Cố Giang ghé mắt nhìn về phía cô, nhướn mày, không chút để ý đáp: “Nhà tôi.”

*

Ngô, tuy rằng cô tương đối tin tưởng nhân phẩm của vị đại nhân cao lãnh này, cũng thực cảm kích anh ở lúc cô lưu lạc đầu đường xó chợ mà vươn tay giúp đỡ, đem hy vọng tiêu sái ban phát, nhưng, nghĩ đến việc hai người ở chung một phòng rồi vân vân...

Cô có cảm giác cơ tim của mình bị tắc nghẽn lại.

Ban đêm gió u u thổi...

Cứ như vậy, đương sự Hứa Tư Ý ở tâm thế “rối rắm xong một lúc rồi quần bách, quần bách xong một lúc, sau lại rối rắm” cảm xúc tuần hoàn đến một trăm lẻ hai cung bậc cho đến khi xe taxi ngừng ở trước cửa chung cư phụ cận cổng trường phía tây.

Cố Giang trả tiền xong liền xuống xe.

Hứa Tư Ý lấy hơi thở, liên tục làm vài lần hít sâu丹田, căng da đầu cùng anh xuống xe.

Phòng Cổ Giang thuê trước đó là của một nhân viên cục lương thực Yên Thành từng ở. Tiểu khu rất nhỏ, chỉ có hai tòa lầu lẻ loi, không một bóng cây. Cũng may khu chung cư này chất lượng không tồi, kết cấu lại hợp lý: gồm hai thang máy, mỗi tầng có bốn hộ gia đình. Đại bộ phận dân cư nơi đây đều là cán bộ cục lương thực về hưu và sinh viên trường C, vì thế chỗ này không hề có trẻ con. Cả tòa lầu cứ thế luôn yên tĩnh, không một tiếng động.

Hứa Tư Ý đi theo sau Cổ Giang vào thang máy, lặng lẽ giương mắt nhìn anh ấn số tầng lầu.

Tim cô đập bang bang, ậm ừ thêm một câu: “.... Nếu không em vẫn nên về trường học đi, như vậy thật sự làm phiền học trường quá rồi...”

Cổ Giang trên mặt không biểu tình, “Không phiền toái.”

“....” Hứa Tư Ý mắt hơi lóe.

“Tôi sẽ không cho người khác ở mà không có điều kiện.” Anh hai tay ôm vai tựa vào tường, hơi rũ mắt nhìn chằm chằm mặt kính phản chiếu hình bóng cô, nhẹ nhàng băng quơ nói, “Thiếu tôi nhân tình, sớm muộn gì em cũng cần trả.”

Giọng nói anh vừa rơi xuống thì cửa thang máy cũng vừa vạn mở ra.

Hứa Tư Ý vốn còn chưa tỉnh rượu, Cổ Giang nói lời này xong càng làm cô như lọt trong sương mù, đầu óc lại bắt đầu hôn mê.

Cổ Giang nhàn nhạt phun ra hai chữ, “Bên trái.”

Hứa tư Ý trì trệ, biết không có biện pháp rút lui đành phải dịch từng chút một như ốc sên mà ra khỏi thang máy, đầu rúc xuống thật thấp.

Sau lưng là tiếng bước chân thông thả ung dung đi theo cô.

Tim cô không khỏi bồn chồn, hai bên mặt cũng phát nóng...Hứa Tư Ý quần bách, vô ý thức mà cắn môi.

Trên đỉnh đầu cô liên vang lên thanh âm trầm thấp mà sạch sẽ, kèm theo ngữ khí lười biếng, “Tôi lại không làm gì em, sao lại khẩn trương như vậy?”

Cố Giang đem hai đóa mây đỏ kiều diễm trên mặt cô thu vào đáy mắt, nhướn mày, sau đó bất động thanh sắc dời đi tầm mắt. “Cách” một tiếng, chìa khóa chuyển động hai vòng, cửa liền mở.

Cố Giang tiến vào phòng, tùy tay ấn công tắc đèn.

Phòng khách chỉ một chốc đã đèn đuốc sáng trưng.

Hứa Tư Ý đứng tại chỗ không có tiếng động, lặng lẽ ngược mắt, tò mò nhìn vào trong phòng.

“Vào đi.” Cố Giang một tay đỡ trên cửa, ngửa điệu lộ ra một tia không kiên nhẫn.

Cô đáp lời, đành phải ngoan ngoãn đi vào.

Phòng khách rất lớn, chỉ đặt một cái bàn trà, một cái sofa, đại khái là không có gì thuộc về đồ dùng gia đình, lại toàn một gam màu lạnh nên không gian có vẻ đặc biệt trống trải. Hứa Tư Ý nhìn quanh bốn phía, phát hiện trên kệ cửa sổ sát đất ở ban công có một bàn lớn vẽ bản đồ, mặt trên chất đồng vài bản vẽ cùng laptop.

Chỗ ở hoàn toàn mang phong cách nam tính, lãnh ngạnh, đơn điệu, nhưng vô cùng sạch sẽ và ngăn nắp.

Lúc này chỉ có thể dùng từ “nhu hòa” để hình dung cảnh bầu trời đêm mênh mông bát ngát nhìn từ cửa sổ sát đất đang cùng mặt trăng đêm làm bạn.

“Phòng ngủ có điều hòa, điều khiển từ xa đặt ở trên tủ đầu giường.” Giọng nói Cố Giang không mang theo ngữ khí gì, sau đó anh lại từ tủ giày lấy ra một đôi dép lê, ném tới sàn nhà dưới chân cô.

Hứa Tư Ý chớp chớp mắt.

Cả kiểu dáng và màu sắc đều là dành cho nam.

Cô yên lặng thay dép.

Cố Giang rũ mắt, chân cô gái nhỏ trắng như tuyết cùng đôi dép lê hoàn toàn không hợp, ngón chân bất an động động, giống như trẻ con thử mang trộm dép người lớn sợ bị phát hiện.

Đây là dép của anh sao, thật lớn....Hứa Tư Ý (QAQ) mà nghĩ.

Giây lát sau Cố Giang bỗng nhiên khom lưng dán lại gần phía cô. Hơi thở thuần nam tính ập đến trước mặt, cô vì bị hoảng sợ mà theo bản năng lùi lại

phía sau, ánh mắt nâng lên.

Anh như cười như không, hơi cong môi: “Lát nữa đừng quên khóa cửa nhé.”

“.....” Hứa Tư Ý ngốc đi mất vài giây mới lấy lại được phản ứng, mặt đỏ bừng bừng xoay người vội vàng tránh đi.

Không có bàn chải cùng khăn lông, cô chỉ có thể dùng nước trong rửa mặt qua loa rồi vào phòng ngủ. Rồi rầm trong giây lát, vẫn là “cách” một tiếng khóa trái cửa phòng.

Nằm lên giường, đắp chăn. Trong một đêm xa lạ, hoàn cảnh xa lạ, mùi vị hơi thở xa lạ, trong chăn đơn trần ngập hơi thở hormone nam tính, tràn đầy sức sống cùng với mùi vị hỗn hợp mát lạnh của thuốc lá và bạc hà...

Nghe tiếng tim mình đập thình thịch, bang bang trong lồng ngực, Hứa Tư Ý nhắm mắt, bất tri bất giác liền thiếp đi.

Vừa mới có cảm giác an ổn, nhưng hai giờ sáng, Hứa Tư Ý đột nhiên tỉnh lại.

Cô chính là bị khát mà tỉnh.

Có lẽ do di chứng say rượu tối qua, Hứa Tư Ý thấy miệng lưỡi khô khốc, chỉ có thể mắt nhắm mắt mở sờ soạn lần xuống giường, mở cửa phòng đến phòng khách tìm nước uống.

Ngoài cửa, ánh trăng sáng hiền hòa, dịu dàng thay thế một mảng sắc đen trên nền trời.

Hứa Tư Ý mơ màng tìm quanh một vòng, bỗng nhiên như nhận thấy được cái gì, động tác dừng lại, quay đầu về phía sau.

Trên cửa sổ sát đất một mảnh sáng tỏ, người đó yên tĩnh ngồi trên sàn nhà tựa vào cửa sổ, một đôi chân dài gập lên, dáng ngồi phi thường thả lỏng mà lưỡi biếng. Anh tựa hồ vừa mới tắm xong, tóc ngắn hơi ướt, trên người khoác áo sơ mi trắng, chỉ tùy ý cài hai cúc, vạt áo hơi mở lộ ra cơ bụng rõ ràng.

Hình xăm bên trái eo dưới ánh trăng có thể nhìn thấy không sai...

Là một con ưng săn mồi cô độc.

.... Hứa Tư Ý thực sự là ở trong lòng huyết sát một trận.

Quá mẹ nó khốc liệt. (Nguyên văn tác giả nha :)))

Cố Giang nghiêng đầu, ánh mắt dừng ở mái tóc dài xõa trên vai cô gái nhỏ, phúi phúi bụi thuốc, “Ngủ không được?”

“.....”

Anh tùy ý vỗ vỗ một vị trí bên cạnh mình, ngược lên nhìn chăm chú vào mắt cô, “Đến ngồi chỗ tôi.”

Em trong tim tôi - Chương 13 phần 1

Nghe anh nói xong, Hứa Tư Ý nâng mắt nhìn.

Bên ngoài cửa sổ là các tòa nhà cao tầng san sát nối tiếp nhau, xa hơn nữa đúng là mặt trăng cong như lưỡi liềm cùng một biển sao nhỏ.

Cố Giang an vị trên sàn nhà phía trước cửa sổ, đầu dựa vào tường, sắc mặt lãnh đạm, góc nghiêng hoàn mỹ ở dưới ánh trăng càng làm cho gương mặt anh tuấn của thêm lạnh nhạt. Ánh trăng cùng những ngôi sao đan vào nhau, khiến toàn thân anh như được mạ bởi một lớp ánh sáng lạnh, ngay cả hình xăm trên lưng cũng trở nên rất sinh động, tình cảnh lúc này, như mơ lại như ảo.

Khoảnh khắc đó làm cho Hứa Tư Ý không khỏi hoảng loạn.

Người kia hút thuốc, uống rượu, xăm hình, luôn mang bộ mặt nghiền ngẫm tàn mạn, trên người lại có một loại cao ngạo cùng lãnh mạc như ngấm trong xương tủy, cực kỳ giống giai cấp quý tộc thời xã hội phong kiến.

Bất quá.....

Ông anh mất ngủ à? Sao lại có nhã hứng như vậy, đêm hôm khuya khoắt không ngủ được, chẳng lẽ muốn cùng cô xem sao xem trăng, bàn luận những thơ từ ca phú cho tới nhân sinh triết học mà.....Hứa Tư Ý không hứng thú.

Vài giây sau, cô xoa đôi môi khô, “Em ra.....tìm nước uống.”

Cố Giang nói: “Trong tủ lạnh có.”

“Ồ”, Hứa Tư Ý gật đầu, xoay người tìm được tủ lạnh, mở ra, bên trong quả nhiên đã để sẵn vài chai nước tinh khiết. Cô lấy ra một chai, cầm nắp dùng sức mở.

Thật chặt, không vặn được.

Càng dùng sức vặn. Vẫn là không vặn được.

Liên cố gắng như vậy, vắn rồi lại vắn, vắn ước chừng ba phút, nắp chai vẫn bất động như núi. Hứa Tư Ý nắm tay, giống như cá vàng, phồng má hít vào một hơi, chuẩn bị dùng sức lực giãy dựa hồng thủy lần cuối cùng.

Đúng lúc này, Cố Giang người giữ im lặng ở bên cạnh xem một lúc lâu, phúi phúi làn khói thuốc, hỏi cô: “Không thấy đau tay à?”

“.....”Hứa Tư Ý dùng động tác lại, ngón tay vô thức sờ lòng bàn tay , đã có dấu chai.

Cố Giang nói, “Mang lại đây.”

Cô đành phải cầm chai nước đi đến trước mặt anh.

Cố Giang nâng mắt nhìn. Cô gái này có hai má rất tinh xảo, mắt to trong suốt, tóc đen da trắng, làn da tinh tế trơn nhẵn ở dưới ánh trăng gần như trong suốt. Thân hình tinh tế, mặc dù mặc chiếc áo sợi tổng hợp rộng thùng thình cùng chiếc quần bò, nhưng tỉ lệ vẫn cân xứng, độ cong đôi chân vừa đủ mềm mại.

Ánh mắt Cố Giang dừng ở bắp chân Hứa Tư Ý.

Ngày phỏng vấn hôm đó, cô mặc váy. Anh tinh tường nhớ rõ, cô có một đôi chân đặc biệt xinh đẹp, thon dài, thẳng tắp, trắng như tuyết, độ cong đầu gối như một quả cầu nhỏ.

Giây lát, anh tự tay cầm lấy bình nước trong tay cô, nhẹ nhàng băng quơ vắn một cái liền mở ra. Đưa trả cho cô.

“Cảm ơn”, Hứa Tư Ý cổ họng đã khát khô, nói xong liền đem bình nước nhận lấy, ừng ực, uống vào hai ngụm lớn.

Dòng nước mát lạnh đổ xuống, không chỉ giảm bớt sự khô nóng của cổ họng, mà làm cho cả người cô có tinh thần lên rất nhiều.

Hứa Tư Ý thở một hơi dài, một lần nữa vắn đóng nắp bình, ngẩng đầu lên.

Lọt vào tầm mắt chính là ánh trăng và bầu trời đầy sao ngoài cửa sổ.

Nhìn cảnh đẹp trước mắt, tế bào nghệ sĩ trong Hứa Tư Ý cuối cùng cũng rục rịch, đi ‘ngủ’ và ‘ngắm sao’ hai hạng mục lựa chọn rồi rầm hiện trong đầu, vài giây sau, cô yên lặng ngồi xuống trước cửa sổ sát đất.

Cố Giang hút thuốc, “Không ngủ được?”

“Tạm thời chưa buồn ngủ.” Hứa Tư Ý nhẹ giọng nói.

Cố Giang nhìn cô một cái. Cô đang chống má nhìn phương xa, khóe miệng nhếch lên, vẽ ra một hình cung nhạt, mặt mày cong cong, đôi mắt long lanh dường như trong suốt chứa đầy hình ảnh của những vì sao.

Bóng đêm cực kỳ yên tĩnh.

Sau một lúc lâu, Hứa Tư Ý thu hồi tầm mắt từ ngoài cửa sổ. Dư quang thấy một đồ vật nhìn như bản mẫu rơi trên đất cạnh chiếc bàn. Cô chớp mắt mấy cái, tưởng bản mẫu rơi trên bàn xuống, liền đưa tay nhặt lên.

Nhưng mà, chờ thấy rõ ràng tên văn kiện này, Hứa Tư Ý hơi ngơ ngẩn một chút.

Điều khoản hợp đồng thuê kiến trúc sư.

Mọi người đều biết, muốn thi đậu vòng đăng kí đầu tiên phải có giấy chứng nhận kiến trúc sư của thầy giáo, điều kiện tiên quyết là phải có ba năm kinh nghiệm công tác ở ngoài, Cố Giang chỉ hơn một khóa so với cô, văn bản hợp đồng này nhất định không có khả năng là cho anh.

Vậy.....

Cô quay đầu nhìn về phía Cố Giang, rất kinh ngạc: “Anh muốn thuê kiến trúc sư?”

”Ờ”

Hứa Tư Ý có chút hoài nghi: “Vì sao?”

Cố Giang tiện tay dập tàn thuốc, ngữ khí rất đậm, “Phòng làm việc kiến trúc nhất định phải có một kiến trúc sư đây là yêu cầu tiên quyết. Tạm thời chỉ có thể thuê bên ngoài.”

Hứa Tư Ý hơi cúi đầu nhìn hợp đồng trên tay, lại liên tưởng đến cảnh lúc trước ở ngoài văn phòng Chủ tịch Hội học sinh, nghe thấy anh cùng La Văn Lăng đối thoại cùng nhau, suy tư một lát, mơ hồ kịp phản ứng điều gì đó.

Em trong tim tôi - Chương 13 phần 2

“Ngày đó anh ở trong phòng chủ tịch cùng hai học trưởng là muốn cùng nhau thành lập phòng làm việc? Bọn họ là đối tác của anh?”

Cố Giang ừ một tiếng.

“.....” Hóa ra là như vậy. Bất quá, vị anh em, anh không phải vừa mới năm hai sao, hiện tại liền tính thành lập phòng làm việc, chẳng lẽ đã muốn đem toàn bộ bài chuyên ngành kiến trúc học xong? Không hổ là nhân vật nổi danh toàn trường, người còn con như cô hiện tại nhìn thấy mà sợ không theo kịp.

Hứa Tư Ý một mặt cảm thán, một mặt có chút tò mò nội tâm của vị nhân tài vũ trụ này, vì thế cô thật sự ôm thái độ học tập đối với vị tiền bối vĩ đại này, thành khẩn hỏi, “Anh thành lập phòng làm việc, là vì để có kinh nghiệm thực tiễn sao?”

“Không phải.”

Hả? Hứa Tư Ý càng cảm thấy tò mò, “Vậy anh là vì cái gì?”

“Tiền.”

“.....” Lấy lí do không hề thoát tục trong lành như vậy, lão đại anh chính là ma quỷ rồi?

Một cơn gió nhỏ thổi qua, nháy mắt liền tắt ngấm.

Hứa Tư Ý bị câu trả lời này làm cho tắc nghẽn, vài giây sau nở nụ cười nhạt nhẽo, với ý định dùng một câu hài hước, vui đùa để dịu đi không khí, “Anh xem hiện tại không phải đã có rất nhiều tiền sao?”

Cố Giang liếc nhìn cô một cái, “Đâu có ai ngại có nhiều tiền hơn?”

“.....” Nói cho cùng cũng có đạo lý, nhưng mà cô lại không nói nên lời.

Một cơn gió nhỏ lại thổi qua, Hứa Tư Ý lại im lặng.

Sau đó không còn tiếng nói chuyện.

Ban công tăng đối diện đang phơi vài bộ quần áo trẻ em, chiếc váy nhỏ nhẹ nhàng lắc lư trong gió. Gió thổi vù vù, những đám mây đen vốn che khuất nửa ánh trăng bị thổi tản ra, ánh trăng thoáng chốc sáng hơn.

Nhìn mặt trăng tròn tròn, Hứa Tư Ý đem mặt nhẹ nhàng dán lên đầu gối, bất tri bất giác, nhắm hai mắt lại.

Hoảng hốt nhớ lại lúc bé.

Theo mẹ về quê ở nông thôn, rời xa thành thị ồn ào náo nhiệt về một vùng quê nhỏ, yên tĩnh sạch sẽ, ánh trăng dường như lúc nào cũng tròn hơn so với thành phố. Khuôn mặt luôn tươi cười hiền lành của bà ngoại, vòng tay ấm áp mềm mại của mẹ, còn có bài đồng dao nhẹ nhàng của mẹ.....

Hứa Tư Ý nhớ lại, mắt cũng không mở, bỗng nhiên hỏi một câu: “Anh biết hát không?”

Tầm mắt Cố Giang dừng trên mặt cô, không lên tiếng.

“Mẹ em hát đặc biệt dễ nghe”, cô cong cong môi, giọng tình tế, mềm mại nhẹ nhàng nói: “Trước đây em cực kỳ quen giường, nếu đến môi trường mới, liên nhất định phải nghe mẹ hát cho mới có thể ngủ được.....”

Nói xong lời cuối cùng, giọng nói đã nhỏ đi mấy phần không thể nghe thấy. Sau một lúc lâu im lặng.

Cố Giang cúi nhìn, cô gái bên cạnh đã ngủ, mái tóc đen dài mềm mại dán trên mặt cô, hô hấp đều đều mà kéo dài.

Lúc này, cửa sổ bỗng nhiên tối sầm xuống, lại là một trận gió, đám mây bị thổi làm chặn hoàn toàn ánh trăng, một phòng tối đen.

Trong bóng đêm, Cố Giang nhìn Hứa Tư Ý, ngón trỏ thon dài cách khuôn mặt Hứa Tư Ý nửa cm, dọc theo chóp mũi cao, môi hồng nhạt, chiếc cằm nhỏ đầy đặn, cách lớp không khí vẽ ra khuôn mặt cô.

Anh cúi người xuống, thông thả lại gần sát cô, dừng lại ở vị trí cách môi cô nửa đốt tay.

Dường như khi ngủ không thoải mái, trong lúc mơ ngủ, cô nói nhỏ than thở câu gì đó, rồi nhúu nhúu mày.

“.....” Cố Giang nở một nụ cười tự giễu, đem cô cuộn lại, nhẹ nhàng bế lên. Quay về phòng ngủ, đặt trên giường, đắp chăn.

Khoảnh khắc chống người dậy, bỗng nhiên cô lại vòng tay ôm lấy cổ anh, vòng tay rất chặt.

Không hề có dấu hiệu báo trước, một thân hình mềm mại gần sát vào lòng chàng trai, cùng lúc đó, mùi thơm từ cổ áo ấm áp của cô chui vào hơi thở của anh, từng đợt từng đợt nhỏ, giống như một chiếc lông chim đang trêu ghẹo giác quan của anh.

Nhất thời Cố Giang nhú mày.

“Mẹ.....” Cô gái thì thào một câu vô nghĩa, di chuyển, cổ áo rộng thùng thình hướng sang một bên, lộ ra một đường xương quai xanh nhỏ .

Anh hơi chán nản hít sâu, rồi kéo dần khoảng cách, bắt lấy hai cánh tay của cô để xuống, ai ngờ khi bắt lấy lơ đãng nhìn thoáng qua, trong nháy mắt xương quai xanh trắng như tuyết chạy dài của cô rơi hết vào đáy mắt anh.

Máu chảy ngược thẳng lên não, giống như sắp nổ tung.

Ngăn ngủ vài giây, Cố Giang đem cánh tay Hứa Tư Ý trở lại trong chăn, xoay người đóng cửa, nhanh chóng rời đi. Lập tức tiến vào phòng tắm, mở vòi hoa xem ra, dòng nước lạnh như băng lao xuống.

Anh nhắm mắt lại, trong ngực phập phồng kịch liệt, ngay cả hình xăm chim ưng trên thắt lưng cũng dường như chuyển động.

Trong đầu lặp lại khung cảnh kiều diễm lúc này.

Thật lâu sau, Cố Giang nhú mày, trở tay đem vòi hoa sen đóng lại, rửa mặt bằng nước lạnh, lấy bật lửa châm một điếu thuốc.

Thật chết cmn tiệt.

*

Chín giờ rưỡi ngày thứ hai, chuông đồng hồ báo thức đúng giờ vang lên, đình linh linh-----

Ở trong chăn một thân hình nhỏ giật giật, một cánh tay nhỏ trắng như tuyết trong chăn thò ra, mơ mơ màng màng bắt lấy di động, tắt đi tiếng đồng hồ báo thức của điện thoại. Sau đó nhanh chóng trở về, tiếp tục cuộn mình thành bánh chưng.

Nhưng mà ba giây sau.

Bánh chưng ở trong chăn cứng đờ, sau đó bật dậy. Lộ ra ánh mắt, nhìn quanh bốn phía, tông màu xám, trắng đen đơn giản đến cực điểm, căn

phòng xa lạ, giường xa lạ, hơi thở nam tính xa lạ tràn ngập trong không khí.....

Phòng ngủ của Cố Giang.

Đầu có chút đau, Hứa Tư Ý dụi dụi mắt, mơ mơ màng màng nhớ lại. Cô nhớ rõ chính mình đêm qua, nửa đêm sau khi ngắm sao, nhìn nhiều cảm thấy mệt mỏi, liền ngủ thiếp đi.....Làm sao cô lại quay về phòng ngủ?

Ngay tại thời điểm bộ não Hứa Tư Ý đang hỗn loạn, một trận chuông cửa vang lên.

Ban đầu vẫn rất bình tĩnh leng keng, một lát sau tựa hồ không kiên nhẫn, biến thành dày đặc những âm thanh leng keng cốc cốc.

“Đến đây.....” Cô nhỏ giọng đáp lại, đầu tóc rối bù như gà, chạy ra khỏi phòng ngủ.

Mở cửa.

“Chết tiệt. Mới sáng sớm, mà làm như trông trẻ con vậy, lâu như vậy mới mở cửa.....” Ngoài cửa một người ăn mặc theo phong cách hiphop hùng hùng hổ hổ oán giận, còn chưa nói xong, ngẩng đầu, sừng sốt.

Không khí cứ như vậy, đột nhiên im lặng.

Lúc này bỗng vệt sinh mở cửa, Hứa Tư Ý nghe thấy quay đầu, thấy Cố Giang để thân trần từ trong đi ra. Anh rõ ràng chưa tỉnh ngủ, tóc trên trán hỗn độn, nhúu mày, híp mắt quan sát, trên mặt viết rõ dòng chữ to ‘Ông đây hiện tại rất khó cmn chịu’.

Cô thoáng chốc mở to hai mắt nhìn.

Bả vai anh thực sự rất rộng, kết cấu khỏe mạnh, tám múi cơ bụng (Beta: có 8 múi nha mọi người, không phải ghi nhầm đâu), vị trí đường cong rõ ràng, một chút cũng không có dáng vẻ thư sinh và yếu đuối, trên thắt lưng một phần bị che khuất bởi chiếc quần, non phân nửa bao trùm đường nhân ngư.....Không thể không nói, dáng người này quả thật ít ai có được.

Cố Giang không được tự nhiên đi thẳng đến cửa, đứng phía sau cô, một tay tùy ý cầm lấy cánh cửa.

“.....” Nội tâm Hứa Tư Ý toàn bộ quay tròn ba trăm sáu mươi độ, bên ngoài lại ra vẻ trấn tĩnh, yên lặng vội ho một tiếng, yên lặng thu hồi tầm mắt, yên lặng che cái mũi, sợ rằng chính mình lại chảy máu mũi.

Bên kia, Cỗ Giang ném một cái liếc mắt cho cái người đang ở ngoài cửa, trong giọng nói hoàn toàn không kiên nhẫn, “Có gì mau nói đi.”

La Văn Lãng nhìn nhìn Cỗ Giang, lại nhìn cô gái mặt đỏ như nường chín cùng mái tóc dài hỗn loạn trước mặt, kết hợp thời gian, địa điểm, tạo hình của hai người, tổng hợp cùng phân tích, rất nhanh đưa ra một kết luận.

Vì thế La Văn Lãng haha gượng cười hai tiếng: “Không có, mình mộng du thôi, hai người tiếp tục, tiếp tục đi.” Nói xong, dưới chân dường như có gió bay nhanh đi.

‘Ba’, Cỗ Giang dễ như trở tay đóng sầm cửa lại.

Khuôn mặt nhỏ nhắn, trắng nõn của Hứa Tư Ý hiện ra một mảng mờ mịt:

“La học trưởng làm sao vậy?”

“Không có nghe thấy sao?” Cỗ Giang quay trở lại, mặt không chút thay đổi, đơn giản nói hai chữ, “Mộng du.”

Cô: “.....”

Em trong tim tôi - Chương 14 phần 1

Đầu năm nay, các loại bệnh đều bắt đầu trẻ hóa, không nghĩ tới thoát nhìn thân thể tráng kiện như La sư huynh cũng không thể tránh thoát một kiếp, sớm mắc phải bệnh mộng du, còn là ban ngày ban mặt bị mộng du, có thể thấy bệnh cũng không hề nhẹ.

Thật là khiến người nghe thương tâm, người thấy rơi lệ.

Trong nội tâm Hứa Tư Ý yên lặng đồng tình.

Cô theo sau trở vào nhà, vừa quay đầu liền thấy trên sô pha màu đen trong phòng khách là một người đàn ông cao lớn đang nằm bò lên trên. Đúng vậy, không phải ngủ, cũng không phải nằm, mà là bò. Không biết là bởi vì đáng người đối phương quá lớn, hay là sô pha quá nhỏ, cánh tay cùng nguyên đôi chân dài của anh căn bản không thể đặt vừa, phần chân từ đầu gối trở xuống tất cả đều gác bên ngoài sô pha, tay phải cũng đặt trên sàn nhà, tùy tiện lấy đệm dựa lưng làm gối đầu, khuôn mặt hướng ra ngoài, hai mắt nhắm nghiền.

Ánh mắt Hứa Tư Ý hơi lóe.

Đây là nhà ở theo tiêu chuẩn của người độc thân, ngày hôm qua, Cố Giang đem một gian phòng ngủ duy nhất nhường cho cô. Cô đoán anh chính là giữ nguyên tư thế này ở trên sô pha ngủ cả đêm?

Cố đại có Tiểu Long Nữ dùng khinh công ngủ trên dây thừng, nay lại có Cố lão đại để chân tay treo trên không còn mình thì bò trên sô pha.

Thật là vô cùng kính phục!

Cảm giác áy náy dâng lên trong lòng Hứa Tư Ý, cô tiến lên vài bước, ngồi xổm xuống, đầu nhỏ để sát vào Cố Giang, nhỏ giọng gọi thử: “Cố học trưởng?”

Đôi mày rậm của Cố Giang hơi nhướn lên, mắt cũng không mở to, chỉ từ khoang mũi phát ra một tiếng: “Ừ”.

Hứa Tư Ý nói: “Ngày hôm qua thật sự thực cảm ơn anh, em chuẩn bị về trường học đây.”

Mắt Cố Giang vẫn còn lim dim, môi khẽ nhúc nhích, ừ ừ khiến cho giọng của anh nghe khàn khàn lười biếng: “Trên bàn có bánh bao cùng sữa đậu nành.”

Hứa Tư Ý kinh ngạc quay đầu lại, nhìn thấy trên bàn cơm bên cạnh tủ lạnh quả nhiên đặt mấy cái bánh bao cùng hai ly sữa đậu nành, đều đựng trong túi nilon.

Tối hôm qua rõ ràng cái gì cũng không có, là anh ấy buổi sáng đi mua? Hứa Tư Ý có chút hồ nghi.

“Hôm nóng một chút.” Cố Giang điều chỉnh tư thế ngủ, gác tay lên trán thoáng che đi hàng mày rậm, “Lò vi ba ở trong phòng bếp.”

“Em.....” Nhưng mà, hai chữ “...không đói bụng” còn chưa kịp nói ra liền bị Cố Giang nhẹ nhàng ngắt lời:

“Ăn xong hãy đi.”

Lão đại có lệnh, cô nào dám từ chối. Vài giây sau, Hứa Tư Ý yên lặng cầm bánh bao cùng sữa đậu nành trên bàn vào phòng bếp, một bên vui đầu tìm chén, một bên ở trong lòng an ủi chính mình: Không có việc gì, không có việc gì, vừa lúc cũng đói bụng, tối hôm qua suốt một đêm mày đều nhịn, hơn nữa ở chung nhiều thêm mấy chục phút cũng chẳng phải mất vài miếng thịt. Có cốt khí một chút đi!!

Làm xong công tác xây dựng tâm lý, nắm tay Hứa Tư Ý nắm chặt, ý chí chiến đấu bốc cháy lên hừng hực.

Ai ngờ đúng lúc này, một loạt tiếng bước chân từ phòng khách lại đây, để giày lạnh lẽo cọ xát lên sàn nhà, xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt, sau đó ngừng ở cửa phòng bếp. Hứa Tư Ý cũng chưa quay đầu, chỉ là khóe mắt thoáng nhìn, chút ý chí chiến đấu mới vừa bốc cháy lên đã bị tiếng bước chân kia dập tắt hơn phân nửa.

“.....” .....???

Đó là cái gì, đại ca anh sao còn không mặc quần áo? Dáng người đẹp cũng không cần triển lãm như vậy chứ..... trong đầu Hứa Tư Ý mơ mơ màng màng suy tư lung tung rối loạn, theo bản năng giơ tay phải lên, che ở sườn mặt, không cho khóe mắt mình có chút cơ hội nào mà liếc thấy những đường nhân ngư và cơ bụng của cái người đang ở phía sau kia.

Cố Giang ngáp một cái, dựa vào khung cửa, giơ tay, “cộp cộp” gõ hai cái, cất giọng lười biếng, “Lò vi ba dùng như thế nào, không cần anh dạy em chứ?”

“Không cần không cần, em dùng được.” Hứa Tư Ý vội lắc đầu.

“Hâm nóng hai phút là đủ.”

“Vâng vâng.”

Giảng giải xong, Cố Giang tùy ý bắt chéo tay, xoay người rời đi. Nhưng mà chân dài còn chưa bước ra nửa bước, sau lưng bỗng nhiên vang lên tiếng cô gái gọi anh lại, âm thanh tinh tế, nghe hơi buồn cười, dường như đã dùng hết dũng khí.

“..... Học trường.”

Cố Giang nghe vậy thân hình hơi khựng, sau đó quay đầu lại.

Anh hiển nhiên là đang có cảm giác thiếu ngủ nghiêm trọng vẫn chưa tỉnh hẳn, híp mắt nhìn cô, mắt hai mí thấy rất rõ ràng thường ngày bây giờ lại bị đè ép thành một mí, khiến cho khóe mắt càng thêm hẹp dài. Vốn nên là đôi mắt đào hoa phong lưu đa tình, nhưng trời sinh lại toát ra ánh mắt lạnh lùng, vừa mâu thuẫn lại mang theo lực hấp dẫn trí mạng.

Nhưng Hứa Tư Ý nào có lá gan dám nhìn chằm chằm vào Cố Giang. Cô gọi anh xong lại lui nhanh về sau, nhanh chóng hướng đến Cố Giang liếc mắt ngắm anh một cái, lúc sau lại đem ánh mắt chuyển hướng về phía nơi khác, ho khan hai tiếng, khuôn mặt hơi nóng, tốt bụng mà nhỏ giọng nhắc nhở: “Mùa thu, thời tiết tương đối lạnh, anh như vậy..... ừm, khả năng sẽ cảm mạo.”

Ngô.

Tuy rằng cách biểu đạt uyển chuyển, nhưng chỉ số thông minh của vị chủ tịch anh đây cao như vậy, khẳng định có thể hiểu em có ý tứ gì chứ?

Quần áo là một thứ tốt, nên mặc vào.

Không khí chìm trong yên tĩnh đúng hai giây.

Em trong tim tôi - Chương 14 phần 2

Cố Giang nhẹ nhàng hạ lông mày, nhìn chăm chăm Hứa Tư Ý, thông thả ung dung nói: “Nghe em có ý tứ này.....”

Hứa Tư Ý vừa nghe lời này, cũng không rảnh lo trường không dài lỗ kim, một đôi mắt to linh động lập tức chuyển hướng qua Cố Giang ở đối diện, khóe miệng nâng lên, dùng sức gật đầu, liều mạng dùng ánh mắt hướng đến anh truyền đạt: Đúng rồi đúng rồi, ý tứ của em chính là hy vọng lão đại anh đem quần áo mặc vào nhanh lên nha!

Phía đối diện truyền đến mấy chữ, giọng điệu giống bị ánh mặt trời ngày hè sau giờ ngọ phơi qua một lần, trầm trầm ấm áp, “Em có vẻ rất quan tâm tới tôi.”

“.....” Ánh sáng trong đáy mắt Hứa Tư Ý lập tức bị dập tắt. Cô 囧.

Đại ca anh cho hỏi đây là năng lực lý giải kiểu gì vậy ...?

Hứa Tư Ý liền cúi đầu, yên lặng nghĩ lại lời nói chính mình vừa rồi có phải lệch lạc nghiêm trọng hay không, bỗng nhiên Cố Giang nhích người đi vào phòng bếp. Anh tùy tay xách bánh bao cùng sữa đậu nành trên bàn, hỏi: “Chén đâu?”

Suy nghĩ đang bay xa của Hứa Tư Ý bị tóm trở về, ậm ừ: “..... Tìm một vòng, tạm thời không tìm được.”

Cố Giang không nói chuyện, trên mặt cũng không có biểu tình gì. Sau đó Hứa Tư Ý liền thấy anh tùy tay mở ngăn tủ bát cao nhất ra, nơi mà với khả năng của cô phải dẫm thêm cái ghế mới có thể với tới, tùy tay từ bên trong lấy ra hai cái đĩa sứ trắng thuần, lại tùy tay đóng lại cửa tủ bát.

Cuối cùng thuận miệng hỏi thêm một câu: “Rất khó tìm sao?”

“.....” Lớn lên lùn là em sai sao ? Em không có biện pháp nào, cũng thực tuyệt vọng mà.

Vì vấn đề này mà trong lòng cô bị đả kích nghiêm trọng, Hứa Tư Ý lâm vào trầm mặc. Giây lát sau, cô thấy Cố Giang đem mấy cái bánh bao đặt vào đĩa, bỏ vào lò vi ba, ấn nút khởi động, làm xong hết thấy lúc sau liền xoay người đi ra ngoài.

Hứa Tư Ý từ trong phòng bếp ló đầu ra, thấy anh lập tức đi về hướng phòng ngủ, hỏi : “Anh không ăn sáng sao?”

“Ngủ.”

Giọng nói vừa rơi xuống, đồng thời Cố Giang trở tay đóng cửa phòng.

Hôm qua thức khuya mua đồ giải rượu, trời chưa sáng lại đi xuống lầu mua đồ ăn sáng, nếu không phải sợ cô bé ngốc nghếch kia dùng lò vi ba rồi làm ra cái vấn đề gì, Cố Giang căn bản đều lười động đến.

Ngả đầu liền ngủ, anh nghĩ được trên đệm chăn còn lưu một mùi hương ngọt ngào, nhẹ nhàng như có như không, thuần túy không chứa bất kì tạp chất gì. Là hương vị trên người của cô gái đang ở ngoài kia.

Hiệu quả cách âm của phòng này không tốt, Cố Giang trong phòng ngủ, lại có thể nghe thấy rõ ràng phương hướng phòng bếp truyền đến: tiếng nước, âm thanh chén đĩa va chạm, còn có tiếng bước chân uyển chuyển nhẹ nhàng. Anh từ những tiếng vang kia phán đoán, Hứa Tư Ý đã tới phòng khách rồi, bắt đầu ăn bánh bao.

Cô đi vào phòng bếp để rửa chén.

Cô ở bậc cửa đổi xong giày, tay chân nhẹ nhàng mở cửa, đi ra ngoài, lại càng thêm nhẹ nhàng mà đóng lại.

Ma xui quỷ khiến, một câu danh ngôn của Shakespeare hiện lên ở trong đầu : Tươi cười, là hết thủy nguồn gốc của tội ác. (Tươi cười, là hết thủy tội ác chi nguyên)

Tâm phiền ý loạn.

Cố Giang mở mắt.

Anh thấy một khuôn mặt nhỏ ngây ngô non nớt, một thân váy áo nhạt màu, công cái cặp sách nhỏ, đứng ở dưới quầng sáng đan chéo giữa ánh trắng cùng đèn đường, một đôi mắt trong suốt hơi hơi cong thành hình trăng non. Cố Giang nhắm mắt lại. Chỉ chớp mắt, mẹ nó đều là chút chuyện từ nhiều năm trước.

*

Cuối tuần, một bộ phận sinh viên phải về nhà, còn số sinh viên khác muốn ra ngoài du lịch hoặc là làm thêm, quản lý kí túc cũng không nghiêm khắc như ngày thường. Bởi vậy, Hứa Tư Ý trắng đêm chưa về cũng không tạo nên bất cứ gợn sóng gì.

Qua được cửa ải của dì quản lý kí túc, cô nhẹ nhàng thở ra một hơi thật dài, lại bắt đầu suy tư làm thế nào để báo cáo hành tung tối qua của mình với mấy người bạn cùng phòng.

Nhưng mà vừa trở về lại thấy trong phòng ngủ trống tuếch.

Hứa Tư Ý hồ nghi, gọi điện thoại cho Vương Hình, lúc này mới biết được Vương Hình cùng Trương Định Phi ngày hôm qua cũng không về kí túc. Các cô rạng sáng 1 giờ mới từ KTV đi ra, trở về không được, dứt khoát liền ở tại khách sạn gần đó, lúc này vừa mới tỉnh ngủ.

“Thì ra các cậu ngày hôm qua cũng ở bên ngoài à.” Hứa Tư Ý nói thầm. Nếu sớm biết nhóm bạn cùng phòng ở khách sạn, chính mình nếu trở về kí túc không được thì đi tìm cái khách sạn cũng được mà..... Tại sao tối hôm qua lại không nghĩ tới chứ ?

Cô ảo não gõ gõ đầu mình.

Vương Hình ở bên kia nhận thấy được cuộc điện thoại này có chút không thích hợp, “Cũng ? Có ý gì ? Cậu đêm qua không ở ký túc xá sao ?”

“.....” Hứa Tư Ý phản ứng lại mình nói lỡ miệng, vội vàng ha ha cười gượng nói, “Có chứ, nếu không mình có thể đi đâu.”

Vương Hình mới vừa tỉnh ngủ đầu óc còn có chút trì trệ, cũng không hỏi thêm, chỉ nói : “Được rồi trước tiên tớ ngủ tiếp một lát, mệt chết a..... Cơm trưa tự cậu ăn là được, tớ cùng lão Trương chắc sẽ không tới, không cần chờ bọn tớ.”

Hai cái bánh bao lớn còn nằm trong dạ dày, thẳng đến 1 giờ rưỡi chiều, nhìn sách vài tiếng đồng hồ rồi cuộc Hứa Tư Ý mới cảm giác được mình có chút đói bụng. Mang theo sách, đi qua vườn trường vào nhà ăn.

Giờ cơm đã qua, nhà ăn có rất ít người, mỗi vị trí gần cửa sổ đều không cần xếp hàng.

Hứa Tư Ý mua một phần ăn sáu tẻ, tùy tiện tìm vị trí ngồi xuống, mở giáo trình 《 Quản lý học 》 ra, vừa ăn vừa đọc.

Đúng lúc này, một âm thanh vang lên trên đỉnh đầu cô, giọng nói vô cùng lớn, vô cùng hoan hỉ : “Nha ! Trợ lí nhỏ a !”

“..... Khụ khụ.” Trợ lí nhỏ có thể chấp nhận..... Còn phía trước « nha » là cái quỹ gì chứ.....

Hứa Tư Ý trực tiếp bị sắc canh trong miệng. Đầu đầy hắc tuyến, gương mặt vừa lúc nhìn thấy trước mặt không biết khi nào nhiều thêm một nam sinh, vóc người cao lớn, ngũ quan tuần tú, làn da trắng sáng dường như có thể phản quang.

“La học trưởng?”

La Văn Lãng đem đồ ăn đặt lên bàn Hứa Tư Ý, ngồi xuống, tùy ý xua xua tay, “Anh không phải thành viên Hội học sinh, không cần chú ý nhiều như vậy. Gọi tên là được.”

Vừa dứt lời, Triệu Doãn Hạo ngồi xuống phía đối diện La Văn Lãng. So với La Văn Lãng luôn cho người khác cảm giác hoạt bát, tính cách Triệu Doãn Hạo vô cùng bất đồng, trên khuôn mặt Triệu Doãn Hạo quanh năm đều là kiểu không có biểu tình, cả người có vẻ đặc biệt an tĩnh, là một người sống nội tâm.

Hứa Tư Ý vẫn như cũ khách khách khí khí mà tiếp đón : “Chào Triệu học trưởng.”

Triệu Doãn Hạo hướng phía cô gật đầu, sau đó liền tập trung tự mình ăn cơm.

Hứa Tư Ý cũng yên lặng xử lí phần cơm trưa.

“Aizz.” Bỗng nhiên, La Văn Lãng thần thần bí bí mà hướng đến sát tai của cô, giọng nói dè dặt, một kiểu ngữ khí thần bí mà nói : “Cái kia, ừm..... học muội à, chuyện sáng nay.....” Nói chuyện tựa như khó có thể mở miệng, dùng một ánh mắt phức tạp mà nhìn cô.

..... Huynh đệ này là đang cảm thấy e thẹn.....

Chẳng lẽ là muốn cô giữ bí mật anh ta bị mộng du ?

Hứa Tư Ý cân nhắc, mơ hồ hiểu được, vì thế vỗ vỗ vai La Văn Lãng, “Yên tâm đi học trưởng, em sẽ không nói ra ngoài.”

La Văn Lãng chần động : “..... Em biết anh hỏi cái gì?”

Hứa Tư Ý gật đầu. Lúc sau dùng khuôn mặt than mười tám tuổi kết hợp khẩu khí tám mươi tuổi đi an ủi anh ta : “Gặp loại vấn đề không tốt này, ai cũng không nghĩ đến. Yên tâm, em đảm bảo giữ bí mật.”

“..... Đáng thương.” La Văn Lãng cảm thán một câu, ngay sau đó chuyển hướng đến người vẫn luôn an tĩnh ăn cơm là Triệu Doãn Hạo, bày ra vẻ mặt mẹ già vô cùng đau đớn nói : “Khó trách bao nhiêu cô gái xinh đẹp vây quanh đều cứ thế thờ ơ, chặc, thì ra sự thật là phương diện kia có tật xấu. Cổ Giang quả nhiên ‘ không được ’.”

“.....” Gì?

Hình như có chỗ nào không đúng a ?

Nghe được lời này Hứa Tư Ý có chút ngây ngốc, đang muốn mở miệng nói, phía sau một giọng nam trầm thấp lại lười nhác vang lên trước cô một bước, “Ai nói?”

“.....” Đây là thanh niên luôn không nói chuyện Triệu Doãn Hạo.

“.....” Đây là vị đột nhiên tắt tiếng La Văn Lãng.

“.....” Đây là người đã bị choáng váng Hứa Tư Ý.

Cổ Giang một tay cầm khay thức ăn đặt trên bàn, anh ngồi xuống, thông thả ung dung mà rút ra tờ khăn ướt, rửa mặt lau sạch tay. Không hỏi lại lần thứ hai.

Vài giây sau, Triệu Doãn Hạo giơ tay chỉ hướng La Văn Lãng, La Văn Lãng giơ tay chỉ hướng Hứa Tư Ý.

Cô: “???”

“Hứa Tư Ý.” Cổ Giang nâng mí mắt, tầm mắt không chút để ý dừng ở vẻ mặt mờ mịt của cô gái nhỏ, nhẹ nhàng nhắc mi, “Anh như thế nào mà lại ‘không được’?”

Em trong tim tôi - Chương 15 phần 1

Em nói.....

Dường như đã xảy ra chuyện hiểu lầm? Mọi người không phải đang nhiệt tình thảo luận chứng mộng du của anh La sao, vì sao bỗng nhiên lại rơi trên người Cố Giang? Hứa Tư Ý hoài nghi, mặt nhăn, đôi lông mày nhíu lại, vận não, minh tư khổ tưởng(đại loại là khổ sở suy nghĩ một vấn đề mù mịt), nề hà tư duy không theo kịp, thật sự nghĩ mãi mà không rõ hai người này tồn tại mối liên hệ gì.

Lặng lẽ nâng mắt trộm ngắm.

Cố Giang yên vị ngồi đối diện cô, trong tay thường thức chiếc bát lửa kim loại, đôi chân bắt chéo, mặt không chút thay đổi, đôi mắt nhìn chăm chăm cô.

Hứa Tư Ý bị anh nhìn anh nhìn làm cho hoảng hốt, vội vàng đưa ánh mắt thu hồi trở về, một tay nắm chiếc đũa, một tay nắm thìa, mắt xem mũi mũi xem tâm, ngược lại còn thật sự nhận thức xem chính mình là bàn ăn.

Thời gian qua mau, ngày tháng trôi đưa, thời gian cứ như vậy tí tách trôi qua hai giây.

Đột nhiên.

“Mới vừa nãy không phải nói giỡn cười rất vui sao.” Vẻ mặt cùng ngữ khí của Cố Giang đều rất đậm, “Làm sao, khi ta đến một chữ cũng không nói được.”

“.....” Lão đại cao cao tại thượng, không dám đùa không dám đùa.

Hứa Tư Ý im lặng một lúc, rốt cục cũng cố gắng lấy dũng khí hắng giọng một cái, thử nói: “Cố học trưởng, em cảm thấy chuyện này, khả năng có chút hiểu lầm.....”

Vừa nghe câu này, La Văn Lãng đang ngồi ngoài nháy mắt liền ngồi không yên, nghiêng đầu sang chỗ khác đề thấp cổ họng nói: “Học muội, em không trượng nghĩa rồi, rõ ràng chính mồm em đã nói anh Giang ở phương diện kia có khuyết điểm, bây giờ sẽ không phải định đá ‘chảo lửa’ này sang cho anh chứ?”

What?

Ông anh này, ta căn bản từ đầu tới cuối chưa từng đề cập qua hai chữ ‘Cố Giang’, trí nhớ của anh tự động bổ sung à? Hơn nữa.....

Hứa Tư Ý đề thấp giọng, hỏi ra nghi hoặc trong lòng: “Phương diện kia có tật xấu? Là chỉ phương diện nào?”

La Văn Lãng nhú mào, chặc một tiếng, vươn hai tay, ngón cái vểnh lên, uốn uốn, hướng về phía cô nháy mắt ra hiệu, cũng nhỏ giọng: “Chính là cái kia của anh Giang đấy.”

Hứa Tư Ý nhăn mặt, mào càng nhăn hơn: “Cái nào?”

“.....”La Văn Lãng không biết nên mào cô gái này phản ứng quá chậm chạp hay là quá đần độn., đành phải trở mình hướng trần nhà một cái, nhân lúc đó, thấp giọng nói cực nhanh câu gì đó.

Cô phục hồi lại tinh thần sau hai giây hóa đá, khuôn mặt ‘sét đánh không kịp bịt tai’ phút chốc hồng như quả cà chua, khóe miệng run rẩy.

Công, năng, dục.....

Công năng tình dục cái đầu anh! Xin hỏi công năng đó của Cố Giang có khuyết điểm hay không làm sao cô biết!!!

Hiểu lầm này thật sự rất đáng sợ.Hứa Tư Ý bị hàm ý của La Văn Lãng làm cho trợn mắt, há hốc mồm, lộn xộn trong gió, đỏ mặt, hóa đá tại chỗ, trong lúc nhất thời ngay cả việc thanh minh cho chính mình cũng quên mất.

Đúng lúc này.

“Loảng xoảng”một tiếng, động tác trên đũa chiếc bát lửa của Cố Giang chợt dừng lại.Mắt anh không rời khỏi khuôn mặt cô, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng như tuyết giờ đã phớt hồng từ hai gò má đến vành tai,anh hơi nhú mào, không chút để ý mở miệng, nói: “ Có một số việc không thể nói lung tung”

“Em không.....”Cả người Hứa Tư Ý đều chìm sâu trong xấu hổ và tức giận, nói chuyện đều cà lăm, “Em không có.....”

Cố Giang thân nhiên tiếp tục: “Em lại chưa thử qua, làm sao biết tôi ‘không được’?”

Lời vừa dứt, trong đầu Hứa Tư Ý nổ pháo thật sự rơi vào khó xử, toàn thân nóng lên.

Trước một giây ngay khi chính mình chuẩn bị nướg chín, cô hít vào một hơi, thật sâu, mỉm cười rất bình tĩnh nói: “Cố học trưởng anh từ từ ăn, em còn có việc về phòng trước.Tạm biệt”Nói xong, rất bình tĩnh nhìn về phía La Văn Lãng cùng Triệu Duẩn Hạo vẫy tay chào, rất bình tĩnh đứng lên, rất bình tĩnh quay đầu rời đi.

Cuối cùng, rất bình tĩnh đi ra căn tin, rất bình tĩnh va thẳng vào cây đèn đường.

Cô gái bị đau, đáng thương sờ sờ cái trán, sau đó hết nhìn đông tới nhìn tây, xác định không có người chú ý đến mình liền chạy trốn nhanh như chớp.

“.....”Cố Giang đem tầm mắt nhanh chóng thu hồi, chậm rãi cầm lấy chiếc đĩa ăn cơm, giây lát nơi đáy mắt lướt qua một nụ cười.

*

Hơn một giờ chiều, trước máy bán hàng tự động gần căn tin.

“Hôm nay tay nghề đầu bếp căn tin bị làm sao mà cho nhiều muối vậy.....”La Văn Lãng miệng hùng hùng hổ hổ, từ trong túi quần lấy ra tờ 50 nhét vào máy.”

Mấy chai nước rơi ra.

La Văn Lãng xoay người cầm chai Coca nhật lên, một chai quăng cho Triệu Duẩn Hạo, một chai quăng cho Cố Giang.Bỗng nhiên, anh ta dường như nhớ tới cái gì, nướg mày, chế nhạo trêu ghẹo nói: “Anh Giang, ngẫm trúng rồi?”

Cố Giang mở nắp uống một ngụm, không nói gì.

“Chắc chắc.”La Văn Lãng rất hứng thú, với giọng điệu đùa giỡn khoe khoang: “Mình nói cậu này, dựa vào kinh nghiệm nhiều năm giữa trăm loại hoa, loại cô gái ngây thơ này trong đám nữ sinh là dễ lừa nhất, chưa hiểu

biết sự đời, căn bản không chịu nổi sự trêu ghẹo. Cậu tùy tiện nói hai câu, cô ta chắc chắn sẽ cảm động, liền ngoan ngoãn cùng cậu....”

Hai chữ ‘lên giường’ còn chưa nói ra, đột nhiên có cái gì hướng tới mặt anh ta mãnh liệt bay đến.

“.....”La Văn Lăng thoáng nhìn ánh sáng phản chiếu từ kim loại, giật mình, vội vàng nhanh tay nhanh mắt bắt lấy. Vừa nhìn kỹ, trực tiếp hét lên: “Cái bật lửa? Đây là sắt nguyên chất đấy đại ca à, sao cậu có thể ném vào mặt mình chứ? Cho dù cậu ghen tị với bộ mặt đẹp trai của mình cũng không cần ác liệt như vậy, đây là muốn hủy dung mình hay là muốn mạng mình vậy?”

Cố Giang liếc anh ta một cái, ngữ khí lãnh đạm: “Cmn có phải trong quần cậu thừa ra cái gì đó đúng không.”

“.....”Cậu này tràn ngập sự cộc cằn,XXX La Văn Lăng nghe không rõ nên nhú mày hoài nghi: “Ý gì?”

Cố Giang đem chai Coca ném vào thùng rác, mặt không chút thay đổi rời đi. Thưởng cho họ một bóng lưng.

Em trong tim tôi - Chương 15 phần 2

La Văn Lãng không hiểu ra sao, chiếc đầu kiểu dreadlocks quay lại, nhìn về phía Triệu Doãn Hạo, “.....Quần thừa ra một thứ, Cố Giang nói vậy là có ý gì?”

Triệu Doãn Hạo thản nhiên nói: “Ý là, cậu nói nhiều như đàn bà đấy>”

La Văn Lãng: “.....”

*

Chạy nước rút trăm mét về phòng trọ, vừa bước qua cửa phòng, việc đầu tiên Hứa Tư Ý làm chính là chạy đến trước bồn rửa tay để rửa mặt, hạ nhiệt độ cho da mặt theo phương pháp vật lý học.

Nước thật lạnh, mặt cũng thật nóng.

Rửa mặt khoảng một phút, Hứa Tư Ý đóng vòi nước, bình tĩnh lại, đầu óc hỗn loạn cuối cùng cũng bắt đầu khôi phục bình thường.

Việc hiểu lầm ngày hôm nay vừa kỳ lạ lại quý dị, còn có thể giải thích rõ ràng không?

.....Chắc là không có đi.

Nhìn bầu trời xanh xanh ngoài cửa sổ, bả vai Hứa Tư Ý nhất thời suy sụp, tuyệt vọng đến biến dạng, chỉ có thể lết thân hình mệt mỏi yên lặng quay về giường, yên lặng đắp chăn, yên lặng lăn đi lăn lại, lăn đi lăn lại.

Khi lăn đến lần thứ mười ba, cô ngừng lại, lắc lắc đầu, nắm chặt tay, quyết định dời sự chú ý của mình vào việc khác, tu thân dưỡng tính, bình tĩnh lại.

Vì thế mười lăm phút sau, với quyết định tu thân dưỡng tính, bình tĩnh lại, bạn học Hứa Tư Ý đeo trên lưng túi vẹt Tiểu Hoàng, đi tới vùng đất của học tập, biển cả của tri thức --- thư viện trường.

Tuy là chủ nhật, trong phòng tự học vẫn như cũ tụ tập không ít người đọc sách hay làm bài tập.

Hứa Tư Ý tìm một vị trí khuất nhất ngồi xuống, vô cùng có cảm giác, mở túi sách ra, lấy ra đồ dùng học tập, mở sách bài tập ra, trong lòng nêu cao biểu ngữ ‘Học tập khiến cho ta hạnh phúc’, bắt đầu đấu trí đấu dũng cùng các loại hàm số.

Ai ngờ đang lúc hết sức khí thế học tập, bỗng nhiên nghe thấy một tiếng ‘tít’

“.....”Hứa Tư Ý giật mình, trong một’biển’ bài tập ngược lên, nhìn quanh bốn phía, rất nhanh đã phát hiện một ống kính camera đối diện cô cách đó không xa.

Sau đó camera di chuyển sang, hé ra một khuôn mặt tươi cười trong sáng như ánh mặt trời tiến vào tầm nhìn của Hứa Tư Ý.

“Quấy rầy đến em à?Thật là ngại.”Chủ nhân của khuôn mặt tươi cười là một chàng trai có vóc dáng rất cao, áo trắng, quần âu, nhìn hoàn toàn đẹp trai, nhẹ nhàng khoan khoái.Anh ta lộ ra một nụ cười xin lỗi, tiến lên vài bước, ngồi xuống chỗ bên cạnh cô, giải thích: “Anh đang thu thập ảnh chụp thực tế để nộp cho báo trường tháng này, nhìn em vừa rồi, bộ dạng đặc biệt chuyên chú, liền chụp vài tấm.”

Hóa ra là như vậy.

“Không sao.”Hứa Tư Ý nói, tiếp theo là cẩn thận đánh giá nam sinh trước mặt một phen, mơ hồ nhớ ra điều gì, “Xin hỏi, anh là trưởng phòng bộ tuyên truyền của Hội học sinh đúng không?Cậu tên là Lục.....”

“Lục Nghiêu.”Nam sinh tươi cười càng như ánh mặt trời, “Vốn em còn nhớ ra anh chắc là đã thấy ở đại hội tiệc tối đón người mới đến lần trước, cả hai lần anh đều ở đó.Anh cũng nhớ rõ em, em là trợ lý thư ký năm nhất Hứa Tư Ý, đúng không?”

Hứa Tư Ý cong cong khéo miệng, gật đầu.

Tính cách Lục Nghiêu hoàn toàn cởi mở, hướng ngoại, một bên nói chuyện phiếm, một bên chủ động đem ảnh mình vừa chụp cho Hứa Tư Ý xem, đặc ý nói: “Ngày hôm nay thu hoạch tương đối được.Tính thêm cả em là anh đã chụp bốn mươi tấm ảnh, phong cảnh, ảnh chụp người, cái gì cần có đều có.”

Hứa Tư Ý xem những tấm ảnh này, thuận miệng hỏi: “Những tấm ảnh này cuối cùng đều xuất hiện ở trên báo tháng sao?”

“Không phải.” Lục Nghiêu nói, “Báo hàng tháng cuối cùng chỉ chọn tám đến mười tấm ảnh để đăng, cụ thể chọn tấm ảnh nào, là do đoàn chủ tịch quyết định.”

Hứa Tư Ý đoán: “Cố học trưởng?”

Lục Nghiêu nói: “Những việc này là do bốn phó chủ tịch phân công quản lí, anh Giang bình thường sẽ không quản.”

Hứa Tư Ý nghe vậy nghĩ nghĩ, gật đầu, dường như lăm bầm lâu bầu nói: “Hình như anh ta không tham dự vào những chuyện bên trong Hội học sinh.”

“Chức trách của chủ tịch vốn là thống nhất lại và đối ngoại.” Lục Nghiêu dường như không có gì đáng kể, nhún nhún vai, ngữ khí rất tùy ý, “Năng lực cá nhân của Cố Giang quá mạnh mẽ. Giống như trưởng thành sớm, độc lập lại có lý tưởng cùng quan niệm đạo đức của chính mình, làm sao có thể đem tinh lực(tinh thần cùng thể lực) xài vào những việc nhỏ nhặt này.

Hứa Tư Ý suy tư đứng lên, kiềm chế không được tò mò hỏi: “Vậy vì sao anh ta lại muốn làm chức chủ tịch này?”

“Nguyên nhân chân thật đương nhiên chỉ có mình Cố Giang biết.” Lục Nghiêu nghịch máy chụp ảnh, bỗng nhiên động tác ngừng lại một chút, quay đầu nhìn cô, tinh nghịch nhướn lông mày: “Bất quá anh đoán, anh ta muốn có mạng lưới liên lạc.”

”Mạng lưới liên lạc?”

”Đúng.” Lục Nghiêu nói, “Trong trường, ngoài trường, trong nước, nước ngoài. Dù sao chúng ta đang tuổi trẻ, muốn phát triển bản thân mình cần mở rộng mạng lưới quan hệ, mà việc này không có gì dễ dàng hơn danh hiệu ‘chủ tịch hội sinh viên trường C’”

Nghe xong những lời này, Hứa Tư Ý cúi đầu, như nghĩ tới cái gì.

Lục Nghiêu ở bên cạnh nhìn chăm chăm vào mặt cô , bỗng nhiên lại gần, thấp giọng nói: “Ai, tiểu học muội, anh nghe nói em cùng Cố lão đại - Cố Giang có quan hệ không bình thường?”

”.....” Không biết tin đồn này ông anh nghe từ kẻ gốc nào truyền tới?

Hứa Tư ý gượng cười, khoát tay, "...Bình thường, bình thường, vô cùng bình thường.Chính là rất bình thường, quan hệ bạn học mà thôi."

"Thật sự?" Lúc này đối lại Lục Nghiêu đang nghĩ tới cái gì.Anh ta sờ sờ cằm, híp mắt trầm ngâm nói, "Chẳng lẽ, những câu nói hôm chiều tân là bịa đặt?Không có khả năng nha, rất nhiều đôi tay nghe thấy mà."

Nhị hòa thượng - Hứa Tư Ý không hiểu gì, mờ mịt hỏi: "Là ý gì?"

Lục Nghiêu liếc nhìn cô một cái, "Lúc ấy không phải em đi phỏng vấn thư ký sao.Nghe nói sau khi sơ thí chấm dứt, anh Giang cùng toàn bộ giám khảo nói vài câu."

"Nói cái gì?"

"Những người khác các cậu quyết định.Tôi muốn Hứa Tư Ý"

Em trong tim tôi - Chương 16

.....Người anh em à, cách nói chuyện của anh thật sự rất giống thật.

Hứa Tư Ý trực tiếp bị cảnh tượng Lục Nghiêu nói, dọa cho kinh động. Lại nói tiếp, trước kia truyền đến một tin đồn, nói cô có thể vào ban thư ký của Hội học sinh là do đi cửa sau do “người có quyền hành” đề bạt, khi đó Hứa Tư Ý chỉ phỏng đoán đó là lời bàn tán vu khống của một số người không được tuyển dụng, chưa từng để ở trong lòng.

Nhưng lúc này nghe ý tứ của Lục Nghiêu, dường như là thật ?

Hứa Tư Ý cân nhắc, lại hồi tưởng câu nói hoàn toàn không nói đạo lý kia một chút.....Được rồi cô thừa nhận đúng là cách nói chuyện của vị lão đại kia.

Có điều, tục ngữ nói đúng, mắt thấy là thật tai nghe là giả, Lục Nghiêu là phó bộ tuyên truyền, hôm sơ thí thư kí anh ta cũng không có ở đây, ai biết phiên bản Lục Nghiêu nghe được có phải thật hay bản bị người khác thêm mắm thêm muối hay không?

Ngay tại lúc Hứa Tư Ý đang trầm tư bán tín bán nghi, Lục Nghiêu bên kia tựa hồ nhìn thấu suy nghĩ của cô, tắt máy chụp ảnh, “Dù sao chuyện này cũng truyền khắp hội, nếu em không tin, có thể đi hỏi các giám khảo hôm đó một chút.” Nói xong, dừng lại một chút bổ sung: “Nếu không tin cũng có thể đến hỏi bản tôn Cố Giang.”

“.....” Hỏi bản tôn.....Học trưởng à anh đang nói đùa gì vậy.....Biểu tình Hứa Tư Ý biến thành =_ = .

“Hơn nữa.” Hôm nay Lục Nghiêu thế mà lại nán lại cười với tiểu nha đầu, hai tay ôm lấy bả vai, phong tao phơi ra hàm răng trắng, “Anh Giang đối với em không phải vẫn tốt lắm sao.”

Hứa Tư Ý nghĩ lại, khéo miệng cong lên, “Chuyện trang phục hôm diễn tập đó, em quả thực rất cảm kích Cố học trưởng.”

Lục Nghiêu nói: “Không chỉ lần đó.”

Hứa Tư Ý dùng ánh mắt hoài nghi xem xét anh ta.

“Em không cảm thấy kì quái sao?” Giọng nói Lục Nghiêu nhàn nhã, “Với tính tình của Quế Hiếu Tĩnh cùng Hứa Dĩnh, ăn một món lỗi vốn như vậy, lại có thể không trả thù em. Chắc em sẽ không tưởng hai người này tìm thấy lương tâm chứ.”

Nghe vậy, cô hơi nhú mào, nhanh chóng đã đoán ra được cái gì.

Phía đối diện nhẹ nhàng truyền đến năm chữ: “Chính là vì anh Giang.”

Trong lòng căng thẳng, bùm bụp bùm bụp, tiết tấp tim chợt đập loạn xạ.

Nhưng mà.....

Sao anh lại muốn che chở cô?

Hứa Tư Ý rũ mắt, trong đầu bỗng nhiên lộn xộn.

Ánh mắt bình tĩnh của Lục Nghiêu dừng ở trên mặt cô gái nhỏ này, yên lặng một chút, lại nói: “Anh đã nói với em nhiều như vậy, em có biết anh là vì cái gì hay không?”

Hứa Tư Ý không trả lời.

“Anh nói với em những việc này, không phải là muốn đâm bị thóc chọc bị gạo, cũng không phải thận miệng bát quái.” Lục Nghiêu nói xong, đem dây máy chụp ảnh quàng lên cổ, đứng dậy, sau đó ở trên đôi vai mỏng manh của cô vỗ vỗ, “Liên hi vọng em có thể khẩu khí mạnh hơn, nhìn nhiều học được nhiều làm tốt. Đừng làm mất mặt anh Giang.”

Nói xong, Lục Nghiêu đối với cô lộ ra một khuôn mặt tươi cười sáng lạn, xoay người vặn nắm cửa, tay vẫy vẫy, đi khỏi.

Chỉ để lại Hứa Tư Ý ngơ ngác ngồi chỗ cũ.

Qua vài giây đồng hồ, cô lắc lắc đầu, rốt cục từ trạng thái lơ lửng lấy lại tinh thần. Sườn mặt, tầm mắt nhìn xa xa về phía bóng lưng rời đi của Lục Nghiêu

Xem ra.....

Vị học trưởng đẹp trai phong tao vừa mới thu hoạch xong này, là một người hàng thật giá thật “thối vào Cố Giang” thêm phần đáng tin.

Tối hôm đó, bạn học Hứa Tư Ý luôn luôn ăn được ngủ được, phá lệ mất ngủ.

Sau khi phòng trọ tắt điện yên lặng, ánh sáng mờ lung từ chiếc đèn bàn nhỏ.

Cô dùng chân bông đem mình cuộn thành một cái bánh chưng, trườn trườn mắt, lăn qua lăn lại, lăn qua lăn lại. Rốt cục, sau khi lăn liên tục mấy chục vòng, trong phòng ngủ vang lên giọng nói của Vương Hình, “Bạn vẫn định đem bản thân hóa thành ‘cán bột’ nữa sao?”

“.....” Người ‘cán bột’ nào đó, nháy mắt liền cứng lại, không nhúc nhích, im lặng như gà.

Wang Hing ở trong chăn ngáp một cái, lười biếng hỏi: “Có tâm sự gì à?”

Hứa Tư Ý im lặng đem chân bông kéo thấp xuống một chút, lộ ra cái đầu, “.....Không có.”

“Vậy khẳng định là có” Vương Hình tiếp tục đoán: “Là vì con trai?”

“.....Không phải.”

“Nhất định là vậy”

“.....” Cậu là ma quỷ sao? Ba đường đen chậm rãi rớt xuống trán Hứa Tư Ý

Đại khái đây là việc hiếm khi phát sinh trên người một cô học trò ngoan ngoãn, nên chuyện bất quá này tản mạn ra một lực hấp dẫn rất mạnh. Trong ánh mắt Vương Hình ló ra một tia sáng bất quá, ngồi xuống tò mò truy hỏi: “Cụ thể xảy ra chuyện gì, mau nói ra nghe một chút?”

Trong đầu Hứa Tư Ý suy tư, nhanh chóng nghĩ ra một kế hoãn binh: “Chúng ta vẫn nên đi ngủ trước đi, ngày mai nói sau, không nên đánh thức Dịch Phi.”

Ai ngờ vừa nói xong lời này, một giọng Quảng Đông tiếng phổ thông liền thành linh truyền ra, thản nhiên: “Mình còn thức, cậu nói đi.”

“.....” Cho nên rốt cuộc cô sinh sống tại một căn phòng ma quỷ nào vậy.

Sau nửa giờ đồng hồ, Hứa Tư Ý đỉnh đầu đầy hắc tuyến, ở trong lòng châm từ chước câu hơn nửa ngày, rốt cục hắng giọng một cái, mở miệng nói: “Kỳ thật chính là.....”

Vương Hình cùng Trương Định Phi nhất thời dựng lỗ tai lên, hết sức chăm chú, tập trung tinh thần.

“Chính là.....”Hứa Tư Ý hít sâu thở ra một hơi rồi mới tiếp tục: “Có người giúp mình rất nhiều, cùng lúc đó mình cũng rất cảm kích anh ta, cùng lúc đó lại có chút kì quái, muốn biết vì sao anh ta lại giúp mình như vậy.”

Vẫn tưởng rằng sẽ nghe được cái gì bất ngờ mãnh liệt, hai vị bạn cùng phòng nghe xong nhúu mày, đều sửng sốt: “Cậu chính là vì cái này mà mất ngủ?”

Hứa Tư Ý gật gật đầu, “Ừ.”

“Lãng phí biểu tình.”Trương Định Phi không có cảm tình cấp ra bốn chữ đánh giá, trở mình một cái hướng mặt vào trong, nhắm mắt đi ngủ.

Bên kia Trương Hình cũng đáng vẻ thất vọng, lạnh lạnh nói: “Còn tưởng rằng chuyện gì.....Việc này rất đơn giản, cậu muốn biết vì sao, đến trước mặt hỏi một chút không phải rõ ràng sao.”

Cô chần chờ, “.....Trực tiếp chạy tới hỏi, có thể có chút kỳ quái không?”

“Mình cảm thấy không có gì.”Vương Hình nói, “Nếu cậu sợ xấu hổ, vậy trước hết mời anh ta uống cốc trà sữa hay gì đi, lễ tuy nhẹ nhưng cũng là một tâm ý, dù sao người ta cũng giúp cậu không ít việc.”

Ừ?

Chủ ý này cũng không tồi.

Hứa Tư Ý vừa nghe nhất thời có loại cảm giác sáng tỏ thông suốt, ở trong lòng nhớ kỹ, khéo miệng cong cong, nói: “Mình biết làm như thế nào rồi, ngủ ngon.”

*

Ngày hôm sau là thứ hai, trên thời khóa biểu rậm rạp những môn học bắt buộc, số lượng quản lí kỹ thuật cơ học nhiều, bạn xưởng tôi lĩnh, quả thực không cho Hứa Tư Ý chút thời gian để thở.Thật vất vả đến thứ năm thứ sáu gần ngày tết, cô mở thời khóa biểu ra, nhìn chỗ trống cuối cùng lan dài thở ra một hơi, đeo cặp trên lưng quay về nhà trọ.

Ốc sên công chiếc vỏ nặng từng bước một đi lên trên.

Mệt mỏi quá,

Cho nên vì sao dựa vào gì mà ký túc xá của cô ở tầng 5 chứ, dựa vào gì dựa vào gì.....

Đi nào đi, cố gắng đi, gánh vác trọng trách ốc sên tiếp tục tiến lên rồi cực cực ve vang leo lên đỉnh thành công. Hứa Tư Ý thả cặp sách ra ngồi trên băng ghế, uống vài ngụm nước đá, bỗng nhiên ánh mắt như nhớ ra cái gì đó, lại lấy điện thoại ra, lục lọi thông tin ghi chép.

Sau khi tìm được tên, cô bình tĩnh lại, hít vào một hơi sâu, rồi quay số điện thoại.

Đô đô hai tiếng, kết nối.

“A lô.” Trong ống nghe là giọng nói lãnh đạm vụn vặt không đổi, không biết ở đâu, tựa hồ có rất nhiều người xung quanh, hoàn cảnh nghe vô cùng ồn ào.

“.....” Hứa Tư Ý dừng lại,, khách khách khí khí mở miệng: “Cố học trưởng, xin hỏi hiện tại anh có rảnh không? Em tìm anh có.....”

Nói còn chưa xong, đã bị nốt chữ của đối phương ngắt quãng, “Tôi ở sân thể dục.”

Mấy phút đồng hồ sau, Hứa Tư Ý ôm hai chén trà sữa lấy lòng, đi vào sân thể dục.

Hôm nay thời tiết tốt, khó có được một ngày mùa thu cảnh sắc tươi đẹp như vậy, nhiệt độ không khí hợp lòng người, trên sân thể dục cũng có nhiều người. Có hai lớp dưới sự hướng dẫn của thầy cô đang học thể dục thể chất, còn có một số nam nữ sinh ngồi trên cỏ, có đọc sách, có nghe nhạc, có phơi nắng mặt trời nói chuyện phiếm.

Nhưng nhiều nhất vẫn là thính phòng sân bóng rổ, ô áp một mảng, nữ có nam có, không khí nhiệt liệt.

Chuyện gì náo nhiệt như vậy?

Hứa Tư Ý nhất thời cảm thấy tò mò, xoay cổ hết nhìn đông tới nhìn tây, rất nhanh, cô nhìn thấy thân hình Cố Giang ở sân thể dục.

Ánh sáng ấm áp màu vàng từ từ tỏa ra, chàng trai ở trong ánh sáng, thon dài cao gầy, trên người là một bộ trang phục chơi bóng rổ màu đen, chân dài thẳng tắp, cánh tay gầy mà khỏe mạnh.

Diện mạo kia, dáng người kia, thật sự là đáng chú ý, chỉ cần xuất hiện, làm cho người ta muốn không chú ý đến cũng đều khó khăn. Hẳn là anh mới từ phòng thay quần áo đi ra, một bàn tay còn mang theo quần áo thay thế của mình, sắc mặt lãnh đạm, đang cùng người bên cạnh nói gì đó.

Điều lành này, thính phòng bên kia nói to ồn ào, giọng nói rõ ràng lại lớn hơn vài db

Hứa Tư Ý ôm trà sữa đứng ở mép sân, một mặt xem chừng, một mặt thất thần, thầm nói, tự nhủ người có bộ dạng đẹp mắt quả nhiên không cần quá để ý việc chọn quần áo, mặc cái gì nhìn cũng đẹp mắt.

Không phải cô khoắc lác, nói thật, với nhan sắc này cũng có thể chứ.....

Ước chừng vài giây ngẩn ngui, cách đó không xa chàng trai tựa hồ nhận ra cái gì, quay đầu, liếc mắt liền nhìn thấy một cô gái nhỏ nhắn người đứng gần thính phòng.

Anh nhìn chăm chăm cô, giây lát, đối với cô ngoắc ngoắc tay.

“.....”Ý của anh hẳn là kêu cô qua đó.....Hứa Tư Ý cẩn thận tự hỏi một lát, ôm trà sữa đi qua.

Đến gần.

“Cầm cho tôi.”Vẻ mặt Cố Giang cùng ngữ khí đều rất lãnh đạm, đem quần áo của bản thân đưa cho cô.

Trong mắt Hứa Tư Ý hiện lên một tia kinh ngạc, nhưng mà vẫn không nói gì, đưa tay trịnh trọng mà cẩn thận đem bộ quần áo hàn hiệu giá xa xỉ này nhận lấy, ôm lấy cùng hai cốc trà sữa.

La Văn Lăng ở bên cạnh nhìn thấy màn này, cũng vui vẻ đem quần áo cho Hứa Tư Ý miệng còn vui tươi hơn hờ nói: “Học mọi em tới vừa vặn nha, thuận tiện cũng giúp anh cầm quần áo.....”Nói được một nửa, bỗng nhiên cảm thấy phía sau lưng vù vù, một cơn gió lạnh chui thẳng vào cổ anh ta.

Nụ cười trên mặt La Văn Lăng cứng lại, nhìn lại.

Sắc mặt Cố Giang không chút thay đổi nhìn mình.

“.....”Anh phẫn nộ, chỉ có thể cười gượng hai tiếng thu hồi cánh tay lại, sau đó tươi cười dần dần biến mất, cắn răng lầm bầm lầu bầu: “Tự mình cầm tự mình cầm, ai bảo lão tử là cậu độc thân.”Nói xong, đến nơi khác vận động lfram nóng thân.

Hứa Tư Ý giương mắt nhìn xung quanh sân, chỉ thấy có đến mười nam sinh mặc đồng phục bóng rổ, có người mặc cầu y màu đen, có người mặc cầu y màu đỏ, rõ ràng chia làm hai đội.

Nhìn một màn trên sân, lại nhìn thính phòng không còn chỗ ngồi, Hứa Tư Ý hiểu ra: “Các anh đây là muốn thi đấu sao?”

”Ừ.”Cố Giang cầm bình nước khoáng uống một ngụm, “Ngành kiến trúc đấu cùng ngành công nghệ.”

“A.....”Hứa Tư Ý gật gật đầu.

Cố Giang vặn nắp bình, cúi mắt nhìn trên cánh tay cô gái, chú ý tới cái gì đó, không chút để ý hỏi: “Cho toi?”

Hứa Tư Ý không kịp phản ứng, “Cái gì?”

Anh hất hất cằm hướng về trong lòng cô.

“Đúng rồi.....”Lúc này cô mới nhớ tới trà sữa trong lòng, vội vàng đưa cánh tay có cốc trà sữa ra đưa cho anh, giọng nói thanh thanh, nói: “Mời anh uống.Em nghe ông chủ quán nói, nam sinh bọn anh bình thường không thích quá ngọt, cốc này năm phần đường cùng năm phần đá, nên rất giải khát.”

Cố Giang yên lặng một lát, chậm rãi đưa tay nhận lấy trà sữa, sau đó nhướn mày, nhìn chằm chằm cô, “Vì sao bỗng nhiên đưa tôi cái này?”

“Bởi vì.....”Hứa Tư Ý bị anh nhìn khiến trên mặt có chút nóng, dè dặt, ra vẻ bình tĩnh nhìn về nơi khác: “Bởi vì lúc trước anh giúp em rất nhiều, lần này coi như .....,cám ơn anh.”

Lời vừa rơi xuống, đỉnh đầu cười nhẹ một tiếng.

Cô khó hiểu ngẩng cổ, nhìn anh.

“Em cũng biết, “Cố Giang không có biểu tình gì nhìn cô gái này, xoay người, gần sát lại cô, giọng nói trầm thấp lại lười nhác, “Tôi giúp em nhiều lần như vậy.”

“.....”Ngừng ngừng ngừng.

Nơi này là sân bóng rổ, dưới sân khô nhiều ánh mắt nhìn lên nhiều như vậy,tại sao lão đại anh lại dựa vào gần như vậy.....Trong đầu Hứa Tư Ý thoáng chốc dâng lên cảnh báo.

Ngón tay thon dài hơi hạ xuống hai má của cô. Anh thản nhiên nói: “Một ly trà sữa đã nghĩ đến việc đẩy tôi đi ?”

Em trong tim tôi - Chương 17

Vị bạn học này, có gì từ từ nói, động tay động chân đối với ai cũng không tốt.

Hứa Tư Ý vừa xác định vừa khẳng định, khi ngón tay Cố Giang chạm vào má cô, trong nháy mắt ở bên kia của thính phòng vang lên một trận hô nhỏ kinh ngạc. Đúng vậy, không khoa trương chút nào, chân thật không hề tăng bốc, quả thật là một trận hô nhỏ.

..... Bây giờ vừa cảm thấy then vừa gay go, rốt cục giữa nhị thiếu gia và cô gái trong truyện tranh xảy ra chuyện gì vậy?

Sau vài giây khiếp sợ, Hứa Tư Ý chỉnh lại khuôn mặt nhỏ nhắn vừa đỏ lên tức khắc, ngược lên, một mặt xấu hổ một mặt bước chân lui về sau, cẩn thận vừa tự hỏi lại như đưa ra một phương án: “VẬY, hai cốc?”

“.....” Cố Giang nheo nheo mắt.

Đúng lúc này, đầu kia sân bóng truyền đến một tiếng kêu lớn, mười phần trung khí hét to: “Cố Giang! Chuẩn bị lên sân khấu!”

Amen Amen.

Một tiếng kêu tốt, một tiếng kêu tuyệt vời, một tiếng kêu không chê đâu được. Trên mặt Hứa Tư Ý cố gắng duy trì vẻ mặt bình tĩnh, nhưng trong lòng vỗ tay hân hoan, cảm động đến rơi nước mắt, yên lặng cảm ơn một vòng mười tám đời tổ tông nhà vị thiếu niên không biết tên kia.

“Đến đây.” Cố Giang lười biếng trả lời, liền đứng dậy, mắt nhìn sân bóng rồi sau lưng, lại nhìn khuôn mặt đỏ bừng đang cúi đầu trước mặt, đưa trà sữa trong tay cho cô, nâng nâng cảm hưởng về thính phòng chỉ chỉ: “Ngồi ở khu thượng đẳng đợi tôi.”

Sau đó liền xoay người đi.

Chờ, đợi chút.

Ta cũng không phải đặc biệt tới làm cổ động viên giúp anh ôm quần áo đầu lão đại.....Khóe miệng Hứa Tư Ý vừa kéo lên, quỳnh lên vươn cánh tay về phía bóng lưng của Cổ Giang, thốt ra: “Cái kia, học trưởng.....”

Bước chân chàng trai dừng lại, quay đầu liếc nhìn cô một cái, “Làm sao.”

“.....”Nếu không thì anh đi việc của anh, chúng ta chờ anh rảnh lại tán gẫu, em còn có việc cần quay về ký túc xá.....

Cổ Giang hơi nường mày, không nói gì.

.....Sợ nhất thế giới đột nhiên im lặng.

Áp khí xung quang cũng không hiểu vì sao đột nhiên thấp đi.

Bốn mắt nhìn nhau đại khái hai giây, Hứa Tư Ý bị ham muốn sống sót chi phối, năm ngón tay nắm lại, thành một nắm tay nhỏ tràn đầy năng lượng, hướng về anh khô cằn cười: “Cố lên nha.”

Nghe vậy, Cổ Giang thản nhiên “Ừ” một tiếng, thu hồi tầm mắt đi về sân khấu.

Một trận gió nhỏ vù vù thổi qua.

Cảm giác áp lực biến mất, nhiệt độ không khí cũng tăng lên hai độ, bả vai nhỏ của Hứa Tư Ý liền suy sụp, nội tâm chảy xuống hai hàng lệ.Sau vài giây khinh thường chính mình, cô ngẩng đầu, cúi đầu đi về thính phòng, tùy tiện ngồi ở hàng có vị trí gần lối đi nhất, ngồi xuống, uống trà sữa.

Lúc này, trên sân bóng thành viên hai bên đang lễ phép bắt tay tỏ vẻ hữu hảo.

Ngành kiến trúc cùng ngành công nghệ cùng tham gia trận bóng rổ này, rất tuân theo quy định thông thường đọc năm tên cầu thủ mỗi đội, ngoài ra mỗi đội còn có năm người thay thế bổ sung.Hứa Tư Ý căn ống hút ở thính phòng nhìn đám chàng trai kia, phát hiện hai học viên không hổ là soái ca ấp từ trường đại học C, hơn nữa những nam sinh chơi bóng rổ thường có vóc dáng cao, vóc người đẹp, nhìn vô cùng cảnh đẹp ý vui.

Ừ.Dù sao hiện tại không có việc gì làm, nhìn tiểu ca ca anh tuần chơi bóng rổ, kỳ thật cũng không tồi.Hứa Tư Ý nắm tay, tích cực công tác tâm lý cho chính mình.

Qua một lát, một đệ tử chủ trì cầm micro bắt đầu giới thiệu những thầy cô lãnh đạo đến xem trận đấu, những đội viên thay thế cũng lục tục trở về chỗ

ngồi giành cho người thay thế.

Cố Giang là thủ lĩnh.

Anh đứng ở trong đám người, cao gầy thon dài, dáng người thẳng, mắt sáng tựa như một siêu sao trên tranh vẽ. Trên mặt biểu hiện không thay đổi, lãnh đạm mà tùy ý, giống như trên đời này không có việc gì có thể làm cho anh thật sự cảm thấy hưng phấn hoặc khẩn trương. Vĩnh viễn là phong thái không chút để ý như đã có dự liệu trước.

Lúc này, một nam sinh ngồi cạnh Hứa Tư Ý bỗng nhiên mở miệng, hỏi: “Bạn học, bạn là tới cổ vũ ai?”

Hứa Tư Ý suy nghĩ một chút, nói: “Ngành kiến trúc.” Cô đường đường cũng là người của ngành kiến trúc, cùi trỏ dù như thế nào cũng không thể hướng ra ngoài được.

“Quả nhiên” Vẻ mặt Lâm Tọa tiểu ca như đã đoán ra từ trước, cười cười, tay chỉ phía bên kia, thanh âm vô thức đè thấp vài phần: “Những nữ sinh đến xem trận đấu, 80 phần trăm đều giống bạn, ủng hộ ngành kiến trúc.”

Hứa Tư Ý nghe vậy, vừa nhìn theo hướng ngón tay Lâm Tọa tiểu ca chỉ, quả nhiên nhìn thấy rất nhiều nữ sinh. Những cô gái này biểu hiện cũng không tính là háo sắc, chỉ có điều đều tập trung tinh thần nhìn không dời mắt, chặt chẽ nhìn chăm chăm đội áo đen trên sân bóng.

Ánh mắt Hứa Tư Ý cũng nhìn theo phía các cô.

Trọng tài huýt sáo một tiếng, mở màn.

Một chàng trai mặc quần áo cầu thủ, thân hình lưu loát chuyển bóng, xuất sắc ném bóng vào rổ, từng động tác đều không có một chút cảm giác khó khăn. Anh như đang ở trong ánh hào quang rực rỡ của mặt trời lại nhẹ nhàng chạy nhanh trong gió, mồ hôi theo mái tóc ngắn màu đen tuyền đi xuống, cùng đồng đội phối hợp ăn ý, tỉ lệ ném trúng rổ cực cao.

Hứa Tư Ý nhìn chốc lát, không biết làm sao lại cong cong môi, cười lộ lên. Cô nhớ tới thời cấp ba, chủ nhiệm lớp vì cổ vũ mọi người vận động thể thao mà nói một câu:

Sân thể dục là cái nôi của thanh xuân, chạy nhanh là đặc quyền của tuổi trẻ. Lại một pha ghi bóng 3 điểm đẹp mắt, thính phòng nổ ra một tràng vỗ tay hoan hô cùng những tiếng hét chói tai.

“Cố Giang trận này thật bản lĩnh, “Lân Tọa tiểu ca nhện không được cảm thán, “Thật sự là không phục không được mà.”

Trận bóng rổ này rất nhanh liền đánh xong hai hiệp, bảng ghi điểm trước mặt các vị giám khảo hiện tỉ số 45: 60, ngành kiến trúc vượt lên trên ngành công nghệ mười lăm điểm.

Màn nghỉ ngơi 15 phút giữa trận.

Các đội viên hai ngành mồ hôi đầm đìa, một bên trò chuyện tình hình trận đấu vừa rồi, vừa đi tới thính phòng tìm nước uống. Mười chàng trai cao to đồng thời đi tới, giữa những vẻ đẹp trẻ trung, Hứa Tư Ý liền chú ý tới Cố Giang và La Văn Lãng đầu tiên.

Người trước là vì gương mặt đẹp, người sau là vì kiểu tóc dreadlocks.

Trận bóng rổ này vận động nhiều nên Cố Giang ra rất nhiều mồ hôi, cả mái tóc ngắn cơ hồ toàn bộ đều bị mồ hôi làm cho ướt nhẹp, ngay cả trên cầu phục đường như cũng có thể vắt ra nước. Đại khái là thật sự quá nóng, anh chau mày, cánh tay tùy tiện vén áo lên phẩy.

Cảnh này vừa vịn bị Hứa Tư Ý nhìn thấy.

Thắt lưng gầy khỏe, đường vân cơ bụng rõ ràng, cùng hình chim ưng lóe lên rồi biến mất.

“.....” Cô hắng giọng một cái, nhanh chóng dời ánh mắt đi nhìn nơi khác, trong lòng liên tục mặc niệm câu nói kinh điển của Phật môn “Sắc tức là không, không tức là sắc” để tinh lọc tâm hồn.

Giây tiếp theo trà sữa trong tay bị lấy đi.

Hứa Tư Ý quay lại nhìn.

Cố Giang đang đứng trước mặt cô. Trên mặt không có biểu tình gì, lưỡi dùng ống hút, trực tiếp mở cốc trà sữa ra tu xuống cổ họng. Chiếc cốc thon dài đẹp đẽ, ngửa lên, nuốt xuống, khiến cho hầu kết khô gợn của anh không ngừng lên xuống phập phồng.

“.....” Cố đã dùng mười lăm đồng mua trà sữa mà.....

Quên đi, chẳng nào trà sữa cũng là của anh, muốn uống như thế nào cũng là việc của anh.

Hứa Tư Ý yên lặng dời tầm mắt, ánh mắt bay loạn, không biết làm sao lại nhìn thấy một thân hình rất quen thuộc. Đó là một nam sinh mặc cầu phục

màu đỏ, đang ở một bên uống nước, vừa cười vừa cùng người trong đội nói chuyện.

Lục Nghiêu?Nháy mắt trong đầu Hứa Tư Ý hiện lên cái tên này.

Đột nhiên.

“Lấy di động cho tôi.””Đỉnh đầu thành linh truyền đến một giọng nói, ngữ khí lãnh đạm.

“.....Ồ.”Hứa Tư ý nghe vậy, thu hồi ánh mắt, lục lại đồng quần áo trong tay, từ trong quần tìm được một chiếc di động, đưa cho Cố Giang.Làm xong, lại không nhìn được nhìn về chỗ Lục Nghiêu.

Hóa ra là ngành công nghệ, khó trách lần trước gặp vị huynh đệ kia đã cảm thấy chân tóc tràn ngập nguy hiểm, ngành IT thật sự là kẻ thù chung của toàn bộ soái ca mà.....Cô có chút đồng tình lại hơi cảm thấy kính nể nghĩ.

Cố Giang nâng mắt, mặt không chút thay đổi nhìn theo hướng đôi mắt kia.

“Ôi”Người ngoài cuộc thích xem náo nhiệt không chê lớn nhỏ, La Văn Lăng tới gần, cánh tay khoác qua vai Cố Giang, nhướn mày , đè thấp giọng nói: “ Người tùy tùng của cậu không phải ngoan rồi.”

Cố Giang không nói gì.

“Kỳ thật cũng không có gì.”La Văn Lăng chậm rãi lắc đầu thờ dài nói: “Nếu muốn cuộc sống không có gì trở ngại, chịu khó mang trên đầu một chút xanh.”

Cố Giang ghé mắt, tầm mắt lãnh đạm dời về phía anh ta.

Hai giây sau, nhận được ánh mắt cảnh cáo La Văn Lăng vội ho một tiếng thu hồi cánh tay, hắng giọng một cái, cùng đồng đội nói chuyện phiếm gần đây.

Mặt trời dần dần lặn xuống phía tây, ánh chiều tà chiếu xuống vườn trường, dịu dàng bao phủ lấy.

Cố Giang tiến lên nửa bước, tại chỗ bên cạnh cô gái nhỏ ngồi xuống.

Lục chú ý của Hứa Tư Ý đã từ Lục Nghiêu thu trở về.Cô ngồi đoan đoan chính chính, hơi ngẩn người.Rõ ràng cả người anh đều là mồ hôi, khoảng cách gần như vậy, cô căn bản đã chuẩn bị tốt tâm lý ngửi mùi mồ hôi rồi.

Nhưng lại không có, một chút cũng không có.

Trong không khí chỉ có thoang thoảng mùi quế mùa thu.

Cố Giang vặn nắp chai nước khoáng đưa lên miệng uống, sau đó cúi đầu xem di động, thuận miệng hỏi cô: “Tìm tôi làm gì?”

“.....”Hứa Tư Ý trì trệ một chút, sau đó hắng giọng một cái, nói: “Kỳ thật cũng không có gì.Chỉ là lúc trước.....Nghe nói một việc, muốn Cố học trưởng, anh chứng thực một chút.”

“Chứng thực cái gì?”

“Chính là.....”Câu sau còn chưa nói, trọng tài bên kia lại huýt còi.

Cố Giang đứng lên, uống xong tiện tay quăng chai nhựa vào trong thùng rác bên cạnh, ngửi khí không có gì, nói: “Chờ tôi đánh xong trận đấu nói sau.Ngoan ngoãn đợi ở đây, không được chạy loạn.”

*

Kết quả của trận đấu này là ngành kiến trúc thắng, hơn nữa cao hơn ngành công nghệ hai mươi tám điểm, với ưu thế lớn đè nát giành thắng lợi.Nhưng dù sao cũng là cuộc thi đấu hữu nghị, trận đấu thứ hai, hữu nghị mới là thứ nhất, người tổ chức vẫn là thưởng cho cả hai đội bóng giấy chứng nhận.

Chỉ là phần thưởng cho giải xuất sắc nhất phải được nhiều hơn, ngoài giấy chứng nhận không ngờ còn có cúp cùng 1000 đồng tiền thưởng bằng tiền mặt.

Giành được thắng lợi, đội trưởng đội bóng rổ ngành kiến trúc mừng rỡ cười toe toét, sau khi thi đấu xong gọi tất cả đến, nói: “Tất cả mọi người vất vả rồi, buổi tối cùng nhau đi ăn cơm, chúng ta có tiền thưởng mà!” Nói xong vừa nhìn lên, vừa vặn thấy Cố Giang vừa thay đồ xong từ phòng thay quần áo đi ra, vội vàng vẫy tay: “Cố Giang!Cậu là người có công lớn không thể bỏ qua, phải đi cùng nha!”

“Có việc.”Cố Giang tiện tay đem cầu phục quăng cho La Văn Lãng, “Hey.”

Nói xong xoay người, bước đi về phía thính phòng đã tản đi gần hết.

Hứa Tư Ý đang cúi đầu xem di động, nhận thấy ánh sáng trên đỉnh đầu bị che mất, cô dừng lại, chậm rãi ngẩng đầu lên.

Trong không khí có mùi sữa tắm rất nhạt, nhẹ nhàng khoan khoái tự nhiên, giống như là hương bạc hà.

Hắn là anh vừa tắm gội xong, tóc hong qua nhưng rõ ràng không sấy, lộn xộn trên chiếc trán hơi ướt, đều ở trong trạng thái buông xuống rất tự nhiên,

hơi hơi che khuất cái trán.Năng chiều cùng thăm cỏ xanh ở sau lưng anh, đan vào thành một bức phong cảnh, ánh sáng lấp lánh bay bay, càng làm nền cho khuôn mặt tựa như bức họa của chàng trai nổi bật, tuần mỹ không gì sánh được.

Một tia sáng trong mắt Hứa Tư Ý chợt hiện lên.

Cố Giang ở trên nhìn xuống cô, bỗng nhiên cong khóe môi, không chút để ý nói: “Cơm tối muốn ăn cái gì, em quyết định, tôi mời.”

*

Ban đầu, Hứa Tư Ý cảm thấy lão đại mời khách, còn là một lão đại có tiền như vậy, không thiệt người chủ chi một chút thật sự rất có lỗi với dạ dày của mình, nhưng sau khi nghĩ lại, lần này cô tới tìm Cố Giang, vốn là để cảm ơn anh đã giúp mình mấy lần, sau đó, liền vì thế mà ngoan ngoãn không còn tâm tư thiệt người chủ chi nữa.

Một đoạn cân nhắc, hai người đi ra cổng trường lên xe taxi.

Bốn trận đấu không nghỉ ngơi, Cố Giang có chút mệt mỏi, một tay che trán tựa lưng vào ghế ngồi nhắm mắt dưỡng thần, thản nhiên hỏi: “Nghĩ xong chưa?”

Anh mệt mỏi nên ngữ khí cũng rất lười biếng, mềm mại, dễ nghe đến khó tin.Hứa Tư Ý nhẹ giọng: “Ừ.”

“Nói địa chỉ cho bác tài.”

“Đường Kiến Nam.”

Quán mà Hứa Tư Ý chọn, là một quán nhỏ kiểu gia đình do Vương Hình giới thiệu.Theo lời của người bản địa yêu ăn uống thì, quán ăn này là một nhà hàng rất nhỏ, mở ở trong một tiểu khu không hề thu hút ở nội thành, chủ cửa hàng là một đôi vợ chồng theo Phật giáo, tay nghề cao, giá cả phải chăng đồ dùng sạch sẽ, có hương vị của gia đình.

Qua tầm không 20 phút, xe taxi bình tĩnh dừng lại trước một tiểu khu.

Tiểu khu này rất nhỏ, hơn nữa vừa nhìn cũng rất có dáng vẻ thán năm, phong cách kiến trúc còn dừng ở những năm 80 của thế kỷ trước, những căn nhà thấp thấp, những bức tường sơn màu đỏ, cây cối hỗn độn mà cao lớn, những tán lá xanh che trời, chỗ này so với đô thị phồn vinh kinh tế phát đạt hoàn toàn không ăn khớp.

Hứa Tư Ý xuống xe.

Cánh cửa sắt lớn với lớp sơn loang lỗ đóng chặt, người gác cổng cũng không có ai.

Cô nghi hoặc, nhìn vài vòng những cánh cổng sắt đóng chặt, rốt cục ở cửa sắt tối tối ở bên cạnh, phát hiện một mảnh giấy dán đề lên, mặt trên là chữ viết tay, xiêu xiêu vẹo vẹo, số điện thoại của người gác cổng 138XXXX.

Hứa Tư Ý đối chiếu số điện thoại nhập vào, liên tục bốn số, tất cả đều không thể kết nối.

Được rồi.

“Xem ra hôm nay không ăn được .....”Giọng nói của cô hơi thất vọng, thờ dãi, quay đầu lại vừa thấy, ngây ngẩn cả người.

Cố Giang ngồi ở bồn hoa ven đường hút thuốc, khẽ cúi đầu, người cao chân dài, đôi chân dài thẳng tắp mà tùy ý đặt trên mặt đất.

Anh ta đang im lặng nghe cô nói chuyện, bỗng nhiên không còn câu sau, nhìn lên, tầm mắt liền dừng ở trên khuôn mặt trắng nõn của cô.

“Đóng cửa rồi, chúng ta đổi nơi khác đi.”Hứa Tư Ý nhanh chóng quay đầu, đã không dám đối diện cùng cặp mắt đen kịt kia.

Cố Giang ở ven bồn hoa dập dập điệu thuốc, trở mắt nhìn khu nhà thấp sau lưng đánh giá xong, hơn hai thước.

Một lát, hẩn dụi tàn thuốc ở trong bồn hoa, không nói chuyện, bước đôi chân dài đi tới phía dưới tường vây.

“Anh....”Cô nghi hoặc, nhúu mày đnag muốn hỏi anh định làm gì, đã thấy Cố Giang mượn lực ở một nơi, giẫm lên mấy viên đá xếp lên nhau ở dưới bức tường, nhẹ nhàng nhảy , linh hoạt lưu loát nhảy lên đầu tường.

.....Còn có loại thao tác này sao?Người anh em à anh ở cao trung có phải mỗi ngày đều trèo tường trốn học hay không.....

Hứa Tư Ý lập tức ngây ra như phỗng.

Tà dương ngả về phía tây, chàng trai đứng trên tường vỗ tay xuống phủi bụi, quay đầu nhìn đôi mắt choáng váng của cô gái, một cỗ tà khí cùng du côn nhiệt tình thoáng chốc theo khóe mắt, đuôi lông mày chảy ra, “Trèo tường không phải quá nguy hiểm.”Nói xong anh vươn bàn tay, thản nhiên, “Đi lên.”

Hứa Tư Ý không hề có động tĩnh gì.

Thằng thăn nói, bộ dáng của Cố Giang lúc này, hơi làm cô nhớ tới những chàng trai hư hỏng gặp thời cao trung, hút thuốc đánh nhau, hip-hop trêu ghẹo, miệng đầy những từ dung tục. Đây vốn là loại người mà học sinh xuất sắc tôn trọng nhưng không gần gũi.

Anh đợi một lát, không kiên nhẫn, mi tâm nhăn lại, “Nhanh chút.”

“.....”Hứa Tư ý phục hồi lại tinh thần, mím môi, đưa tay giao tới.

Năm ngón tay thon dài của chàng trai dùng lực cầm lấy. lực đạo rất lớn, nhắc cô lên trên, dễ dàng đem cô đi lên. Khoảng cách hai người lúc này chợt ngắn lại, Hứa Tư Ý lông mi hơi run rẩy, tầm mắt khẽ nâng, góc cạnh của anh hiện lên rất rõ, xương hàm dưới gần trong gang tấc, cách mặt của cô cùng lắm là 2cm.

Trong lòng Hứa Tư Ý chợt căng thẳng, tim đập mạnh mẽ khoảng hơn vài chục nhịp.

“Lát nữa tôi đi xuống trước, ở dưới đỡ lấy em.” Cố Giang nói xong, nở nụ cười, như có như không nhéo vào bàn tay nhỏ bé mềm mại trong tay, “Trong lòng bàn tay đều là mồ hôi. Khẩn trương cái gì chứ, cô gái.”

Em trong tim tôi - Chương 18 (1)

Cảm giác trong lòng bàn tay thật rõ ràng, đầu ngón tay của người thiếu niên cao gầy cứ thế như có như không chậm rãi lướt qua lòng bàn tay của cô. Hứa Tư Ý vội ho một tiếng, cười gượng gạo tùy tiện tìm một lí do: “Vì quá nóng, quá nóng đó mà. Anh nhìn xem mặt trời đang ở trên cao thế kia...”, nói xong cô tùy tay chỉ chỉ về phía chân trời xa xa.

Cố Giang không để ý mà liếc mắt về phương hướng cô vừa chỉ.

Bầu trời trong xanh cùng với mây trắng đang trôi hững hờ, tuy vậy các tầng mây đem trời chiều che chắn thật kín đáo làm cho ngay cả một tia sáng cũng không hề lộ .

Vùng vẫy thất bại, mấy sợi tóc trên đỉnh đầu ngốc của cô cứ thế bay nhẹ, bay nhẹ trong gió.

Giây lát sau, Cố Giang buông lỏng bàn tay nhỏ bé kia ra, tay phải chống lên đầu tường, thả người nhảy xuống, không chút tổn hơi sức nào vững vàng rơi xuống đất. Sau khi yên ổn đứng trên mặt đất, Cố Giang tùy tiện phui phui bụi trong lòng bàn tay, rồi nâng mắt, nói: “Nhảy xuống đi.”

Hứa Tư Ý lúng túng ngồi xổm trên tường, hai tay bám vào đầu tường, xoay đầu nhìn xung quanh, sau đó miệng khô khốc nuốt nước miếng.

Này...Hình như hơi cao rồi thì phải.

Cố Giang ở dưới híp mắt nhìn cô, một lát sau, miễn cưỡng hỏi: “Không dám?”

“....” Nói bừa như thế nói thật.... Hứ! Hứa Tư Ý lắc lắc đầu. Không phải chỉ là nhảy tường thôi sao? Không phải chỉ cần liều chết mà nhảy 2 thước từ chỗ cô đang ngồi thôi sao? Có gì không dám chứ!

Nghĩ ngợi xong, Hứa Tư Ý nội tâm hùng hực lửa chiến đấu, cắn răng một cái quyết liều một phen, sẽ bắt được tay của Cố Giang. Tay anh thực dài và

lớn, khớp xương rõ ràng, nhìn vô cùng sạch sẽ lại rất có lực, nội tâm cô có phần yên ổn lại, trong đầu lại nhớ tới bộ dạng tiêu sái, lưu loát mây trôi nước chảy, lưu loát thực hiện động tác của người kia, quyết định sẽ cứ thế dựa trên bức tranh vừa rồi mà bắt chước một phen.

Nhưng mà ngay tại thời điểm Hứa Tư Ý cố lấy dũng khí, nóng lòng muốn thử cùng chuẩn bị bắt đầu sự kiện quan trọng là nhảy tường, người thanh niên đang ở dưới chân tường bỗng nhiên tiến về phía trước 2 bước.

Mắt cô nhảy dựng, động tác dừng lại, tự hỏi không biết anh muốn làm gì.

Cố Giang trên mặt vẫn giữ thái độ lạnh lùng và thản nhiên như cũ, không hề xuất hiện một tia biến hóa nào. Anh tay trái nắm lấy một tay của Hứa Tư Ý, tay phải nâng lên, cánh tay dài kia cứ thế trực tiếp ôm lấy vòng eo nhỏ như trong quá khứ của cô.

“....” ???

??????

Này lại là cái điều thần kì gì đang diễn ra vậy?

Hứa Tư Ý mở to hai mắt nhìn thân hình mình trực tiếp bị vị lão đại này chạm vào trở nên cứng đờ, ngây ra như phỗng. Mà ngay tại lúc cô trợn mắt há hốc miệng không biết phải phản ứng lại như thế nào, cánh tay đang đặt ở vòng eo của cô chợt siết chặt lại.

Cố Giang dùng sức đem tiểu cô nương trước ngực nhấc lên trên kéo vào trong lòng, anh hơi hạ mi mắt xuống, mùi hương hoa nhài ngòn ngọt như sữa từ người cô lại theo cổ áo cứ thế chui vào mũi của anh.

Hứa Tư Ý chỉ cảm thấy chính mình có chút lâng lâng, chờ sau khi lấy lại tinh thần thì chân đã muốn dẫm nát mặt đất.

“Không thể đứng vững?”. Trên đỉnh đầu truyền đến một giọng nói như hát.

“....” Tắm rửa quả thật là nên dùng mùi hương bạc hà mà, nhẹ nhàng khoan khoái tự nhiên. Hút thuốc phải dùng loại có chứa đường bạc hà, tắm rửa cũng muốn dùng loại có mùi bạc hà, người kia quả là đối với loại cây này có chút cố chấp.

Suy nghĩ trong đầu của Hứa Tư Ý cứ thế bay toán loạn, tim không ngừng đập nhanh, đứng tại chỗ thông thả gật đầu, rồi lại gật đầu.

Cố Giang buông cánh tay khỏi người cô, nhìn về phía người con gái đang đắm chìm trong suy nghĩ của chính mình, thản nhiên nói: “Tôi nói này, em có thể dùng mấy cái suy nghĩ phong phú đó có được hay không?”

“.....” @#Y% .....

Người kia quả là có thể dùng một câu nói mà giết người được. Hứa Tư Ý trong lúc nhất thời chửi thầm một câu “Chết tiệt”. (edit: trong bản gốc là từ ... hơn nên mình đổi lịa :v, trong bản gốc là từ F**k)

“Tôi đói bụng.” Cố Giang lắc lắc cổ tùy tiện vận động gân cốt, quay đầu, liếc mắt một cái liền nhìn thấy cách đó không xa tấm bảng hiệu cũ với hàng chữ màu hồng: “Lão Lý tiểu sao” viết sai chính tả, hơi hất cằm, “Đi ăn thôi”.

Không sai, đó chính là quán ăn nhỏ được Vương Hình nói đến: “Món ăn ngon đến nổi long trời lở đất, nhật nguyệt soi chiếu chỉ trong truyền thuyết”, Lão Lý tiểu sao. Khụ, bỏ qua những từ ngữ được người bạn cùng khoa của cô sáng tạo để miêu tả nơi đây thì nhà hàng nhỏ này ở trong lòng của những người dân bản địa của Yến Thành có thể xếp vào một trong những nơi có hương vị đáng đồng tiền, vì thế người từ nơi khác tới là Hứa Tư Ý quả thật có phần mong chờ với quán ăn này.

Em trong tim tôi - Chương 18 (2)

.....Dĩ nhiên nếu không phải là cùng vị lão đại xấu tính cùng nhau tới chỗ này, thì phần mong chờ này có lẽ sẽ còn cao hơn.....

Hứa Tư Ý một mặt oán hận trong lòng, một mặt cứ thế cúi đầu yên lặng đi về phía nhà hàng kia.

Đột nhiên, người thanh niên đang đi phía trước cô cùng với hai tay đang đặt ở trong túi quần chợt dừng bước, liếc mắt nhìn cô một cái nhưng không nói gì.

“...” Cơ miệng của Hứa Tư Ý hơi co rút lại, trong nháy mắt, vội tỏ ra vui vẻ nhìn về phía Cố Giang khoát khoát tay, chân thành nói: “Em cái gì cũng không có suy nghĩ, thật sự là không có suy nghĩ gì cả hết.”

Cố Giang thu hồi tầm mắt.

Hứa Tư Ý đang căng thẳng, thấy vậy thì có hơi thả lỏng, lặng lẽ thở ra một hơi dài.

Sắc trời dần tối lại, đèn hai bên đường trong tiểu khu sáng lên, mùi hương từ trong bếp của mấy quán ăn cứ thế bay ra, ngập tràn trong không khí.

Nhà hàng nhỏ này chỉ có một tầng duy nhất, không gian chính khá nhỏ, trong đại sảnh chỉ rải rác vài bàn ăn, đa số các bàn ăn đều trống. Tuy thời điểm bây giờ là cơm chiều, trừ Hứa Tư Ý cùng Cố Giang ra, tiệm ăn cũng chỉ có tầm khoảng 10 vị khách, phân ra ngồi ở hai bàn. Nhóm người đó cười nói lớn tiếng, nam thì có vẻ cà lơ cà phất, đồng phục lôi thôi đang ngồi tựa vào cột, nữ thì phần lớn mặc đồng phục nhưng trang điểm hơi đậm, ra dáng rất thành thực.

Chẳng lẽ là thành phần học sinh bắt lương trong trường?

Hứa Tư Ý một mặt giả bộ bình tĩnh uống trà, một mặt liếc mắt nhìn vào dòng chữ trên đồng phục kia: “Trường trung học 39 của Yến Thành”

Hứa Tư Ý từ nhỏ nông cạn suy nghĩ đơn giản rằng thiếu niên bất lương chính là “khối u ác tính của trường”, cô từ bé đến lớn trong mắt thầy cô cha mẹ chính là học sinh ngoan ngoãn, chưa từng cùng với thành phần cá biệt trong trường có tiếp xúc gì cả. Cô đối với các bạn học này luôn kính nhi viễn chi, tuyệt không trêu chọc vào.

Thiếu niên bất lương....

Cô suy tư không biết như thế nào mắt lại đột nhiên chuyển hướng về phía đối diện.

Cố Giang đang cúi đầu tìm kiếm cái gì đó ở trong điện thoại, lông mày hơi nhíu lại, tạo thành một đường nhăn đẹp đẽ trên gương mặt. Không biết có phải là vì cảm thấy được tầm mắt của cô hay không, anh mắt không nâng lên hỏi: “Có việc gì?”

“...” Phốc. Hứa Tư Ý đang uống trà đột ngột bị sặc.

Cố Giang một tay kẹp điều thuốc, một tay gõ màn hình điện thoại, giọng nói không chút thay đổi: “Vừa rồi em có gì muốn hỏi tôi thì nói đi.”

Ngay lúc này, chủ quán mang thức ăn mang đến bàn của họ, 3 món mặn, mỗi món mang một sắc màu khác nhau, vô cùng tinh xảo, thoạt nhìn trông ngon miệng vô cùng.

Hứa Tư Ý điều chỉnh giọng nói: “Anh không phải là đói bụng sao, ăn cơm trước đã.”

Ba giây sau, khi tin nhắn được gửi đi, Cố Giang đưa tay hướng về phía bàn ăn, thuận tay đem đầu thuốc đặt ở gạt tàn, rút ra đôi đũa, bắt đầu ăn tối.

Hứa Tư Ý thấy anh không có ý truy đuổi vấn đề vừa rồi, cũng bắt đầu động đũa.

Cách mấy bàn, chỗ ngồi của nhóm nam nữ vừa rồi không biết là đang nói tới vấn đề gì bỗng truyền ra một trận cười lớn, một thiếu niên tóc vàng nhả khói thuốc đứng lên, một chân chống lên trên ghế, từ trong túi quần lôi ra một bao thuốc lá hiệu Trung Hoa ném lên mặt bàn, la to: “Mẹ kiếp, ông đây cá một bao Trung Hoa rằng tên kia không phải là đàn ông đích thực! Ai nhìn chẳng biết con nhỏ đó không phải là cái xe công cộng sao (Edit: ý nói chị là người lãng nhãng, thay bồ như thay áo), tên ngu đó lại xem cô ta như trân bảo, ha ha ha.”

Một giọng nói khác khinh miệt truyền đến: “Tên kia không phải là chuẩn bị làm bố à?”

“Có giống không? Tao dám cá tên đó bị con bé đó lừa đi dẫn phá thai.” Tóc vàng vừa nói xong, bỗng nhiên chặc chặc hai tiếng, hướng về phía người ngồi bên cạnh, đè thấp âm thanh: “Bất quá đáng người cô ta quả không tồi, có chân có ngực... Bằng ca, anh không phải đối với con bé kia có hứng thú hay sao? Sao không đến hỏi tên kia cho mượn chơi hai ngày?”

Mấy nữ sinh kia nghe được khanh khách cười không ngừng, vừa cười vừa buông một câu: “Trời ạ, mấy người nói chuyện thật là thô tục quá đi!”

.....

Việc mấy người thiếu niên đó cười đùa rồi dùng những từ ngữ thô tục không ngừng vang lên bên tai của Hứa Tư Ý làm cho cô đang ăn cơm cũng nghe được thật rõ ràng, sau đó nghe thấy mấy từ linh tinh như “phá thai”, cô không khỏi yên lặng cảm thán ở trong lòng. Nhìn xem, đây chính là sự khác biệt, tuy cô vừa mới tốt nghiệp cấp ba chưa tới nửa năm, nhưng sự khác nhau đã là một trời một vực.

Tư tưởng của mấy em trai này quả nhiên cần được khai hóa.

Từ đầu đến cuối Cố Giang vẫn một mực đưa lưng về phía bàn kia, ăn uống như thường, mặt không có chút biến hóa nào mặc cho đủ loại từ ngữ truyền đến, không một chút phản ứng.

Em trong tim tôi - Chương 18 (3)

Không biết bao lâu sau, tóc vàng ở bàn bên kia gọi chủ quán lại để thanh toán tiền, xong xuôi vừa đi ra khỏi quán vừa ôm lấy vai của một cô bé, đám thanh niên còn lại cũng lục tục đi theo sau phía nam sinh áo trắng đó. Hứa Tư Ý xa xa thầm đánh giá, bóng đêm quả là tạo hình tốt cho côn đồ, mỗi người quả là hắt lên mỗi màu sắc khác biệt, nhìn qua không khác gì bách quỷ dạ hành rất thích liều mạng. (Edit: lũ quỷ đi dạo trong đêm)

Chẳng lẽ hiện tại đang lưu hành phong trào tạo hình thanh niên bất lương kiêu ngạo?

Cô trong lòng cân nhắc, cất giọng trong trẻo của mình, hiếu kì cất ra nghi vấn từ trong lòng hướng đến vị lão đại đang im lặng ăn cơm, hỏi: “Đúng rồi, Cố học trưởng, anh trước kia... Cũng không phải là theo trào lưu phản nghịch đó sao?”

Cố Giang lười biếng, nhướn mi mắt: “Cái gì.”

Cô gái đối diện vẻ mặt thần bí ngập tràn nụ cười hòa hảo, vươn ngón tay tinh tế chỉ chỉ về hướng đám thiếu niên cấp ba vừa rời khỏi, trả lời anh: “Em có bạn cùng phòng học với anh cấp ba, cô ấy nói anh học cấp ba tuyệt đối vô cùng phi thường..... chính là vô cùng cá tính.” Thanh âm đè xuống âm lượng thấp nhất, còn mang theo bộ dạng: “Người còn chưa tin ta hay sao, ta đây tuyệt đối sẽ không truyền ra ngoài”, hỏi lại: “Anh cũng từng theo tạo hình phản nghịch có phải không?”

“Không...”

“Ahh...” Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi, ngài quả là không then với danh hiệu học sinh tài năng của trường ta mà. Hứa Tư Ý vui mừng nhìn anh, trong đầu lại không ngừng cảm tạ mẹ vì anh.

Ngay sau đó, liền nghe thấy vị lão đại tài năng xuất chúng kia không chút để ý nói: “Tôi chỉ hay đánh người mà thôi.”

Hứa Tư Ý: “.....O_O T_T”

**

Tán gẫu thất điên bát đảo một lát, bữa cơm này cũng xong, Cố Giang tự bỏ tiền túi đi thanh toán. Trong lúc anh từ trong ví tiền lấy mấy tờ tiền ra, Hứa Tư Ý không khỏi quét mắt liếc nhìn qua, tấm tắc, chữ cái đầu tiên chính là G, một thương hiệu nổi tiếng quốc tế.

Sự chênh lệch về chiều cao đã làm cho người ta bị thương, nay sự phân biệt giàu nghèo này lại làm cho người ta phải tuyệt vọng. Hứa Tư Ý ưu thương ngẩng đầu 45 độ nhìn lên không trung.

Sau khi thanh toán xong, hai vợ chồng chủ quán nhiệt tình hướng hay người phát tay, còn nói khi nào rảnh thì ghé qua.

Hứa Tư Ý đầy vui vẻ đáp ứng, bỗng nhiên lại nghĩ tới lối vào không có cả bảo vệ lẫn tung tích của cổng sắt kia, liền hỏi bà chủ quán: “Bà ơi, lúc bọn cháu đi vào cửa đã đóng rồi, ngay cả bảo vệ cũng không thấy có, tiểu khu này còn có cửa khác hay sao?”

“Thật không?” bà nhú mày suy tư một lát, trả lời: “Các cháu chẳng lẽ là đi cửa sau sao? Ở đây, cửa chính lúc nào cũng mở cả, chỉ là ngõ nhỏ này có hơi nguy hiểm....Bất quá các cháu đi hai người thì không sao.” Nói xong, còn tốt bụng thuận tay chỉ đường: “Cứ thế đi theo đường này, đến cuối đường thì rẽ trái, đi thêm vài bước liền thấy lối ra.”

.....Chỉ có thể trách người lái xe cho bọn học có lẽ không phải thực sự là người lái taxi mà thôi.

Rời khỏi nhà hàng nhỏ, hai người một trái một phải, hòa bình đi bộ cùng nhau trong tiểu khu. Vì trong khu này nhiều người già và trẻ em, nên phương tiện giao thông đi lại cũng không tiện, được cái nơi đây cũng có nhiều cây xanh, nên sau khi cơm nước xong xuôi, đi dạo trong đây để tiêu thực cũng không tệ lắm.

Hứa Tư Ý giơ đèn pin chậm chậm bước đi, Cố Giang ở phía bên tay phải cô, không biết có phải là muốn cùng phối hợp với cô hay vì một lý do gì

khác, mà dưới chân cũng cất bước chậm lại. Anh sắc mặt lãnh đạm, theo thói quen ngâm điệu thuốc trong miệng.

Trong đêm tối, tia sáng từ ánh trăng cùng đèn đường tỏa ra sáng ngời.

Suốt một quãng đường, không ai nói chuyện với ai.

Từ trong cửa chính của tiểu khu đi ra là một ngõ tắt rất nhỏ, đường đi sâu thẳm, hai bên là bức tường cổ xưa loang lổ, ánh đèn đường hắt vào là nguồn sáng duy nhất.

Rất xa, truyền lại tiếng người nói chuyện, loạt âm thanh này nghe vô cùng trẻ tuổi, có cười có mắng, còn có cả tiếng khóc bất lực. Hứa Tư Ý ngẩng đầu, nương theo ánh sáng đèn đường cùng đèn pin chiếu ra, cô ngoài ý muốn thấy được đám thiếu niên bất lương vừa rồi trong quán ăn.

Bọn họ vây lại thành vòng tròn xung quanh một người nam sinh đang mặc đồng phục cùng một người nữ sinh, hùng hùng hổ hổ quyền đâm cước đá. Nam sinh cuộn mình không một tiếng rên, đem người con gái đang khóc bảo hộ trong ngực.

“Con mẹ mày, thấy tao gọi mày một tiếng “huynh đệ”, mày còn tưởng là thật à?”, tóc vàng hung hăng đá một cước vào lưng của người con trai, “Đám cùng chống lại tao, mày, mẹ nó, muốn chết phải không? Muốn đưa con gái của mày chính là để mắt tới mày!”

Hứa Tư Ý sửng sốt.

Đây là cái vận khí gì vậy? Cư nhiên gặp phải một đám học sinh đang cường thủ đoạt hào?

Em trong tim tôi - Chương 18 (4)

Một màn chói mắt này dừng ở trong mắt Hứa Tư Ý, không hiểu sao lại gọi cô nhớ lại một đoạn quá khứ thật lâu về trước. Việc đã xảy ra nhiều năm, trí nhớ đã muốn mờ hồ, cùng là ban đêm, cũng là một đám người ăn mặc theo kiểu hip hop cười mắng người khác, cũng có một người con trai mặc áo sơ mi màu trắng nhưng không cao lớn bằng vị thiếu niên kia....

Cô khẽ nhú mào, nhưng dưới chân vẫn không ngừng bước tiếp, vừa đi vừa quay đầu nhìn về phía Cố Giang. Anh thần sắc lãnh đạm, mặt không chút thay đổi, người khác nhìn vào không thể đoán được gì.

“....” Gặp sự việc này, làm ra vẻ như không biết lương tâm thật là cắn rứt, đối phương nhiều người như vậy nên không thể chỉ la hét dọa nạt được, tốt nhất vẫn là đi báo cảnh sát vậy.

Suy tư xong, âm thanh cười mắng đó đã gần trong gang tấc. Hứa Tư Ý giả bộ bình tĩnh, cúi đầu đi lướt qua đám người đó, một bộ làm như không có việc gì nghịch điện thoại, ngón tay lại nhanh chóng bấm số, hiện ra “110”, định vừa ra thì sẽ gọi.

Đột nhiên, một thanh âm theo hướng kia truyền tới: “Hai người kia đứng lại.”

Hứa Tư Ý dừng bước, tim đập nhanh hơn vài nhịp, bình tĩnh khóa điện thoại, rồi lại bình tĩnh quay đầu lại.

Tóc vàng cầm con dao nhỏ trong tay, cà lơ phất nhìn cô nói: “Em gái, em sẽ không phải là muốn báo cảnh sát đi?” Chỉ chỉ điện thoại ở trong tay của Hứa Tư Ý, bĩu môi: “Mang điện thoại đến đây để anh xem.”

Ai là em gái của cái tên xấu xí như người chứ?

Hứa Tư Ý tay nắm chặt lại, lấy lại tinh thần chuẩn bị nói chuyện, cánh tay lại bị một bàn tay nắm lấy. Cô giật mình, thoáng nhìn thấy một bàn tay gầy

đang nắm ở cổ tay của cô, còn chưa kịp lấy lại tinh thần thì bị người nọ xách lên như một chú gà nhét ra đằng sau lưng.

Ngẩng đầu.

Cố Giang thần sắc như cũ, lãnh đạm hất hất cằm, ý bảo cô hãy ngoan ngoãn trốn đằng sau lưng anh.

Tóc vàng nhìn thấy thì buồn cười nói: “Ôi, thằng nhóc này còn bày đặt bảo vệ con nhỏ này à. Mà...”

Lúc này, một thanh âm bỗng nhiên từ đám người kia truyền ra, âm lượng không lớn lắm, thậm chí còn chứa vài phần nghi hoặc, lại nháy mắt ra lệnh cho tên tóc vàng im miệng.

“Anh Giang?”

Người vừa nói chính là người cầm đầu, nhóm thiếu niên bất lương kia gọi một tiếng “anh Bằng”.

Trường học số 39 của Yến Thành quả thật là có tiếng trong toàn bộ Yến Thành, trường học bại hoại, ngay cả hiệu trưởng cùng dàn giáo viên không thể nào quản nổi đám học sinh vô pháp vô thiên kia được, quyết định để cho bọn họ tự sinh tự diệt. Lưu Bằng chính là một trong số những nhân tài đó. Hắn vào cấp ba thì nhận lãnh đạo của trường làm anh, lúc nào cũng cầm gậy đi đánh nhau, từ nhỏ đã đi gây chuyện, cho tới cái vị trí đang ngồi bây giờ này cũng không phải là chỉ để không làm cảnh.

Lưu Bằng với Cố Giang quả thật không phải có giao tình gì. Dù sao hắn học sau Cố Giang hai khóa, vị này nổi tiếng là “Ngoan”, thành tích đứng đầu trường số 7, đại đa số sự tích hắn nghe được là từ mấy vị tiền bối của trường số 39 kể.

Chỉ có duy nhất một lần là Lưu Bằng thấy Cố Giang động thủ.

Năm ấy hắn mới năm nhất, đi theo anh Kiên ra ngoài kéo bè kết phái đánh nhau, mới đầu, nghe anh Kiên nói là sẽ cùng trường số 7 đánh nhau, Lưu Bằng cười nhạt. Yến Thành trường học số 7 nổi danh là trường tốt nhất thành phố, một lũ một sách, tay không tắc sắt, chống lại bọn họ tay đang nắm mấy cái cờ-lê?

Vừa đến nơi thì Lưu Bằng quả thật được mở rộng tầm mắt.

Anh Kiền dẫn theo đến tận hai mươi mấy huynh đệ nhưng bên trường học số 7 chỉ có duy nhất một người. Đối phương thần sắc lãnh đạm, không chút để ý mà ngồi ở trên lề đường lại còn uống sữa đậu nành, không chút hỏi han gì bọn hắn.

Bọn họ tức giận, nghiêng răng nghiêng lợi, thiếu chút nữa hộc máu, trực tiếp lao vào đánh.

Một chọi hai mươi. Cuối cùng vị đang học ở trường số 7 kia, một vết thương trên da cánh tay cũng không có, bọn họ bên này một nửa đều phải vào bệnh viện....

Không thể tưởng tượng được lại gặp được vị cấp lão đại truyền thuyết ngay tại đây.

Bằng ca cắn môi cau mày, ở trong lòng thầm tính toán, đứng lên. Tóc vàng bên cạnh như nhận ra có điểm khác thường, trầm thấp giọng hỏi: “Anh Bằng, người này là ai?”

Lưu Bằng nói: “Trường trung học số 7, đã tốt nghiệp 2 năm.”, dừng lại rồi nói tiếp, “Sợ là đang cấp cho chúng ta mặt mũi.”

Tóc vàng vừa nghe thấy, thì phụt cười, “Trường học số 7? Còn lại là đã tốt nghiệp hai năm? Để em trả lại cho hắn mặt mũi vậy.” Nói xong, xoay xoay người, khoát tay chỉ hướng Cổ Giang, không hề cố kỵ nói: “Nghe này tiểu tử, đừng trách ca ca này không cảnh cáo mày, nếu không muốn bị đánh thì giao ra cô vợ nhỏ của mày. Con trai nộp cả di động ra đây nữa, sau đó thì rút cho xa vào, đừng để nó xen vào việc của người khác.”

Em trong tim tôi - Chương 18 (5)

Không khí yên lặng trong nháy mắt.

Một cơn gió nhẹ thổi qua, Hứa Tư Ý khóe miệng co giật, yên lặng ở trong lòng thấp cho tóc vàng một nén nhang.

Giây lát, ngoài dự kiến của mọi người, Cố Giang cứ nhiên nở ra một nụ cười rất nhạt, trong chớp mắt chợt biến đi nơi khác. Ngay sau đó, anh túm lấy tóc của tóc vàng hung hăng kéo về phía bức tường bên cạnh.

Tóc vàng làm sao có thể đoán được tên kia lại đột nhiên động thủ, hân hoang mang, rối loạn, vội lấy tay che đầu bảo vệ.

Một tiếng đông vang lên, tiếng gãy xương ngón tay vang lên hỗn loạn.

“...” Đầu của tóc vàng ở tại chỗ va chạm bịch chấn động thật lớn, hân choáng váng, cánh tay phải đau đớn, trượt chân trên mặt đất, mồ hôi lạnh ứa ra.

Tất cả mọi người đều bị chấn kinh, có hai nữ sinh nhát gan còn bị dọa sợ tới mức phải bưng miệng lại.

Cố Giang hơi ngồm xồm xuống, tùy tay nhặt lên con dao nhỏ rơi trên mặt đất của tóc vàng, lấy tay cân nhắc trọng lượng, câu được câu không, chỉ chỉ vào mặt của tóc vàng, thản nhiên nói: “Anh trai con mẹ nó thật là quá kiêu ngạo a.”

Tóc vàng nói không nên lời.

“Biết bao lâu rồi tao không đánh người không?”

“Anh trai, em sai rồi...” tóc vàng chợt trở nên ngoan ngoãn trước mặt người nọ, “Đều là hiểu lầm.”

Cố Giang hạ khóe miệng, vẫn một mặt không chút để ý, điềm đạm nói:

“Mới vừa rồi quát tháo trước mặt ai. Con trai đâu.”

“Anh, em thật là sai rồi, em thật là sai rồi...”

Cố Giang không nói lời nào, thần sắc nhạt nhẽo, mắt lại mang theo sự uy hiếp, âm trầm tàn nhẫn, lạnh lẽo đến tận xương tủy.

“....” Tóc vàng thông minh, quay đầu về phía cô gái đang đứng ở một bên, vội nói không ngừng: “Xin lỗi, chị, là lỗi của em....”

**

Tiếp theo chính là một đoạn huyết vũ. Phân cảnh máu me này nhanh chóng trôi qua. Bằng cả mắt thấy tình hình không ổn, trong nháy mắt không còn thấy thân ảnh. Cố Giang xoa xoa đầu, mặt không chút thay đổi nói: “Đi thôi” liền cất bước rời đi.

“....” Hứa Tư Ý nhìn đôi nam nữ vẫn còn trên mặt đất, mím môi, vẫn là lên tiếng nhắc nhở: “.... Hẳn là đã không còn việc gì, hai người mau về nhà đi.” Sau đó chậm chậm đi theo.

Theo đường tắt đi ra ngoài chính là đại lộ, đèn trở nên rực rỡ, ngựa xe như nước. Hứa Tư Ý còn hơi chấn động, quay đầu coi chừng phía sau, lại thoáng nhìn ở trên mu bàn tay của anh có vết xước, hẳn là do không chú ý làm bị thương khi tiếp xúc với con dao kia.

Cô theo bản năng lục túi sách, nghĩ nghĩ có nên tiến qua phía kia giúp đỡ gì hay không.

Đúng lúc này, người con trai đi bên cạnh thỉnh thoảng cất tiếng, không chút để ý: “Vì cái gì lại xen vào việc của người khác.”

Động tác lục túi sách dừng cho việc đã ngoại của cô chợt dừng lại, quay đầu, giương mắt.

Cố Giang đứng ở mé ngoài đường cái, yên lặng rút ra điều thuốc, màu trắng của khói thuốc làm cho sườn mặt của anh có chút mơ hồ. Ánh mắt anh xuyên qua thành phố hoa, không biết dừng ở nơi nào, hạ gón tay xuống, bụi thuốc dừng ở bên chân. Anh thản nhiên nói: “Vừa rồi, vì cái gì lại xía mũi vào.”

“....Anh nói việc em định báo nguy lúc này?” Hứa Tư Ý nở nụ cười có chút cứng ngắc, “....Kì thật cũng không có nguyên nhân đặc biệt gì. Chỉ là vội muốn giúp mà thôi.”

Cố Giang nghe vậy, nhàn nhạt nở một nụ cười chế giễu: “Thật đúng là một chút cũng không thay đổi.”

Hứa Tư Ý không nghe thấy rõ ràng lời anh nói, nhú mi: “Anh nói cái gì cơ?”

Cố Giang cũng không lặp lại, ánh mắt thản nhiên nhìn về bóng đêm phía trước: “Em hôm nay tìm tôi, rốt cuộc là muốn hỏi việc gì?”

“Ah....” Hứa Tư Ý trầm mặc vài giây, sau đó chậm rãi hít một hơi dài, rồi thở ra, sau đó vô cùng đứng đắn, nghiêm túc nói: “Việc là như vậy. Học trưởng, gần đây, em có nghe thấy một sự kiện.”

Cố Giang thuận miệng “Ừ” một tiếng.

“Nói việc em có thể được vào chỗ Bí thư, không phải là do thực lực của em, mà là bởi vì chủ tịch anh?” Hứa Tư Ý nhìn anh: “Có phải vậy hay không?”

“Phải.”

“....” Người anh em, sao anh không thể lừa gạt em một chút chứ? Cứ thế mà thừa nhận sao?

Hứa Tư Ý khóe miệng không thể ngừng run rẩy, im lặng rồi im lặng, gian nan tiếp nhận sự thật rồi lại cảm thấy then trong lòng vì thân phận “Đi cửa sau”, hỏi ra vấn đề mấu chốt: “Nếu như vậy, anh vì cái gì phải giúp em?”

Nhưng lại không chỉ một lần, mà là một... mà....đến tận, tận ba lần.

Chính là vừa rồi, ngay khi tên tóc vàng kia đòi giao cô ra, anh liền trực tiếp động thủ....

Cả hai cùng chìm vào trong im lặng.

Một lát, giống như một cảnh quay chậm trong phim, Cố Giang ghé mặt, tầm mắt có chút mờ ám dừng trên người cô, chậm rãi nhả khói thuốc: “Tôi nói tôi “tâm địa lương thiện” muốn giúp người, em có tin hay không?”

.....Có điên mới tin. Chân tướng sự việc chắc chắn không phải như vậy?

Hứa Tư Ý kiên quyết lắc đầu.

“Không tồi.” Cố Giang nhìn cô chăm chăm, có chút sâu xa, nói: “Còn có chút hiểu biết về tôi.”

“....” Hứa Tư Ý lại bị làm cho sặc nửa rồi.

Rút ra thêm một điếu thuốc nguyên vện, Cố Giang đứng thẳng lại, hướng về phía cô đi tới, cách tầm nửa bước thì dừng lại. Anh nói: “Thứ nhất, tôi

xem người rất chính xác. Em hiện tại không chút nào đặc biệt nào lại còn yếu ớt, nhưng sau này, tôi cho rằng em sẽ trở thành một người rất xuất sắc. Bất kể là trước khi tốt nghiệp hay sau khi tốt nghiệp.”

Thanh âm anh rơi xuống, Hứa Tư Ý chột mở to hai mắt nhìn.

Phá lệ một hồi đi theo vị lão đại này, cô nghe chính mình bị khuếch đại trong lời nói của anh.

.....Xem ra là do từ trước tới nay cô đều tự xem thường chính mình. Trăm triệu không nghĩ tới, trong lòng anh, cô còn có tiền đồ vô lượng, khả năng che giấu như vậy? Hứa Tư Ý đứng thẳng lại, nhất thời chấn động.

“Thứ hai.”

“Vâng?”

“Tôi đây chính là không thể nhìn thấy em chịu ủy khuất, đã nghĩ cần phải thiên vị em, chiều chuộng em.”

“.....” .....

Hứa Tư Ý cả người ba trăm sáu mươi độ bay vào trong tiên giới.

Ngay tại lúc cô kinh ngạc tới ngây người, nội tâm trống rỗng, Cố Giang hạ lưng xuống, đôi móng mỏng đặt sát bên tai phải trắng như tuyết của cô, giọng nói khàn khàn vang lên: “Trong hai nguyên nhân này, theo em cái nào là thật, cái nào là giả?”

Em trong tim tôi - Chương 19 (1)

Thành thực mà nói, Hứa Tư Ý cảm thấy câu hỏi này có hơi vũ nhục trí thông minh của Doraemon, bởi vừa nghe xong câu hỏi đã biết ngay đáp án rồi.

Mà.... Cô trầm mặc, một giọt mồ hôi trên trán trực chờ muốn rơi xuống. Cổ Giang lưng vẫn đang cong xuống, môi của anh chỉ còn 2cm nữa là dán lên tai cô, khoảng cách gần anh như thế này quả có chút ái muội, khiến người ta ăn không tiêu. Cho nên, cô mím môi, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, ngón chân cẩn thận từng li từng tí nhích lùi về sau hai bước, hắng giọng: "Em đoán hai lí do đều là giả."

Cổ Giang nghe vậy, khẽ nhú mày, hướng mắt về phía cô. Màn đêm buông xuống, người con gái toàn thân đều được ánh đèn đường phủ lên. Tròng mắt trắng đen rõ ràng, trong veo như nước, lông mi cong vút như hai cây quạt nhỏ đang phe phẩy, làn da trắng như tuyết, ánh đèn chiếu vào, tựa như có thể phát ra ánh sáng lấp lánh.

Khi mới vào đại học, cô bé này thậm chí đến kỹ năng trang điểm đơn giản cũng không biết, suốt ngày thấy đồ trang điểm là tránh như tránh tà, đúng là ngu ngốc.

Anh dời tầm mắt xuống dưới, ánh mắt thản nhiên rơi vào hai cánh môi màu hồng nhạt đang hé mở.

"Nếu anh không muốn nói thì thôi vậy." Hứa Tư Ý không hề phát giác ra ánh nhìn khác lạ của Cổ Giang, nói tiếp: "Dù vì cái gì đi nữa, vẫn là anh đã giúp em." Cô hơi dừng lại, ngẩng đầu, chân thành nhìn về phía anh: "Cổ Giang, cảm ơn anh."

Gió đêm nổi lên, mây đen trên trời nhẹ nhàng trôi dần để lộ ra từng tia sáng, là hình cong cong lưỡi hái của mặt trăng.

Người thiếu niên đứng thẳng người lên, tròn mắt hướng xuống, nhìn khuôn mặt đang nở nụ cười ngọt ngào của cô gái, trong mắt thần sắc không rõ.

Gió lả lướt trên gương mặt cô, một lọn tóc giấu sau tai được gió thổi quét trên gương mặt, cô và anh đối mặt nhau, đôi mắt cô trong suốt, lại nói tiếp: "Em sẽ cố gắng trưởng thành, sẽ không để anh phải mất mặt nữa đâu."

Cố Giang vẫn im lặng.

Một lúc sau, "Không còn sớm nữa." Hứa Tư Ý không muốn tiếp tục chủ đề này, cô lấy điện thoại di động ra, đã 9 giờ tối rồi, "Nơi này cách trường còn một đoạn đường, chúng ta mau về thôi."

Nói xong, quay người đi đến bên đường gọi taxi.

Đúng vào lúc này, phía sau cô, vang lên tiếng nói. Phương thức quen thuộc, vẫn là bộ dạng khoan thai, tùy ý, vẫn là giọng điệu lưu manh, vô lại, cũng vẫn là ngữ khí lười biếng, uể oải, kêu to một tiếng: "Này."

"..." Hai người thân đến mức ngay cả tên cũng có thể bỏ đi rồi sao?

Hứa Tư Ý quay đầu lại.

Cố Giang vẫn đứng nguyên tại chỗ, một tay đút túi quần, một tay cầm bật lửa, ánh mắt dừng trên gương mặt cô. Nói ra bốn chữ: "Chỉ vì tôi thôi."

Câu nói không đầu không cuối, Hứa Tư Ý nhíu mày, không kịp phản ứng, "Cái gì chỉ vì anh thôi?"

"Chuyện tôi giúp em."

"..." Hứa Tư Ý vẫn ánh mắt ngây ngô.

Cố Giang nói: "Em quá yếu đuối, đũa ngu cũng có thể khi dễ em, khiến em chịu ủy khuất."

"..." Có thể nào nói lời tốt đẹp hơn không? Cô yếu đuối... thì đúng là tạm thời có chút yếu đuối, nhưng anh có biết hay không cái gì gọi là giấu tài giấu nghề, đại trí giả ngu?

"Cho nên bốn thiếu mới che chở em." Anh cầm bật lửa trong tay dùng sức ném thật xa, đoạn quay lại, nhìn cô chăm chăm: "Vì không muốn đau lòng."

*

Vài ngày học nữa lại qua đi, thông báo nghỉ Quốc Khánh tràn lan trên mạng, nói là ngày 1 - 8/10 toàn trường được nghỉ, mỗi lớp phải hoàn thành công việc đăng ký về hay ở lại. Buổi chiều hôm ấy, Hứa Tư Ý vừa học xong môn chuyên ngành, lê tấm thân mệt mỏi rã rời trở về phòng ngủ, cô bạn lớp trưởng đã đến gõ cửa.

Cốc cốc cốc.

Trong phòng cả ba sau khi tiếp nhận xong công trình học tập vĩ đại, trong đầu toàn là "đồ thị uốn lượn, phương trình đường cong" đủ các loại ký tự. Mãi đến khi tiếng gõ cửa vang lên, Hứa Tư Ý mới mơ mơ màng màng lấy lại tinh thần, đứng dậy mở cửa.

Lớp trưởng Trương Đình một tay cầm danh sách đăng ký, một tay cầm bút, khẽ cười, đẩy gọng kính trên sống mũi, "Sắp nghỉ lễ rồi, phòng các cậu ai muốn về?"

Vương Hình đang nằm trên giường thở ra một hơi, thuận miệng nói: "Viết tên tớ đi."

"Tớ không được." Trương Định Phi ngáp một cái, bật máy tính lên, "bố mẹ tớ gần đây rất bận, về nhà cũng là một mình tớ, còn không bằng ở lại trường."

"Được." Trương Đình cười cười, viết tên Trương Định Phi, lại hỏi: "Hứa Tư Ý, cậu thì sao? Nhà cậu ở ngay tỉnh bên cạnh, chắc là muốn về hả?"

Hứa Tư Ý tận trong đáy mắt thoáng qua một tia ảm đạm, nhưng rất nhanh đã khôi phục lại như thường, cong môi: "Chắc không được đâu, dạo này nhiều thứ phải chi tiêu nên tranh thủ ngày lễ muốn tìm việc gì đó làm thêm."

"Thế cũng được." Lớp trưởng nghe vậy gật đầu, đảo mắt quanh phòng một lần, cau mày, "Trần Hàm đâu? Sao lúc này không ở phòng?"

Em trong tim tôi - Chương 19 (2)

Vương Hình và Trương Định Phi người tô son, người xem hoạt hình, không có phản ứng gì.

Khách quan mà nói, Trưởng phòng Hứa Tư Ý phản ứng nhanh hơn nhiều, cô ngừng lại, con người đảo một vòng cổ nghĩ ra kế hoãn binh: "Trần Hàm về rồi, giờ chắc đang ở dưới lầu mua đồ." hướng về phía lớp trưởng cười cười, "Cậu đi ghi khai các phòng khác trước đi, tớ sẽ hỏi Trần Hàm rồi báo cậu sau."

Lớp trưởng đường đường là học sinh học bá điển hình, thành tích hàng đầu, nhân cách khỏi phải bàn, chính vì thế nên tư tưởng đường như có hơi bảo thủ, cứng nhắc nên cô mạnh miệng, "Tuân thủ nội quy trường học, lấy kỷ làm vinh, làm trái nội quy chính là hổ thẹn với trường, có lỗi với thầy cô."

Nghe Hứa Tư Ý nói, cô ta thở dài, dùng một ánh mắt phức tạp nhìn cô nói: "Bạn Hứa Tư Ý, chuyện trưởng phòng cần làm là báo cáo với thầy phụ trách kỷ luật, không phải bao che bênh vực nhau. Hai phòng đối diện nhau, cậu cho rằng tôi không biết Trần Hàm là đang làm cái gì à?"

"..."chỉ là trọ ở ngoài trường thôi mà, có nhất thiết phải khoa trương như vậy không?

"Tuyệt đối đừng có nghĩ thuê phòng bên ngoài không phải chuyện nghiêm trọng." Trương Đình nghiêm mặt, "Đầu tiên, an ninh ở trường so với bên ngoài chắc chắn tốt hơn nhiều, Trần Hàm một mực ở ngoại trú, ngộ nhỡ xảy ra chuyện gì thì sao? Người nhà cậu ta tìm đến cửa, lại vẫn trách, tôi nói trước, người chịu trách nhiệm là cậu chứ không phải tôi."

Hứa Tư Ý nội tâm đối với cơn lốc kinh thiên địa khiếp quỷ dọa thần này chỉ biết im lặng, ngoài mặt mỉm cười, gạt đầu tán thành: "Được, được tớ biết rồi."

"Biết thì tốt." Trương Đình nói, đoạn hơi ngừng lại, suy tư giây lát, "Như vậy đi, cậu tìm Trần Hàm trao đổi một chút, nếu cậu ta vẫn khẳng khẳng ở ngoại trú vậy tôi đành phải báo với ban kỷ luật."

Vừa dứt lời, Hứa Tư Ý trên mặt vốn đang nở nụ cười ấm áp mùa xuân lập tức có chút không kiềm chế được, "... đều là bạn cùng lớp mà, cậu đâu cần làm gắt như vậy."

Trương Đình khẽ nâng khóe môi, "Giải quyết việc chung mà thôi, tớ còn phải đi xem các phòng khác thế nào đã, vậy nhé." nói xong quay người đi.

"Không tiễn." Vương Hình đầu cũng không ngẩng lên khẽ ném ra một câu, "ầm" cửa phòng đóng lại.

Hứa Tư Ý ngồi trên ghế, vỗ vỗ quai hàm, rầu rĩ, "Cô bạn Trương Đình này, trước kia tớ còn cảm thấy cậu ta rất tốt...."

"Người xấu không chỉ làm chuyện xấu, người tốt cũng không nhất thiết chỉ làm chuyện tốt, tốt tốt xấu xấu chẳng có gì là rõ ràng cả. Nếu quả thật như những gì cậu ta nói, là làm việc công thì còn được, chỉ sợ có mưu đồ khác."

Vương Hình tức giận, đứng dậy tự pha cho mình một chén trà tổ yến dưỡng nhan, uống một ngụm, "Tóm lại tớ khuyên cậu vẫn là đi tìm Trần Hàm nói chuyện, lớp trưởng này chính là một quả bom hẹn giờ, nếu thật sự báo lên phòng kỷ luật chắc chắn sẽ phiền phức lắm."

Nghe vậy, Hứa Tư Ý rơi vào trầm tư, một tay chống cằm, âm thầm ăn một miếng khoai tây chiên, âm thầm xoay xoay xoay, rồi lại âm thầm nhìn về phía cửa sổ.

Sau khai giảng, một tháng gần gũi sống cùng nhau, đối với cá tính của ba bạn cùng phòng cô vẫn có những hiểu biết nhất định. Vương Hình đóm đáng thích văn nghệ, Trương Định Phi không phải gao lãnh tự gao, mọi người mặc dù tính tình khác lạ, hoàn toàn không có điểm chung, nhưng ở chung cũng không có phát sinh vấn đề gì. Có điều Trần Model thì không như thế.

Cô bạn này quả là trưởng thành sớm, một lòng muốn làm người mẫu, là người kiệm lời, ít nói, thay bạn trai như thay áo, quả thật làm cho Tư Ý có chút sợ.

Khỏi phải nói, sự khác biệt đúng là quá lớn.

Bây giờ phải bắt đầu từ đâu là cả một vấn đề, vừa không muốn làm tổn hại mối quan hệ với bạn cùng phòng, lại muốn để Trần Hàm cam tâm tình nguyện trở về phòng ngủ, càng nghĩ càng rối.

Hứa Tư Ý cứ như vậy, trầm tư lại càng trầm tư. Cô nghĩ cả buổi sáng, cuối cùng khi trời chạng vạng tối quyết liều mạng, gọi điện thoại cho Trần Model, hẹn gặp ở quán trà sữa.

Hơn 5h30, những đám mây ráng đỏ nhuộm đỏ bừng nửa bầu trời.

Hứa Tư Ý cùng Trần Model hẹn gặp lúc 6 giờ. Cô theo thói quen đến sớm 5 phút, ngồi xuống một chỗ gần cửa sổ, gọi hai ly trà sữa cùng hai phần đồ ngọt.

Đúng 6 giờ, tiếng chân giày cao gót giẫm trên sàn từ từ đến gần. Trong không khí ngửi thấy mùi nước hoa thoang thoảng, Hứa Tư Ý ngẩng đầu, nhìn thấy một người phụ nữ xinh đẹp mang túi Chloe mới cứng, ngồi xuống chỗ đối diện cô.

Người đẹp trang điểm nhẹ, vẫn là khuôn mặt lãnh đạm nghìn năm không thay đổi.

"Cậu đến rồi à?" Hứa Tư Ý điều chỉnh ghế ngồi, cười cười, đưa menu cho Trần Hàm, "Đây là món bánh mới của quán đây, cậu nếm thử đi."

Trần Hàm nhận lấy, đặt trên bàn, hỏi thẳng: "Tìm tở có chuyện gì?."

"..." Hứa Tư Ý tay khuấy trà sữa, trầm ngâm vài giây, nói: "Là như vậy, khoảng thời gian này kiểm tra ký túc xá tương đối nghiêm, nghe nói nếu bắt được ai ở bên ngoài sẽ xử lý mạnh tay... Hay là, cậu tạm thời chuyển về ký túc xá ở đi."

Em trong tim tôi - Chương 19 (3)

Trần Hàm ra vẻ thờ ơ, "Lúc nào bị phạt hãy nói."

Không ngờ người này gan lại lớn như vậy... Hứa Tư Ý im lặng, khó xử nhưng vẫn không từ bỏ ý định: "Cậu vẫn nên chuyển về ký túc xá trước đi. Cứ ở ngoài thế này sớm muộn cũng bị phát hiện, nếu bị báo lên trên, vậy coi như..."

"Có người muốn tố cáo?"

Hứa Tư Ý chần chờ một lát, chậm rãi gật đầu.

Nhưng điều cô không nghĩ tới là cô bạn cùng phòng đang ngồi đối diện kia không có gì gọi là sợ hãi, ngược lại "xùy" một tiếng, một ý cười đầy giễu cợt.

Hứa Tư Ý: "..."

Trần Hàm cúi đầu cười một lát, sau đó khẽ hướng mắt về phía cô, nhú mào nói: "Trương Đình?"

Hứa Tư Ý kinh ngạc, "Làm sao cậu biết?"

"Mình đoán thế." Trần Hàm cầm nĩa cắm vào một tiếng bánh, nhàn nhạt nói: "Cậu còn nhớ bạn trai cũ học luật của tớ không?"

"Nhớ."

"Trương Đình từng học chung với cậu ấy, cậu ta thậm chí mến người yêu cũ tớ nhiều năm. Ở trong mắt cậu ta, tớ chính là người cướp đi nam thần của cậu ta, cậu ta nhìn tớ không vừa mắt, đương nhiên muốn nghĩ trăm phương ngàn kế hãm hại tớ."

Hứa Tư Ý bị cái mối quan hệ phức tạp của bạn cùng phòng làm cho rối mù, cô hơi kinh ngạc, rồi khó xử, chỉ biết cúi đầu yên lặng uống trà sữa.

Không khí lạnh lẽo bao trùm, một hồi lâu không ai nói với ai câu nào.

Khi Hứa Tư Ý tận lực uống trà sữa, uống đến nấc cụt thì Trần Model cao lãnh ngồi đối diện lại mở miệng, tùy ý hỏi: "Đúng rồi, Có phải gần đây lão chủ tịch gì đó đang theo đuổi cậu?"

"Khụ khụ..." Hứa Tư Ý bị sặc trên châu, che miệng, ho một trận kinh thiên động địa, mặt đỏ bừng hết cả lên.

Sinh viên ở trong trường có loan tin đồn kiểu như thế này thì không tính, Trần Model cũng gọi là nửa chân bước vào Showbiz, chắc phải nghe qua cái gì gọi là tin đồn nhảm, tin đồn tam sao thất bản?

Cô càng ho càng nặng, nửa ngày không nói ra lời, chỉ có thể dùng bộ dạng đau buồn, bi phần xen lẫn ai oán, trừng mắt nhìn Trần Hàm.

Nhưng Trần Model cũng không thể đọc ra ý gì trong ánh mắt cô, chỉ cầm giấy ăn đưa cho cô: "Cứ coi như bị Hotboy theo đuổi đi cũng không cần phải xúc động vậy chứ."

"Khụ khụ..." Hứa Tư Ý vỗ vỗ ngực cho khí huyết lưu thông, một lúc lâu sau, hít thở sâu, dùng một giọng điệu hết sức nghiêm túc, hỏi: "Chuyện này cậu nghe ai nói?"

Trần Hàm nói: "Người phục vụ ở quán rượu SOHE."

"Quán rượu SOHE?"

"Lần trước gã phục vụ dùng điện thoại của mình gọi cho cậu. Nghe gã ta nói, đêm hôm đó cậu uống say ở quán ba, là Cố giang đã đưa cậu về."

Lần đó....

Hứa Tư Ý nhớ lại, cũng không có phủ nhận, "Mình vốn là muốn đi tìm cậu, kết quả không có tìm được... Ngày đó thật sự là ngoài ý muốn."

Trần Hàm vẫn giữ vẻ lãnh đạm, hỏi cô: "Có dùng biện pháp an toàn không?"

"...#@%"

Hứa Tư Ý dù sao cũng từng học qua môn giáo dục giới tính, cô dù chưa ăn thịt heo cũng đã từng thấy heo chạy, nghe Trần Hàm nói đầu tiên là sửng sờ, mấy giây sau liền có phản ứng, mặt đỏ đến mang tai, nghiêm mặt giải thích: "Cậu hiểu lầm rồi. Đêm hôm đó thật sự là mình ở cùng Cố Giang nhưng mà tuyệt đối không có làm ra chuyện gì xấu hổ."

"Ồ?" Trần Hàm có chút kinh ngạc, buồn cười nói: "Đắp chặn nói chuyện phiếm? Cổ Giang có phải là quân tử hay không?"

Hứa Tư Ý cười nhạt, không nói gì.

Trần Hàm cúi mặt nhìn cốc trà sữa, bỗng nhiên nói: "Khi mới khai giảng, mình từng theo đuổi Cổ Giang."

"..." Câu nói từ trên trời rơi xuống như xẹt đánh ngang tai...

Hứa Tư Ý cả kinh, mở to hai mắt nhìn.

"Nhưng mà cậu đừng hiểu lầm, mình theo đuổi hẳn không phải vì thích hẳn." Trần Hàm giật giật khóe môi, cười như không cười: "Các cậu hẳn ai cũng nhìn ra, mình là một người hám tiền, chẳng có ưu điểm nào cả. Tiêu chuẩn chọn bạn trai chính là "đầu tư tối thiểu, hồi báo tối đa". Gương mặt Cổ giang kỳ thực rất mê người, nhưng lúc đó mình chỉ coi trọng gia cảnh nhà hẳn. Lúc ấy mình nghĩ, một đại thiếu gia như thế, nếu như trở thành bạn gái hẳn có thể sống một cuộc sống vô lo vô nghĩ."

Hứa Tư Ý chăm chú lắng nghe, không nói gì.

"Kỳ thực mình rất có tự tin, chỉ cần kiên trì vài tháng, nửa năm, một năm... Hoặc là lâu hơn, nhưng chắc chắn có thể có được hẳn." Trần Hàm nhún vai, " Nhưng mình từ bỏ."

"... Tại sao?"

"Bởi vì mình cùng Quế Hiểu Tĩnh không giống nhau, Trần Hàm này tự biết mình ở đâu." Trần Hàm nói mà không có biểu cảm gì, "Cổ Giang cái người này, mình giữ không được, cũng chơi không nổi."

Ánh mắt Hứa Tư Ý có chút xao động, trầm ngâm giây lát, hỏi: "Tại sao lại nói với mình những lời này."

"Coi như mình rảnh rồi, nhàm chán muốn làm chuyện tốt đi." Trần Hàm ngược mắt, "Mặc kệ Cổ Giang có theo đuổi hay không, mình muốn nhắc cậu nhớ một điều - từ xưa đến nay, mạo hiểm cùng thành quả đều có liên quan trực tiếp với nhau. Hứa Tư Ý, cậu với người này yêu nhau, chắc chắn sẽ gặp trở ngại rất lớn."

Em trong tim tôi - Chương 19 (4)

Uống xong trà sữa, Trần Hàm cuối cùng cũng đáp ứng đề nghị của Hứa Tư Ý, chuyển về ở ký túc xá, sau đó hai người liền ai đi đường nấy.

Sắc trời dần dần tối, đèn đường được bật sáng.

Từ quán trà sữa đi ra, Hứa Tư Ý trên vai đeo balo vịt Tiểu Hoàng đi trên đường lớn, trong đầu có chút rối bời.

Vốn là khuyên bạn cùng phòng chuyển về ký túc ở, kết quả tẩy não người ta không thành, còn bị người ta tẩy ngược lại.

Mặc dù Trần Model tam quan có hơi khác biệt so với người bình thường, bộ mặt lãnh đạm, phong cách nói chuyện cũng hơi xốc nổi, nhưng không thể không thừa nhận cô ấy nói rất đúng. Ví dụ như, Cố đại thiếu gia có gương mặt rất mê người, đây chính là lời nói thật nhất, chính xác nhất, không ai cãi được.

But, anyway,

Đại soái ca vẫn là thích hợp đứng nhìn từ xa hơn, còn yêu đương gì đó thì thôi đi. Còn chưa kể cô mới 18, độ tuổi trăng tròn, đời vẫn còn dài, giai vẫn còn nhiều, vị đại lão kia mặc dù đối với cô có một chút gì đó gọi là ngọt ngào tình mẹ, bao la tình cha nhưng tuyệt đối không thể nào là thứ tình cảm kia đi?

Hứa Tư Ý tự bay bổng loạn xạ trong suy nghĩ của mình, đúng lúc này, không biết từ đâu vươn ra một cánh tay, mạnh mẽ vỗ lên bả vai cô một cái: "Tèn tén ten..... ngạc nhiên chưa!"

"..." Dọa chết cô rồi.

Hứa Tư Ý thân thể vốn nhỏ nhắn, lại bị cái bàn tay kia đập vào xương, gắng gượng đứng vững, quay đầu nhìn lên, một quả đầu xù như lông nhím, toe toét miệng cười với cô. Người này từ trước tới giờ vẫn trung thành với

kiểu tóc Dreadlocks, nhưng hôm nay so với thường ngày có chút lạ, cô thật không được quen cho lắm, tóc bện cứ như sợi dây thừng, đàn ông mà đầu đầy bím tóc, đủ màu sắc thể loại, nhìn cứ như pháo hoa bắn đêm giao thừa vậy.

... Thật không hổ danh là dân chơi lâu năm. Thất kính! Thất kính!

"La học trường?" Cô gượng gạo lên tiếng chào: "Tình cờ quá..." Lại chỉ chỉ quán trà sữa phía sau, "Anh cũng đi uống trà sữa ă?"

"Không phải không phải." La Văn Lãng cười sang sảng, tùy ý khoát tay lại, "Vừa rồi cùng Giang ca tan học, vừa ra khỏi giảng đường liền thấy một bóng lưng đeo balo Tiểu Hoàng của em gái đi qua trước mặt. Nhưng mà em đi chuyên tâm quá, không nhìn thấy bọn anh. Sau đó Giang ca liền nói muốn ra ngoài đi dạo, bọn anh đi ra, lại thấy em đi vào quán trà sữa, cậu ta liền đến cửa hàng 711 đối diện mua nước... Đây, chính chỗ đây."

La Văn Lãng nói, còn tốt bụng đưa tay chỉ cho cô.

Hứa Tư Ý nhìn theo phía anh ta chỉ, đầu đường bên kia quả nhiên có một cửa hàng 711, vị trí thật đúng đối diện quán trà sữa cô và Trần Hàm gặp nhau lúc nãy. Nhìn qua bức tường pha lê trong suốt có thể thấy bên trong cửa hàng đèn đuốc sáng trưng, một người mặc áo sơ mi trắng, quần âu đen, chân thon dài, thân ảnh mạnh mẽ, rần rần đứng trước cửa.

Vì đứng cách xa nên biểu cảm của người đó cô không rõ lắm. Nhưng mà cái vóc dáng này, tư thế đứng này, quả thực không thể quen thuộc hơn được nữa.

La Văn Lãng đưa mặt lại gần, mắt hướng về cửa hàng 711, đầy tính ám chỉ, bĩu cằm, cười hề hề: "Này, trợ lý nhỏ, không định qua đó chào hỏi chủ tịch một tiếng à?"

"Có chứ có chứ." Hứa Tư Ý gật đầu. Chủ tịch là chủ tịch tấm gương tốt của mọi người, anh minh sáng suốt, hào quang chói lọi, gặp thì cũng gặp rồi, không chào hỏi có hơi kỳ cục. Sau đó chờ đèn xanh sáng, cô liền sang đường, đi đến cửa hàng đối diện.

Vừa mới bước vào cửa, một giọng nói cảm ứng tự động vang lên: "Kính chào quý khách-"

Âm thanh này thành công khiến nhân viên thu ngân cùng mấy khách hàng khác quay đầu lại nhìn cô gái mới bước vào cửa. Chỉ có vị lão đại nào đó vẫn một mặt lãnh đạm không chút phản ứng, tự mình chọn nước uống.

Cố Giang rất cao, xương đã rộng lại lớn, cộng thêm thể hình xuất chúng, khí chất đặc biệt, cứ coi như không để lộ mặt, nếu hòa lẫn vào đám đông, liếc mắt cũng có thể nhận ra.

Cô qua đó, hướng đến bóng lưng cao to kia cong môi: "Cố học trưởng, thật trùng hợp lại gặp anh ở đây."

Người phương nam trời sinh giọng đã nhỏ nhẹ, cái âm này thanh nhẹ nhàng, êm ái như kẹo đường, chỉ ngậm trong miệng mà như muốn tan ra, khiến người ta muốn cắn một cái cũng không nỡ. Cố Giang không nhìn cô, thậm chí cả đầu cũng không quay lại, cầm lấy một chai nước khoáng không mặn không nhạt nói: "Không trùng hợp."

Hứa Tư Ý khẽ giật mình, "Anh không phải trùng hợp ở chỗ này mua nước ạ?"

"Không phải."

Cô hồ nghi, "... Vậy anh đến đây làm gì?"

Nghe vậy, Cố Giang lúc này mới quay lại nhìn cô bé thấp hơn anh một cái đầu, rũ mắt, nói mà không chút biểu cảm: "Đến cùng em vô tình gặp."

"..." Ờ? Hứa Tư Ý chớp mắt, càng không hiểu, "Tại sao muốn cùng em vô tình gặp?"

"Gặp em một chút," Cố Giang ngữ khí nghe vô cùng hững hờ, lại tiện tay cầm hai hộp ô mai vị dâu tây, bánh gối, nói chung là toàn thứ mà anh xưa nay không đụng đến, "Tóm lại, tôi không tìm em, thì em cũng không bao giờ chủ động tìm tôi."

Cái giọng điệu ai oán như mất mẹ, mồ côi cha này là sao? Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?

Nói được mấy câu, đầu óc Hứa Tư Ý có chút mông lung, nghiêm túc hỏi: "Anh tìm em có việc gì à? Mà nếu có chuyện gấp anh có thể gọi điện hoặc nhắn tin cho em mà..."

Vừa dứt lời, Cố Giang bỗng khựng lại.

Anh nghiêng đầu nhìn cô, mày trái hơi nhếch lên, tà khí thoáng chốc từ khóe mắt tỏa ra.

"Nói cái gì?"

"?"

Cố Giang ngoắc ngoắc môi, cười mỉm, "Nói 'Lúc tôi không tìm em là tìm nén mà nhớ em, lúc tìm em chính là nhớ em điên cuồng. Nói... tôi... mẹ nó... nhớ em muốn chết rồi'?"

Em trong tim tôi - Chương 20 (1)

Chương 20

". . . . ." = =

Không phải Hứa Tư Ý khoa trương, nghe anh giải thích xong cô có cảm giác toàn thân nổi lên một tầng da gà

Sau nửa giây yên tĩnh một cách quỷ dị, cô đỏ mặt lặng lẽ nhìn xung quanh, xác định xung quanh mọi người không có chú ý bọn họ, ho nhẹ hai tiếng, xấu hổ cười lễ phép, thấp giọng nói: "Cố học trưởng, em biết anh rất hài hước, nhưng mà lời này của anh có phần dễ làm cho người ta hiểu lầm."

Cố Giang nhìn chăm chăm cô bằng đôi mắt đen sâu thẳm, nhướn mày, giọng điệu nhàn nhạt: "Hiểu lầm cái gì?"

"Hiểu lầm anh. . . . ."

Ai ngờ Hứa Tư Ý chưa nói hết câu, La Văn Lăng đầu tóc như hoa hoa công tử kia đã đi vào cửa hàng , oán giận mở miệng nói : "Mua nước cũng mua lâu như vậy, người không biết chắc còn tưởng rằng Cố gia cậu tính ở chỗ này bao cả chỗ này đấy . . . . ."

Đi theo vào là một thiếu niên cao gầy, tóc ngắn, sau cổ và ngón trỏ đều có hình xăm. Là Triệu Duẩn Hạo.

Trong lúc nhất thời, cả cửa hàng tiện lợi xảy ra vài phần biến hóa kì lạ, mấy vị khách trong cửa hàng giống như bị cái gì dọa sợ, nhanh chóng thanh toán rồi rời đi. Ngay cả bác gái thu ngân cũng không ngừng liếc mắt sang bên này, ánh mắt kia thập phần cảnh giác cẩn thận, (đi theo thượng thế kỷ chín mươi niên đại nhìn thấy cổ hoặc tử chấp đầu đường như)

So sánh thì Hứa Tư Ý đồng học bình tĩnh hơn. Ánh mắt cô dừng ở anh chàng (bản tắc), anh chàng trắng hoa cùng người nào đó đang quét ánh mắt

một vòng qua mọi người, trong đầu chậm rãi hiện ra (mấy năm mao đặc hiệu chế thành đích lưu kim chữ to: sát mã đặc biệt thiên đoàn).

Trái một người, phải một người, ở giữa là đại gia lớn. Đội hình có thể nói là vô cùng hoành tráng.

Lúc này, ánh mắt của Cố Giang trên từ trên người Hứa Tư Ý mới thu hồi lại, sải dài bước chân đi đến quầy thu ngân.

Người đứng bên trái – La Văn Lãng gượng gạo đi tới bên người Cố Giang, tầm mắt vừa chuyển, nhìn thấy cô đang ngoan ngoãn đứng cách đó không xa, (yêu thanh), nhướn mày nhìn Cố Giang, " Cô nhóc của cậu còn chưa đi đâu?"

". . . . ." anh trai trắng hoa này, phiền anh hơi chú ý một chút cách xưng hô của mình, tôi không phải là "Cô nhóc" OK? Lại là "nhóc con" "cô nhóc", (sát mã đặc biệt thiên đoàn) các anh thích đặt biệt danh ngớ ngẩn cho người khác sao. . . . .

Hứa Tư Ý cạn lời, còn thật thà suy nghĩ lại, cảm thấy được đại khái là tên của mình lưu lại ấn tượng không đủ sâu cho các thành viên của hội học sinh, nghĩ vậy cô liền minh bạch, nhìn La Văn Lãng mỉm cười, uyển chuyển nhắc nhở: "La học trưởng, về sau anh có thể gọi em là Tư Ý ."

"Được!" La Văn Lãng nghe xong nhếch miệng cười, sáng khoái địa đáp ứng với cô. Ngay sau đó liền quay đầu tiếp tục nhìn Cố Giang, ngón tay cái giơ lên, "Vừa lúc hôm nay là sinh nhật chị họ, tên họ Triệu mời khách ăn cơm, hay là cậu mang theo (đích tiểu nhuyển nữ) cùng đi?" Nói xong lại liếc mắt nhìn Triệu Duẫn Hạo một cái "Được không họ Triệu?"

". . . . ." Thực xin lỗi, các vị đại ca thân mến, làm sao các anh bảo đi, các anh vui vẻ là tốt rồi:)

Luôn luôn trong trẻo nhưng lạnh lùng ít nói - Triệu Duẫn Hạo thản nhiên gật gật đầu, nói: "Đương nhiên hoan nghênh."

Cố Giang tùy tiện dựa vào quầy thu ngân, duỗi tay ra, lại tùy tiện cầm lấy lon nước lạnh trên quầy thu ngân, sau đó không thèm nhìn mà ném tới khuôn mặt tiểu bạch kiêu của La Văn Lãng

La Văn Lãng bị dọa nhảy dựng, nhanh chân nhảy lên mới bắt được lon nước kia , giật mình chưa kịp bình tĩnh, nói: "May mắn tở phản ứng mau. . .

. . ." Dừng lại, tức giận đến nỗi nói năng lộn xộn, trừng mắt, giơ thẳng chân: " Ai trêu cậu hay chọc giận cậu? Cậu mẹ nó cùng mặt tớ có cừ oán gì, cả ngày chỉ nghĩ làm thế nào để đánh một người đẹp trai như tớ? Đây là bắt nạt tớ vì tớ đánh không lại cậu phải không?"

Hứa Tư Ý khẳng định rằng, La Văn Lăng hô to gọi nhỏ như vậy, khiến bác gái thu ngân lén chà xát chà xát ánh mắt nhìn sang bên này từ ánh mắt "Ăn qua cổ hoặc tử chấp đầu" đã biến thành "Cảnh giác xã hội đen ầu ẩu". Bác gái thậm chí còn lén nắm lấy thời cơ rảnh tay, chuẩn bị vừa thấy tình hình không đúng liền báo nguy.

Ngay cả Hứa Tư Ý cũng bị bầu không khí giương cung bạt kiếm này khiến cho có chút khẩn trương, cô thấy Cố Giang từ trong túi quần lấy ra xấp tiền, sau đó rũ mắt xuống, chậm rãi từ đó đem ra (mao ông nội lý rút ra) lộ ra năm tờ tiền mặt giá trị có một không hai, đặt ở trên quầy thu ngân.

Ngón tay thon dài gõ lên mặt bàn, "(Kia quán nhân khả nhạc trước kết.)"

Hứa Tư Ý: "? ? ?"

La Văn Lăng bên kia cũng là vẻ mặt mơ hồ.

Em trong tim tôi - Chương 20 (2)

Đúng lúc này, một đoạn âm thanh rời rạc lại tùy ý truyền ra từ chỗ cách cô không xa, âm sắc trầm thấp dễ nghe: "Lát nữa em có rảnh không."

Tầm mắt Hứa Tư Ý quay lại.

Đại thiếu gia bên kia cũng đã muốn thanh toán, đem kẹo sữa cùng bánh bích quy vừa mua nhét vào túi ni-lông màu trắng, động tác không nhanh không chậm. Đầu hơi thấp, ánh mắt cũng hơi rũ xuống, ánh đèn chiếu xuống làn da trắng nhợt của anh, lông mi đen nhánh dày đặc, đường nét bên dưới vừa rồi lại càng xinh đẹp, lưu loát.

..... Ở cửa hàng tiện lợi mua chút đồ ăn vặt mà thôi, đại gia ngài có thể hay không thu liễm một chút vẻ đẹp chết người của mình. Hứa Tư Ý lặng lẽ ho khan, tròn mắt vô ý thức mà chuyển sang nơi khác, thành thật trả lời: "Hắn là có, sao vậy?"

"Hôm nay là sinh nhật bạn gái tên họ Triệu, cậu ta mời khách."

"A." Hứa Tư Ý khó hiểu, "Nhưng có liên quan gì đến em đâu?" Cô cùng vị Triệu học trưởng kia không quen, cùng bạn gái Triệu học trưởng lại càng không quen biết, bọn họ mời khách tới, khẳng định đều là bạn tốt, cô khách tới, khẳng định đều là bạn tốt, cô là một người ngoài cực kì xa lạ, lấy lí do gì mà tới ăn cơm đây. ....

Mặt Cố Giang không chút thay đổi nói: " Đi cùng anh."

"....." Hứa Tư Ý lại bị sắc nước miếng rồi.

"Đi thôi." Cố Giang nói xong, liền xoay người xách túi đồ ăn vặt hướng cửa mà đi.

"....." ..... Đại ca em hình như không có đáp ứng anh mà?

Hứa Tư Ý co rút khóe miệng, không kịp suy nghĩ liền nhích người chạy chậm đuổi theo đi, nhìn bóng dáng cao lớn của thiếu niên phía trước nói:

"Cái kia, Cỗ Giang đồng học, em nghĩ là em không nên đi. . . . ."

Nói còn chưa dứt lời, bước chân của người đi phía trước kia bỗng nhiên dừng lại. Ánh sáng nhỏ trong mắt Hứa Tư Ý chợt lóe. Ngay sau đó liền thấy một bàn tay to xinh đẹp cầm một hộp ô mai vị và bánh bích quy gấu nhỏ đưa tới, theo đó là một tiếng "Này" thực tùy ý .

Cô sửng sốt một chút, không nhận.

Cỗ Giang cầm hộp bánh bích quy gấu nhỏ đều là phim hoạt hình trên mặt kia, đợi một lát, nhú mi, nói: "Mua cho em đó, cầm lấy."

Hứa Tư Ý lấy lại tinh thần, tim đập hơi gấp, lúc này mới thật trịnh trọng mà vươn hai tay nhận hộp bánh bích quy kia, nhỏ giọng khách khí nói: "Cám ơn." Cúi đầu nhìn lên, hơi giật mình, hộp bánh quy gấu nhỏ này cứ nhiên đã được bóc ra một cách thân mật.

Cỗ Giang miễn cưỡng nhìn cô nhóc, một tia hứng thú thông thả nổi lên dưới đáy mắt, sau đó hất cằm, "Ăn đi."

". . . . . A, được." Đầu óc cô có điểm loạn, mơ mơ màng màng mà gật đầu, cầm lấy một miếng bánh bích quy nhỏ bỏ vào trong miệng, (ca sát ca sát), một bên quai hàm phồng lên tròn xoe.

Bánh bích quy nhỏ ngọt ngào mềm mềm, đường tan ra ở đầu lưỡi.

Cỗ Giang nhìn chăm chăm cô: "Ăn ngon chứ?"

Hứa Tư Ý nói: "Ăn ngon ạ."

Trong con người đen lạnh của Cỗ Giang ngầm hiện ra ý cười, thuận miệng "Ừ" một tiếng, sau đó liền thu hồi tầm mắt chuẩn bị đi về phía trước. Nhưng chân còn chưa bước đi, cô nhóc kia đã phản ứng lại, vội vui vẻ ôm bánh bích quy chạy đến trước mặt anh, đứng yên lại rồi nói: "Em không cần đi ăn cơm cùng các anh , dù sao tất cả mọi người cũng không phải rất quen thuộc. . . . ."

Giọng điệu của Cỗ Giang không hề gì mà cắt ngang: "Không được cự tuyệt."

". . . . . ? ? ?" Bá đạo không nói lí lẽ như vậy, thật khiến cho Hứa Tư Ý sặc tới nơi rồi, nhú mày

Không được cự tuyệt là cái quái gì? Tôi bán cho anh?

Cố Giang từ trên cao rũ mắt nhìn xuống, vẻ mặt lười nhác nhìn cô; cô cũng cố lấy dũng khí ngược cổ, sắc mặt nghiêm túc, trừng hẳn. Kết quả là, hai người liền duy trì cái tư thế này, ở trước cửa hàng tiện lợi 711 nhìn nhau khoảng mười giây.

Mười giây sau, khi cái cổ nhỏ đã mỏi nhừ, Hứa Tư Ý liền chịu thua trước. Cô hít sâu vào một hơi, tự nói cho chính mình biết thế giới này tươi đẹp thế nào, cô lại nóng nảy như thế, không tốt không tốt, sau đó cong cong môi, hết sức ôn hòa nhã nhặn mà nói: "Tại sao em không thể cự tuyệt?"

Cố Giang thản nhiên nói: "Bởi vì em ăn bánh bích quy của tôi."

". . . . . ." @#¥%. . . . . Làm người không tốt à?

"‘ bắt người tay ngăn cản người miệng mềm ’, đã từng nghe qua câu này chưa?"

Bởi vì một miếng bánh bích quy gấu nhỏ mà mất đi tự do của mình, Hứa Tư Ý ngơ ngác đứng tại chỗ, khóc không ra nước mắt, cuối cùng chỉ có thể khuất phục bởi đạo đức và lương tâm của bản thân, liền yên lặng đi phía sau Cố Giang.

Chỗ ăn tối cách cửa hàng 711 không xa, La Văn Lãng cùng Triệu Duẩn Hạo đã đi trước. Hứa Tư Ý cùng Cố Giang đi ở phía sau họ, từ đường lớn đi sang phía trái dần chuyển thành đoạn đường ngoằn ngoèo, đi qua lối tắt gần cái cống thoát nước, vào một cái ngõ không rộng cũng không hẹp.

Đúng lúc này, có tiếng thông báo vang lên từ điện thoại, đình.

Cố Giang lấy di động ra, rũ mắt nhìn, là một dãy số xa lạ gửi tới một đoạn tin nhắn ngắn. Nội dung là: bà nội mở tiệc ở nhà, bảy giờ tối ngày 3 tháng 10, cần phải tham gia.

Trên mặt anh không có cảm xúc gì, con người lạnh lùng lại sâu hơn vài phần, ngón tay trượt qua, xóa tin nhắn.

Anh mới vừa tắt di động thì thấy có một lực kéo yếu ớt từ cổ tay áo bên trái truyền tới.

Cố Giang nghiêng đầu, thấy một bàn tay trắng trắng nhỏ xinh đang túm tay áo anh, móng tay đầy đặn mượt mà, cắt sửa đều đặn, tròn tròn nho nhỏ, đầu ngón tay lộ ra màu hồng nhạt khỏe mạnh

Em trong tim tôi - Chương 20 (3)

Tầm mắt hẩn nhìn lên, đôi mắt đen láy, trong veo như ngọc của cô, mang theo ý thăm dò nhìn hẩn. Thấy hẩn nhìn qua, ngón tay cô chỉ chỉ cái túi ni-lông anh đang xách trong tay, nhẹ giọng: "Hình như lúc này anh còn mua cả kẹo sữa con thỏ(?)?"

Dường như có ngọn gió thổi từ trong năm tháng thối tới, thật lâu, thật xa, thổi qua bao nhiêu năm tháng, và thổi tan cả vẻ lo lắng trong đáy mắt lạnh lùng nghiêm nghị của người thiếu niên lúc này.

Nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp dịu dàng đang căng lên, Cố Giang không nói gì.

"Em không ăn bánh bích quy gấu nhỏ. . . . ." Cô cười cười, khoe miệng cong lên, nhìn có phần ngớ ngẩn, "Có thể ăn kẹo sữa không?"

Shakespeare nói, tươi cười là nguồn của hết thảy tội lỗi*

*câu nói này của Shakespeare mình không tìm được nên không biết nguyên văn là gì

Cố Giang nhìn chăm chăm vào cô, không biết ma xui quỷ khiến thế nào mà hẩn bỗng nhiên đưa tay nắm lấy chiếc cằm nhỏ nhắn tinh xảo kia, thốt lên: "Hứa Tư Ý."

". . . . . Cái gì?" Mặt cô ửng đỏ, nhưng lại hơi hơi giật mình. Trong ấn tượng, người này có vẻ rất thích kêu nàng "cô ngọc" biệt danh linh tinh, rất ít khi gọi thẳng tên cô như vậy.

Anh nhìn cô, con người sâu thẳm, giọng điệu cũng hoàn toàn tương phản với bình thường: "Em nói, anh là ai?"

Hứa Tư Ý bị sửng sốt bởi cái vấn đề kì lạ này, trả lời: ". . . . . Cố Giang."

"Còn nữa nhỉ?"

". . . . . Còn cái gì?" Hứa Tư Ý không rõ những lời này có ý gì. Nhưng là theo bản năng sau này né tránh. Cô cảm thấy được, người này từ trước đến nay luôn tản mạn tùy ý, hiếm khi thực sự tức giận, nhưng thoát nhìn bộ dáng lúc này. . . . .

Thật sự có vài phần dọa người.

Trong giây lát, khoe miệng Cố Giang dường như mang theo chút chế giễu nhàn nhạt. Ngay sau đó tay liền buông lỏng ra, tay cầm túi ni-lông chứa đồ ăn vặt chuyển qua cho cô, thần sắc lại khôi phục trở về trước sau như một, không chút để ý, nói: "Đường cùng bánh bích quy, vốn đều là của em."

". . . . ." Lỗi suy nghĩ của học trưởng quả nhiên không thể dùng trình độ của người bình thường để so sánh.

Nét ửng đỏ trên mặt Hứa Tư Ý còn chưa kịp giấu kỹ, liền cúi đầu không dám nhìn anh, nhỏ giọng nói câu cảm ơn, lần theo cảm giác vươn tay đi đón lấy túi đồ.

Nhưng một màn này, cô không cầm được túi đồ mà lại cầm trúng vào tay anh.

Bàn tay con gái tinh tế tuyết trắng, ngay cả đầu ngón tay cũng tinh xảo, ôn nhu mềm mại, bàn tay thiếu niên sạch sẽ thon dài, khớp tay rõ ràng, lòng bàn tay cùng các đốt ngón tay chỗ có lưu lại vết chai sần do hàng năm đánh nhau bằng nắm đấm, cứng rắn, hơi thô ráp.

". . . . ." ? ? ?

!!! (Ta lặc cái đại xoa)?

Hứa Tư Ý kịp thời ngẩng đầu , đầu tiên là sửng sốt, sau khi lấy lại tinh thần mở to hai mắt nhìn, mặt đỏ tai hồng lúng túng nói, ". . . . . thực xin lỗi." Vừa nói vừa vội vàng buông lỏng tay để thu tay về.

Giữ lại bàn tay định thu về, bàn tay to trái lại một phen nắm chặt.

Lòng bàn tay Cố Giang vừa thu lại, căn bản không để cho cô có cơ hội trốn, vân đạm phong khinh: "Cố ý sao?"

". . . . ." thân mình Hứa Tư Ý cứng đờ, trong nháy mắt cả người phải xấu hổ, lắc đầu như trống bỏi, vội vàng phủ nhận, "Không phải, không phải cố ý đâu. . . . ."

Cố Giang hơi giật giật mi mắt một cái, "Cho em lấy đồ ăn, em liền nắm tay tôi. Nhóc con, em đây là muốn đường rồi còn là muốn nhân?"

". . . . ." Trời đất ơi, cờ đỏ năm sao ở trên, cô (tiểu đình đương) dám đối với □□ thề. . . . .

Trong lúc nguy cấp, Hứa Tư Ý chưa kịp suy nghĩ đã vội thốt ra: "Em tuyệt đối không có dám ý nghĩ quá phận đối với học trưởng!"

Câu nói vừa kết thúc, dường như cả thế giới đều trở nên yên tĩnh .

Sau vài giây yên lặng, người đối diện kia nhếch môi, phát ra một tiếng giễu cợt nhàn nhạt.

". . . . . Đây là tiếng cười (mặt nước)?

Là ở cười nhạo cô? Hứa Tư Ý lại 囧 lại mất mặt, hỗn loạn, mơ hồ mà suy nghĩ.

"Vì sao không dám có?" Hắn thản nhiên hỏi, giọng điệu kia, nghe trong sáng thật sự.

Sắc mặt Hứa Tư Ý đỏ như lửa, ngây ngốc đứng tại chỗ, không biết nên nói cái gì cho tốt.

Cố giang rũ mắt nhìn khuôn mặt đỏ bừng của cô, đầu cúi thấp dường như sắp vùi vào ngực, tâm vừa động, một phen kéo cổ tay cô liền đem cô 摁 trên tường .

". . . . ." Hứa Tư Ý bất ngờ không kịp đề phòng, đột nhiên đích mở to hai mắt nhìn, trái tim thành thịch như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Thiếu niên xoay người gần sát tai cô, giật giật môi, tiếng nói thấp đủ cho phát ách: "Em không biết bộ dáng này của em khiến người ta yêu thích muốn chết hay sao?"

Em trong tim tôi - Chương 21 (1)

Chapter 21

..... Lại tới lần nữa.

Dồn em vào vách tường là sở thích đặc biệt của anh phải không hả?

Cố Giang đứng thật sự rất gần, mùi thuốc lá cùng vị bạc hà mát lạnh trên người xâm lấn toàn bộ giác quan Hứa Tư Ý. Cô gần như không thể phát hiện mà nhú mi, hạ tầm mắt, cổ rút về sau, cùng anh kéo giãn khoảng cách. Cô cười cười, giọng nói trước sau như một ôn hòa mềm mại: “Bạn anh còn đang đợi anh ăn cơm, chúng ta vẫn là đừng để bọn họ chờ lâu.”

Nói xong xoay cổ tay, muốn rút tay về.

Cố Giang Tâm tình trong mắt không rõ, thẳng tắp nhìn chăm chăm cô.

Cô thử vài giây phát hiện đối phương không có ý buông tay, Hứa Tư Ý có chút không biết nói gì, lặng im một lát, khẽ thở dài, đành phải lại thay đổi biểu đạt “Được được em đầu hàng, đại ca hai ta đều lui một bước đi” miệng lưỡi xoay chuyển: “Đi trước tham gia sinh nhật , có chuyện gì..... lúc sau chúng ta lại nói. Có thể không?”

Cố Giang lại nhìn cô một hồi lâu, sau đó, bàn tay đang nắm tay cô buông lỏng ra.

Đứng ở ngõ nhỏ, phóng mắt nhìn lại phía trước liền thấy, không cần người dẫn đường cũng biết đi như thế nào. Hứa Tư Ý tim đập còn có chút nhanh, mặt cũng còn có chút hồng, dán sát tường dịch ra vài bước, chờ đến khi rời khỏi phạm vi khống chế của Cố Giang, bước chân lập tức nhanh hơn hướng phía đầu kia của đường tắt mà đi.

Gió đêm mùa thu đã mang theo hơi lành lạnh.

Đột nhiên sau lưng một giọng nói theo gió rời rạc truyền đến, nhẹ nhàng băng quơ, “Giả bộ hồ đồ liền cho là đúng?”

“.....” Hứa Tư Ý đưa lưng về phía anh, ánh mắt khẽ biến đổi.

Cổ Giang nghiêng đầu, tầm mắt xuyên qua bóng đêm cùng ánh đèn dừng ở trên người Hứa Tư Ý. Ngay khi giọng anh vừa dứt, thân hình nhỏ nhắn mềm mại của cô cùng động tác chân nháy mắt cứng đờ, nhưng cô không dừng bước, cũng không quay đầu lại, giây tiếp theo liền như không có việc gì mà tiếp tục đi về phía trước.

Anh hơi nheo mắt.

Vài giây sau, đại thiếu gia từ khi sinh ra tới giờ lần đầu tiên bị người ta ngó lơ còn bị bỏ rơi lẻ loi tại chỗ liếm liếm hàm răng, nhấp nhấp môi, nhưng vẫn trào phúng cười một tiếng, cúi đầu, hàm răng khẽ chuyển động gọi ra một cái tên:

“Hứa Tư Ý.”

*

Chỗ lão Triệu mời cơm là tiệm lẩu cách cửa nam đại học C một con phố, làm ăn hàng năm đều rất tốt, là nơi sinh viên đại học C liên hoan ưu tiên chọn nhiều nhất.

Theo tin tức đáng tin cậy nào đó do “nhân sĩ “ truyền ra, ông bà chủ tiệm lẩu này đều là người nơi khác đến, đến từ vùng xuất xứ của món lẩu này, hương vị tất nhiên là rất ngon. Bất quá, cửa hàng này làm ăn có thể tốt như vậy, trừ bỏ hương vị ngon, nguyên nhân càng quan trọng lại là câu chuyện tình yêu của ông bà chủ.

Loại chuyện tình yêu nào sẽ có lực hấp dẫn như thế?

Tương truyền, bà chủ là sinh viên đại học B tiếng tăm lừng lẫy, mà ông chủ lại là ông chú chủ cửa hàng trái cây hơn bà chủ 14 tuổi, hai người bọn họ gặp nhau ở quê nhà, nhất kiến chung tình, nhưng một người tốt nghiệp trường đại học danh giá tiền đồ vô lượng, một người từng ly hôn hơn nữa là người đàn ông lớn tuổi không có thành tựu, dĩ nhiên bị cả nhà gái phản đối mãnh liệt.

Nhưng những lời đồn đãi ác độc vớ vẩn cùng ánh mắt người khác cũng không thể chia rẽ nữ sinh tài giỏi cùng trái cây đại thúc.

Cuối cùng, bọn họ lựa chọn rời đi, mang theo toàn bộ gia sản tích cóp đến Yến Thành, mở tiệm lẩu này, bắt đầu rồi một cuộc sống mới.

Sơ lược câu chuyện, khi thiếu nữ văn nghệ Vương Hình dùng một loại ngữ khí khát khao kể lại cho Hứa Tư Ý câu chuyện này, Hứa Tư Ý phản ứng rất bình tĩnh. Cô chỉ là gật gật đầu, an tĩnh mà đáp một câu “Quá trình thật lãng mạn, cũng thật oanh liệt, hy vọng kết cục của bọn họ cũng Happy Ending thì tốt.”

Vương Hình không còn lời nào trợn mắt nhìn Hứa Tư Ý, bức thiết nói, “Cái gì mà ‘ hy vọng ’, câu chuyện này đã HE rồi có được không? Hiện tại tiệm lẩu của bọn họ làm ăn tốt như vậy, kiếm lời rất nhiều tiền. Trái cây đại thúc lập tức có thể áo gấm về làng, vẻ vang mà cưới nữ sinh tài giỏi về nhà!”

Hứa Tư Ý giật giật môi, muốn nói cái gì, nhưng cuối cùng lại không nói. Cô chỉ cười cười, cúi đầu tiếp tục nghiêm túc mà viết số liệu.

Hoàn cảnh trưởng thành của Hứa Tư Ý, những việc cô trải qua, bao gồm từ nhỏ gặp qua, nghe nói, nhìn đến, đều làm cô ở hiện tại tuổi còn trẻ đã sớm hiểu rõ một chuyện: Tình yêu oanh liệt cùng với kết cục xứng đôi hạnh phúc, đa số chỉ tồn tại với ngôn tình tiểu thuyết cùng truyện cổ tích, mà trên thực tế, không có bao nhiêu người có thể chống đỡ được “hiện thực” đi đến cuối cùng.

Khi đó câu mà cô không nói ra chính là “Nghe nói tình yêu, mười có chín bi”.

Em trong tim tôi - Chương 21 (2)

Màn đêm buông xuống, ở cửa tiệm lẩu đều là thực khách chờ bàn, khí thế ngất trời, mùi lẩu lan tỏa nửa con phố, kích thích giác quan mọi người.

“Ôi chào! Hai người nhưng tính ra.” Cố Giang cùng Hứa Tư Ý mới vừa tiến vào, La Văn lẳng đang đứng chờ ở cửa tiệm lẩu liền hùng hùng hổ hổ đi lên, “Ở phía sau sờ sờ làm làm cái gì mà chậm trễ lâu như vậy?”

Phía sau Triệu Doãn Hạo còn có thêm vài người nam nữ trẻ tuổi ăn mặc thời thượng.

“.....” Nhìn một cái, tuy rằng nhân vật tạo hình phi thường Táng Ái gia tộc phong, nhưng dân cư hoa biện nhi tiểu ca vẫn là rất đúng đến khởi hân danh giáo học sinh cái này chữ vàng thân phận —— “Sờ sờ làm làm” cái này là nguyên văn thành ngữ, đúng là hình tượng sinh động một châm thấy máu !

Hứa Tư Ý bị nước miếng chính mình sặc đến khụ ra một tiếng, yên lặng xấu hổ, đang muốn tùy tiện nói bừa một lý do để lừa dối nhóm quần chúng trước mặt, Cố đại thiếu gia liền không chút để ý mà mở miệng, nói: “Đỡ một bà cụ qua đường cái.”

“.....” Làm người hít thở không thông.

Lão đại anh nói bừa như vậy có phải quá đáng quá không? Ý đồ dùng chuyện cười lừa gạt quần chúng cũng quá rõ ràng đi?

Tiểu ca ca cũng bị cái lý do này làm cho cả kinh trợn mắt há mồm.

Nhưng anh ta nói như thế nào cũng là từ cao trung đã đi theo Cố Giang, nhiều năm như vậy, có cái gì kinh hãi thế tục mà chưa nghe Cố đại gia nói qua, có chuyện gì không thể tưởng tượng mà không cùng Cố đại gia trải qua.

Bởi vậy La Văn Lãng điều chỉnh biểu tình, miễn cưỡng thuyết phục chính mình tạm thời tin cái lí do này, xoay đầu, lại đi nhìn cô gái nhỏ, “Người đâu?”

Giọng nói vừa dứt, ánh mắt mọi người không hẹn mà cùng động tác từ Cố Giang chuyển hướng sang Hứa Tư Ý.

Hứa Tư Ý ghé mắt, lặng lẽ liếc nhìn Cố Giang đang đứng bên cạnh cô. Sau đó ở tự đáy lòng cảm thán, lão đại không hổ là lão đại, đã đạt tới mức khí định thần nhàn mặt không biểu tình, cả mí mắt cũng không động một chút.

Ân.

Còn không phải là tuyển tập chuyện cười sao? Có ai khi còn nhỏ không thấy qua?

“Nga.” Tạm dừng nửa giây, Hứa Tư Ý bình tĩnh mà tiếp tục, “Kỳ thật cụ bà kia vốn dĩ không muốn quá đường cái, cho nên em lại đem bà đỡ trở lại rồi.”

“.....” La Văn Lãng đen mặt, trong lòng tự nói hai người đem lão tử coi như khỉ mà chơi đùa à?

Ước chừng mười tới giây tẻ ngắt.

Đột nhiên,

“..... Ha ha ha, hài hước hài hước.” Một giọng nói thanh nhuận nhu mì vang lên, cho mấy người bậc thang hoà giải. Thanh âm này sạch sẽ thoải mái, âm lượng vừa không cao cũng không thấp, thuộc về loại chỉ nghe là có thể làm lòng người sinh hảo cảm, “Cố Giang, vừa rồi nghe lão Triệu nói cậu muốn mang bạn tới, tôi rất tò mò, không nghĩ tới là một cô gái nhỏ xinh đẹp như vậy nha.”

Hứa Tư Ý nghe tiếng ngẩng đầu, thấy người nói chuyện chính là một cô gái có khuôn mặt trái xoan thanh tú. Cô ấy đeo kính, có lẽ là số độ không cao, thấu kính sau đôi mắt không vô thần cũng không biến hình, đen nhánh mà sáng ngời. Cô ấy đứng ở bên cạnh Triệu Doãn Hạo, mảnh khảnh xinh xắn, không quá cao, đỉnh đầu chỉ tới cằm Triệu Doãn Hạo, hai người thoạt nhìn rất xứng đôi.

Hứa Tư Ý hơi suy tư, suy đoán nữ sinh này chính là nhân vật chính tiệc sinh nhật đêm nay.

Nữ sinh tiến lên vài bước đi đến trước mặt Hứa Tư Ý, cười nói: “Chị tên Lưu Hi, là sinh viên năm 3 khoa máy tính.”

Hứa Tư Ý cũng đáp lại cô nàng tươi cười hữu hảo, “Chào chị, em là Hứa Tư Ý, sinh viên năm nhất quản lý công trình.”

Nghiêm khắc mà nói, Lưu Hi thật ra cũng không tính là mỹ nữ truyền thống, nhưng trên người cô ấy có một loại khí chất ôn hòa khiêm tốn, rất thu hút người muốn làm quen. Hứa Tư Ý đối với Lưu Hi rất có cảm tình, nhìn không được cười cười, nói: “Nữ sinh học IT rất ít, chị Hi hẳn là lân phượng trong khoa các chị.”

“Thật ra rất tốt.” Lưu Hi phụt một tiếng cười lên, “So với khoa quản lý công trình như am hòa thượng, nam sinh khoa bọn chị đã rất có phúc rồi.”

Trong lúc trò chuyện, Lưu Hi dẫn Hứa Tư Ý tới trước mặt những người khác, theo thứ tự giới thiệu nói: “Đây là ba người bạn cùng phòng của chị.....” Nói xong tên, lúc sau ngón tay vừa chuyển, chỉ về phía nam sinh cao lớn đứng phía sau cùng, “Đây là bạn tốt cùng chị đi theo giáo sư hướng dẫn làm hạng mục, tên Lục.....”

“Lục Nghiêu học trưởng?” Hứa Tư Ý hơi kinh ngạc, kinh ngạc buột miệng thốt ra.

Lục Nghiêu cười một cái, bàn tay phải nắm ngón tay thon dài hơi hơi cử động, “Hello.”

Người này lần đầu tiên gặp mặt là khi lấy camera vỗ vỗ chụp chụp, cùng Hứa Tư Ý một đống quỷ thói hạt liêu, bị nàng định nghĩa vì “Chức nghiệp cổ thôi” kiêm “Đáng tin cổ phần” đại ca hôm nay tạo hình trước sau như một “Nghệ thuật gia”, áo sơ mi sợi dây màu trắng cùng quần dài tương xứng, mang giày vải Bắc Kinh cũ, tiên phong đạo cốt vạt áo bay bay.....

Em trong tim tôi - Chương 21 (3)

Cô đánh giá từ trên xuống dưới vị lão đại này, cảm thấy anh nếu đem bảo kiếm theo thì có thể lên Thục Sơn tu tiên.

Nhưng mà ngay lúc Hứa Tư Ý nhìn chăm chăm Lục Nghiêu, bắt đầu bồn bồn trường hợp có khi nào vị đạo trưởng này lịch kiếp, Cố đại thiếu gia ở bên cạnh giống như một mối, vắn vắn cổ, không nhanh không chậm đi phía trước hai bước.

Bóng dáng thon dài như vẽ không nghiêng không lệch, vừa vắn đứng ở vị trí giữa tầm mắt Hứa Tư Ý và Lục Nghiêu giao nhau, đem “Đạo trưởng” chặn kín mít.

Tầm mắt bị chặn, bồn bồn gián đoạn.

Hứa Tư Ý đành phải đem ánh mắt thu về.

Lúc này từ cửa tiệm lâu có một người phụ nữ vóc dáng gầy nhỏ chạy chậm tới, để mặt mộc, quần áo đơn giản, sau đầu còn búi kiểu tóc của bác gái, kêu lên: “A15? A15 có thể dùng cơm!”

“Ở đây ở đây!” La Văn Lăng nhắc tay vẫy.

“Mọi người cùng tôi vào đi! Chỗ ngồi của mọi người ở lầu hai.” Người phụ nữ cười rộ lên, một bên tiếp đón khách một bên xoay người đi vào.

“Ai.” Lưu Hi bỗng nhiên nhẹ nhàng kéo kéo tay áo Hứa Tư Ý.

“Dạ?”

“Chỗ này khai trương cũng hơn một tháng, em hẳn là nghe người ta nói qua chuyện xưa của ‘trái cây đại thúc cùng chị gái tài giỏi’ rồi chứ?” Lưu Hi dè thấp giọng nói, biểu tình thần bí hề hề.

Hứa Tư Ý gật gật đầu, cũng nhỏ giọng: “Nghe qua rồi. Làm sao vậy?”

Lưu Hi hơi hơi hất cằm chỉ về hướng người phụ nữ trẻ lúc nãy, nói: “Đây là nữ chính.”

Hứa Tư Ý hơi hơi sững sốt.

“Có phải thực tế cùng trong tưởng tượng không quá giống nhau?” Lưu Hi lắc đầu thở dài, “Nghe học tử nghiên cứu sinh trong khoa nói, chị ấy trước kia rất xinh đẹp, đáng tiếc mấy năm nay gây dựng sự nghiệp vô cùng vất vả. Tài nữ đại học B a, vì trái cây đại thúc mà biến thành một bà chủ tiệm lẩu kiêm chạy đường.”

Hứa Tư Ý nghe xong có chút cảm khái, gật gật đầu: “Xác thật hy sinh quá nhiều.”

“Bất quá ấm lạnh tự biết, chỉ cần chính chị ấy cảm thấy vui vẻ, đáng giá liền tốt.” Lưu Hi cười rộ lên, ôm bả vai Hứa Tư Ý, “Ăn cơm đi!”

Trong lúc ăn cơm, Hứa Tư Ý ban đầu còn có chút câu nệ. Nhưng một bàn đều là người trẻ tuổi, tính cách cũng tốt, hơn nữa có kẻ dở hơi như Lục Nghiên, thường nói giỡn chọc cười, cô liền nhanh chóng thả lỏng lại.

Tời điểm lẩu cũng ăn được phân nửa, bụng cũng sắp no, máy hát cũng theo đó mở ra.

Thọ tinh Lưu Hi uống một ngụm nước trái cây, bỗng nhiên thuận miệng hỏi: “Đúng rồi, phòng làm việc của mọi người chuẩn bị như thế nào rồi?”

“Chuyện kia khẳng định là thuận lợi!” La Văn Lăng rượu quá ba tuần có vẻ thực sự hưng phấn, nghe vậy nháy mắt nói tiếp, đem cái ly hướng trên bàn một lượt, trực tiếp từ chỗ ngồi đứng lên, tư thế trời cao mặc chim bay biển rộng tùy cá lội, “Ba chúng ta là ai hả? Nhân tài bức người khoa kiến trúc Đại học C! Có tiền có kỹ thuật có tài nguyên, có thể có chuyện chúng ta làm không thành sao? Không có!”

Lưu Hi cười, “Thuận lợi thì tốt.” Sau đó nhớ tới cái gì, lại hướng tới Cố Giang nói: “Bất quá, các cậu luôn dùng văn phòng chủ tịch Hội Học Sinh làm cũng không thích hợp, tôi kiến nghị các cậu vẫn nên thuê một căn phòng ở bên ngoài trường..... A đúng rồi, ngày đó tôi đi ngang qua đường Thành An, thấy chỗ đó có quảng cáo cho thuê tòa nhà văn phòng lô A, đường Thành An đến trường học cũng gần, rất thích hợp!”

Cố Giang trước tiên xiên một khối thịt bò, không giương mắt, nói: “Chỗ đó tiền thuê 300¥ mỗi tháng, vật quản phí 60¥ mỗi tháng. Giai đoạn trước đó phải không chế phí tổn.”

“Nói cách khác, liền tính chỉ thuê một văn phòng 300坪(tsubo là đơn vị đo lường diện tích Nhật dùng trong xây dựng, 1tsubo=3.3058m²) , mỗi tháng đều phải tiêu mười vạn?” Lưu Hi tính toán, nói thầm: “Như vậy quá đắt.”

“Chi phí này còn không bao gồm chi phí điện nước cho thời gian tăng ca, còn có tiền lương ba người chúng tôi.” Triệu Doãn Hạo nhàn nhạt bổ sung. Không thể tưởng được vị lão đại thông minh có tiền thì có tiền này, một chút cũng không có bộ dạng “Tiền nhiều người ngốc”, tinh tường thật sự. Khó trách có thể thu hoạch tiểu đệ đệ đáng tin như Lục Nghiêu.

Hứa Tư Ý trong lòng cân nhắc, quay đầu đưa mắt nhìn về phía người ngồi ở bên cạnh Cố Giang, “Tòa nhà văn phòng thương nghiệp tiền thuê thường rất cao, nếu giai đoạn trước muốn khống chế phí tổn mà nói, không bằng liền dùng nơi ở?”

Cố thiếu gia trên mặt không có biểu tình gì, rũ mắt, ăn thịt bò của anh.

Ăn xong rồi, lại tùy tay kẹp lên một miếng dạ dày bỏ vào trong nồi nước lẩu.

“.....”??? Thanh âm của em rất nhỏ sao? Anh không có nghe thấy em đang nói với anh? Hứa Tư Ý hơi nhú mi.

La Văn Lãng cùng Hứa Tư Ý tư tưởng đồng nhất, cũng hướng Cố Giang nói: “Đúng vậy, dứt khoát chúng ta liền dùng nơi ở?”

Cố Giang: “Còn cần cậu tới nói.”

Em trong tim tôi - Chương 21 (4)

Hứa Tư Ý lần đầu tiên bị làm lơ lặng im vài giây, không có nghĩ nhiều, ngay sau đó lại đối với Cố Giang nói: “Nếu anh cũng cảm thấy có thể dùng nơi ở, kia vì cái gì không dứt khoát ở nhà anh làm việc? Anh vốn dĩ có thuê phòng ở, trực tiếp dùng làm phòng làm việc không được sao?”

Lão đại dường như cũng không có nghe thấy.

La Văn Lăng ở bên kia cân nhắc, theo lời Hứa Tư Ý đối với Cố Giang nói: “Đúng vậy, tạm thời dùng chỗ ở của anh làm phòng làm việc chính.”

Cố Giang không hề nghĩ ngợi liền cự tuyệt, rất trực tiếp: “Không được.”

“Hừ, lão tử sớm đoán được là đáp án này.” La Văn Lăng tức giận mắt trợn trắng, “Anh đây chính là chán ghét người khác động vào đồ vật trong phòng mình, mẹ nó cùng với chuyện có thói ở sạch có khác gì. Tật xấu khi nào có thể sửa.”

“.....” Không thích người khác động vào đồ vật trong phòng của anh là nghiêm túc sao? Cô rõ ràng lúc trước còn ở phòng anh ngủ một đêm.

Bất quá không có gì, cái này hiện tại không quan trọng.

Hiện tại trọng điểm là.....

“A, Tư Ý.” Lưu Hi mơ hồ nhận thấy được trên bàn cơm nào đó không khí có chút vi diệu, để sát mặt vào Hứa Tư Ý, đè thấp giọng nói: “Em lúc trước có phải chộc tới đại thiếu gia hay không?”

Hứa Tư Ý nghiêm túc vắt hết óc mà nghĩ nghĩ, lắc đầu: “Không có.....”
Đi?

Cô có chộc tới anh sao? Có sao?

Lưu Hi nghe xong liền càng nghi ngờ, thấp giọng: “Kia vậy Cố Giang vì cái gì không để ý tới em?”

“..... Không biết.” Chẳng lẽ lão đại IQ cao lại động kinh, đều là kiểu cao thâm khó đoán như thế?

Ăn xong bữa lẩu, Triệu Doãn Hạo đưa ra chủ ý sang KTV bên cạnh ca hát, ở KTV đem bánh sinh nhật Lưu Hi chuẩn bị cắt. Hứa Tư Ý vốn dĩ muốn cự tuyệt, nhưng nghĩ lại, Lưu Hi học tử xem như bạn bè mới kết giao của mình, dù như thế nào cũng đến cùng chị ấy thôi xong ngọn nến mới đi, liền gật gật đầu đáp ứng.

Hứa Tư Ý theo sau đi toilet.

Tới khi đi ngang qua quầy bar thu ngân, trong lúc lơ đãng thoáng nhìn, thế nhưng nhìn thấy một màn như sau: Một nữ phục vụ hai mươi mấy tuổi đứng ở quầy bar, cong eo, giống đang tìm đồ vật, vòng eo mảnh khảnh như rảnh nước. Lúc này một người đàn ông trung niên hơn bốn mươi tuổi bước lại, ông ta ở bên tai người phục vụ nói câu gì đó, bỗng nhiên duỗi tay ra, dường như đùa dai sờ soạng eo cô gái.

Nữ phục vụ hô lên nho nhỏ, quay đầu trừng mắt hờn dỗi hai câu, lại không có thật sự tức giận.

Hiển nhiên đối với hành động này tập mãi thành thói quen.

Hứa Tư Ý nhú mi, đối với hành vi của người đàn ông trung niên dầu mỡ khi này tỏ vẻ khinh thường. Vừa lúc lúc này đám người Cổ Giang cũng từ lầu hai xuống dưới, Lưu Hi hướng cô đi tới, nói: “Làm sao vậy?”

“Không có gì.....” Hứa Tư Ý lắc đầu, lại nhìn người đàn ông trung niên dầu mỡ kia vài lần, thu hồi ánh mắt.

Lưu Hi thấp giọng: “Người kia chính là trái cây đại thúc.”

“.....” Khoảnh khắc nghe vậy, Hứa Tư Ý giật mình mà mở to hai mắt nhìn.

“Ai, nghe nói đại thúc này trước kia cũng rất soái, mấy năm gần đây không biết như thế nào, càng ngày càng dầu mỡ.” Lưu Hi lắc đầu, tiếc hận mà nói: “Vai nam nữ chính trong câu chuyện tình yêu lãng mạn đều thay đổi thật nhiều a. Năm tháng thật là con dao giết heo.”

Nghe nói tình yêu, mười có chín bị.

Còn không phải sao?

Vai nam nữ chính bị năm tháng giết chết, tình yêu bị hiện thực giết chết.

Nhìn chị gái tài cao đang bận rộn, cùng trái cây đại thúc ngồi ở quầy bar căn hạt dưa, Hứa Tư Ý bỗng nhiên nhớ tới thật lâu trước kia, ở nhà xem qua bức ảnh cưới kia. Trên ảnh chụp ba nhỏ nhà anh tuần, mẹ tươi cười như hoa.

Cái gọi là tình yêu, quả nhiên đều thực không đáng tin cậy nha. Cô có chút thương cảm lại có điểm mê man mà nghĩ.

*

Thời điểm ăn cơm trước đó, vài nam sinh cũng đã uống không ít rượu, vào KTV, người đang hưng phấn do men La Văn Lãng lại kêu rượu, một lần kêu chính là hai mươi bốn bình Carlsberg, sau lại uống bia, còn lại gọi điện thoại gọi thêm vài nam sinh mà nhóm Lưu Hi các cô đều quen biết tới chơi. Kết quả là, phòng uống rượu thì uống rượu, vùng quyền thì vùng quyền, gân cổ lên kêu thì cứ kêu, một đầu là ca khúc chủ đề tiếng Quảng Đông còn chỉnh thượng tuần hoàn truyền phát tin.

“Oai phong một còi ta tùy ý dậy sấm, vạn chúng nhìn lên.....”

Kiên ngạo, làm càn, đường hoàng, một đám sinh vật giống đực dường như thật sự đều điên rồi.

Hứa Tư Ý lúc học cao trung một lòng chỉ đọc sách thánh hiền, không chỉ có chưa đi đến quán bar, đến KTV cũng ít vào, số ít chỉ vài lần cùng các bạn học đi ca hát, đều là uống trà hoa quả, hát 《sở tay rèn luyện thanh xuân》 các ca khúc thanh xuân tươi mát linh tinh, làm sao biết mấy kiểu như vậy.

Em trong tim tôi - Chương 21 (5)

Chỉ là kia đầu yakuza hệ liệt chủ đề khúc liền đem nàng chấn mộng vòng nhi.

Lưu Hi cầm một miếng cam đưa cho cô, ở trong tiếng nhạc đinh tai nhức óc 《 loạn thế siêu sao 》 , hướng cô kêu: “Đừng ngồi ngốc ở đó! Lão Triệu có trò chơi cho tất cả chúng ta cùng nhau qua tham gia!”

Hứa Tư Ý xua tay, cũng kêu: “Các anh chị chơi!”

“Đừng sợ, thường xuyên qua lại sẽ quen thôi! Bọn chị đều là người tốt!”

Lưu Hi vui vẻ mà cười to, dắt Hứa Tư Ý đi hướng phía bàn đám sinh vật giống đực kia đang chơi xúc xắc. Hứa Tư Ý thoái thác không thành, đành phải căng da đầu ngồi xuống ghế, nâng mắt, liền thấy Cố Giang ở đối diện. Ánh sáng trong phòng có chút tối tăm, anh dựa vào lưng ghế sô pha, hai chân dài tùy ý gác, tư thế cả người nhìn qua vô cùng thả lỏng. Anh uống rượu so với La Văn Lãng không hề ít hơn, nhưng vị huynh đệ ăn bận lẻo loẹt cùng đám người kia đã ôm bình rượu toàn bộ nằm liệt trên sô pha, anh lại rất bình tĩnh cũng thực an tĩnh.

Hứa Tư Ý ở trong bóng tối đối diện cặp mắt kia.

Đen nhánh, thâm thúy, lạnh mà rất có trọng lượng.

Anh ngồi ở đối diện, nâng mắt, đang thẳng tắp nhìn cô.

“.....” Hứa Tư Ý bị anh nhìn đến mức vô cớ hoảng hốt, ho khan, như che dấu cái gì mà uống một ngụm nước chanh của mình.

“Hai cô gái khẳng định sẽ không chơi xúc xắc.” Lục Nghiêu là người chủ trì trò chơi, anh đem mấy cái xúc xắc cùng đầu chung đều đặt tới bên cạnh, cầm lấy một cái đĩa quay lớn tự mang ra, đặt ở giữa bàn, “Chơi cái này được. Mỗi cái ô vuông viết một nhiệm vụ, kim đồng hồ chuyển tới cái gì liền làm cái đó.” Nói bỗng nhiên nhếch miệng cười, “Tôi trước đi.”

Lục Nghiêu xoay kim đồng hồ, nhiệm vụ: Tự uống một ly.

“Này là phá vận khí.” Lục Nghiêu cười mắng một câu, liền bưng chén rượu lên uống.

Sau đó lại luân phiên vài người, Hứa Tư Ý ở bên quan sát nửa ngày, phát hiện mọi người cơ hồ đều là “Tự uống một ly” “Nhà dưới uống một chén” “Đối diện uống ba ly” linh tinh. Có chút an tâm.

Đến lượt cô.

Hứa Tư Ý hít sâu, ngón tay chọc kim đồng hồ, nhẹ nhàng dịch chuyển. Ngừng, nhiệm vụ: Tự uống một ly.

“..... Hơ.” Cô âm thầm thở ra một hơi, bưng lên nước trái cây liền chuẩn bị hướng bên miệng đưa.

Có nam sinh say khướt đem ly nước trái cây của cô lấy đi, kêu lên kháng nghị: “Khoan đã khoan đã! Bọn anh uống đều là rượu, em gái, em uống nước trái cây sao được hả?”

“Uống nước trái cây thì làm sao vậy? Như thế nào lại không được?” Lưu Hi liếc mắt trừng một cái, “Đem cái ly còn lại đến.”

“Uống nước trái cây vậy không thể một ly, ba ly đi.” Nam sinh đứng dậy, đổ một ly bia cùng ba ly nước trái cây lớn đưa tới trước mặt Hứa Tư Ý, “Chỉ có thể châm chúc lần này thôi!”

“Vậy ba ly nước trái cây đi, không có gì.” Hứa Tư Ý cười cười, duỗi tay lấy một ly nước trái cây trong số đó, nhưng mà không đợi đầu ngón tay cô đụng tới thân ly, ly rượu kia đã bị người cầm trước.

Hứa Tư Ý: “.....”

Tất cả mọi người đều sửng sốt, ghen hòng nhìn trần trối không rõ nguyên do, trơ mắt nhìn qua sau đó liền thấy Cố Giang uống xong rượu, đem ly pha lê đặt trên bàn, đứng lên mặt không biểu tình mà đi ra ngoài, chốt hạ một câu: “Đi ra cho tôi.”

Cửa phòng mở rồi đóng lại.

Mọi người ở đây nghĩ trăm lần cũng không ra câu “Đi ra cho tôi” của lão đại là nói với tên xui xẻo nào, bọn họ lại thấy vị mà lão đại phá lệ mang tới, cùng bộ dạng mọi người không đáp lời có vài phần mềm mại giống như

sinh vật nhỏ, yên lặng mà nói câu “Làm phiền cho em qua một chút”, rồi yên lặng mà vòng qua ghế dựa đi ra ngoài.

Cửa phòng chợt mở rồi đóng.

Một phòng đầy người hai mặt nhìn nhau: WTF? Đây là tình huống gì?

*

Cái KTV này giống như cùng quán bar tên “SOHE” giống nhau, đều có ý tưởng trở thành “Bàn Tơ Động”, trên hành lang đèn cũng trang trí giống nhau, đủ mọi màu sắc lấp lóe, mơ màng âm thầm, kiêu diễm thật sự.

Hứa Tư Ý nhìn những ánh đèn màu lóe lên, không khỏi cảm thấy đây thật là một cái KTV có mộng tưởng.

Ngay thời điểm suy nghĩ mơ mơ màng màng, cô quay đầu, ở cuối hành lang thấy bóng dáng Cố Giang. Anh dựa lưng vào tường, thần sắc không rõ mà nhìn chằm chằm cô.

Hứa Tư Ý âm thầm hít sâu một cái, bước qua, ở trước mặt anh cúi đầu đứng yên.

Vị bạc hà mát lạnh, mùi thuốc lá, còn có..... Mùi rượu. Cô nhớ tới chuyện anh vừa rồi uống không ít rượu, nhấp nhấp môi, trong lòng yên lặng khẩn trương.

Một lát,

Cố Giang đã mở miệng, ngữ khí lãnh đạm, đều là kiểu không chút để ý, khiến người nghe không ra nửa phần vẻ say rượu, “Có biết anh đang tức giận hay không?”

..... Đã vô cùng rõ ràng.

Hứa Tư Ý gật gật đầu.

“Có biết vì cái gì hay không?”

..... Kỳ thật, có khả năng, đại khái là đã đoán được.

Hứa Tư Ý lắc đầu.

“Không biết hay vẫn không tiếp thu được?”

“.....”

Cố Giang yên tĩnh vài giây, nhìn chằm chằm cô gái này, hơi hơi nhướng đầu mày, “Giả bộ hồ đồ liền cho là có ý tứ?”

Lúc giọng nói rơi xuống, thân mình Hứa Tư Ý rõ ràng cứng đờ. Nhưng vẫn không nói gì.

“Ngẩng đầu lên.”

“.....” Cô cắn cắn môi, không cử động.

Cổ Giang nhú mày, duỗi tay nắm lấy cằm Hứa Tư Ý đem mặt cô nâng lên. Hai má ửng đỏ, độ ấm phồng tay, kiều diễm ướm át. Đôi mắt sáng của cô rũ thấp, lông mi cũng run không ngừng, căn bản không dám nhìn anh.

Một chút dấu hiệu cũng không có, có chút hơi men (từu lực phía trên), anh ngửi được mùi hương hoa nhài ngòn ngọt kia, giống như thực sự có chút say.

Cổ Giang nói: “Nói chuyện.”

Hứa Tư Ý nói lắp, thanh âm nhỏ như muỗi, “Em muốn..... Em muốn quay về ký túc xá.”

Cổ Giang híp mắt nhìn cô, một lát sau dường như cười cười tự giễu: “Em nói, lão tử rốt cuộc nên bắt em làm sao bây giờ?”

..... Có thể không cần tiếp tục cái đề tài này hay không.

Đến lỗ tai Hứa Tư Ý cũng giống như đã mất đi tri giác.

“Đổi loại phương thức biểu đạt đi.”

“.....” Cái gì?

Tiếp theo trong nháy mắt, Cổ Giang khom lưng, cái trán dán lên trán cô, chóp mũi cao thẳng nhẹ nhàng cọ cọ mũi Hứa Tư Ý. Giọng nói anh khàn khàn hấp dẫn chết người, trong khoảnh khắc hô hấp hai người dường như hòa vào nhau, “Vị tiểu thư này, xin hỏi em thật sự không nhìn ra, anh đang theo đuổi em sao?”

Em trong tim tôi - Chương 22 (1)

CHAPTER 22:

Muốn nói thật không?

Nói thật, tôi thật sự đã không nhìn ra. Hiện tại Matt đều như thế mà giết người sao?

Não của Hứa Tư Ý đang ngừng ngay lập tức, ranh mãnh và thờ hường vị của Cố Giang. Dán trán vào chóp mũi, vị trí này quá xấu hổ và quá gần, cô thề rằng cô đã không quá thân thiết với người khác giới trong 18 năm qua ...

Bình tĩnh, bình tĩnh.

Nhưng tôi không thể bình tĩnh.

“Ngài...” Trong giây lát, cổ họng của Hứa Tư Ý khô lại, mặt đỏ bừng lên, cổ di chuyển đôi môi, âm thanh phát ra khàn khàn và dường như không nhất quán, hỗn loạn đến nỗi ngay cả kính ngữ đều đã vận dụng, hãy thả tôi ra trước. Tôi có chuyện tốt muốn nói.

Cố Giang nghe nói rằng cả hai tay được nâng lên xuống và đặt lên eo cô gái. Eo rất mỏng, mềm và không thoải mái, và mềm mại và đáng kinh ngạc. Cô sợ hãi, và cơ thể cô khẽ run lên.

Anh nhìn toàn cảnh phản ứng nhỏ dễ thương, nhướn mày, ngón tay thon thả và lùi lại, từ từ rình rập vị trí eo của cô.

“Tôi sẽ không buông ra đâu.” Anh ta cúi xuống, giọng nói hững hờ, hai tay đặt lên eo cô

“...” Hứa Tư Ý lo sợ và bất an, tim cô đập nhanh, giống như giây phút tiếp theo sẽ vượt quá giới hạn. Cố gắng ưỡn ngực hóp bụng, muốn cùng lưng eo bên trên bàn tay lớn kia kéo dài khoảng cách, tránh né.

Bờ môi run lên, không phát ra được dù chỉ là nửa câu

Cố Giang lặp lại: "Tôi sẽ không buông ra đâu."

Hứa Tư Ý hít một hơi thật sâu và muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng cô không thể mở miệng. Bàn tay to lớn trên eo cô đột nhiên tiến về phía trước. Cô thì thầm, nửa bước, và cả người trực tiếp đánh vào ngực anh.

Cố Giang oằn người và đặt người con gái vào lòng. Lông mày nhướn lên: "Sừng sờ và bối rối. Hứa Tư Ý, em thực sự rất tốt với tôi."

"Tôi... không biết anh có đuổi theo tôi không." Hứa Tư Ý nghe giọng anh run rẩy, nuốt nước bọt và tiếp tục. "Tôi ... không cố ý bối rối." Cô nghĩ rằng trước tối nay, cô nghĩ đây có phải là sự hài hước của ca sĩ độc nhất của Matt không?

Hứa Tư Ý nhận xét rằng trường hợp này luôn luôn là số ít, và cái chết không thể kể xiết của chú Matt, cuối cùng đã đến điểm của người bình thường, di chuyển bất thường và dung sức gặt đầu.

Cố Giang nói: "Em muốn ngủ với tôi?"

"..." Khụ khụ ... Hứa Tư Ý gần như bị giết bởi nước bọt của chính mình, mặt đen lại gượng cười và nói: "Không, tôi biết anh không phải là một người như vậy."

"Tất nhiên rồi."

"....." Một lối thoát cũng không cho, điên rồi à?

Hứa Tư Ý thoáng chốc như một tia sét ngang qua ở phía chân trời, Ray đã choáng váng.

Ông chủ trẻ quàng tay quanh eo và trừng mắt nhìn cô. Giọng điệu quá nhẹ để nói "Tôi đã ăn sớm". "Một người đàn ông Fang Gang Gang đâm máu nhớ cô gái của mình, muốn ngủ, có vấn đề gì vậy? "

Toàn bộ hành lang đã chìm vào vài giây im lặng kỳ lạ.

Giây lát, cô cuối cùng miễn cưỡng lấy lại tinh thần, hắng giọng một cái, giơ tay lên thăm dò tính đầy vòng tay của bản thân trên lưng cánh tay, kiểm được: Cố Giang, mặt khác..... Anh vẫn là thả tôi ra trước, với cách ăn mặc này, tôi không tiện nói chuyện.

Ai không biết làm tốt hơn, làm được điều này, dưới cánh tay sức lực của Cố Giang để siết chặt cô hơn, cứ như vậy và nói

Được rồi.

Hứa Tư Ý đã phải nhìn vào mũi và nhìn vào trái tim, hần giọng một cái, nhỏ giọng mở miệng: Ý của anh tôi có thể hiểu. Chỉ là, khóa học chuyên nghiệp của chúng tôi vẫn rất khó khăn, áp lực học tập cao, có nhiều chứng chỉ để được kiểm tra, Ban thư ký Gần đây cũng có rất nhiều công việc. Gần đây, vẫn còn bốn hoặc sáu bài kiểm tra cấp độ máy tính đang chờ tôi xem xét ..... Tôi không có năng lượng để đối phó với những thứ khác ngoài công việc học tập và sinh viên, vì vậy tôi nghĩ rằng chúng ta vẫn còn bạn bè..."

Đợi cô nói xong, một giọng cười khinh bỉ trên đỉnh đầu anh, một giọng nói lười biếng theo sau và ngắt lời: "Tôi muốn hiểu."

Hứa Tư Ý thoáng nhìn.

Cố Giang nhìn thẳng vào cô, và con bọ cạp đen tối cho thấy một gợi ý chơi: "Tôi rất lo lắng khi vẽ mối quan hệ với tôi trên dòng thứ 38. Cô có muốn hiểu không?"

"Quay trở lại và suy nghĩ rõ ràng." Cố Giang nói, cánh tay anh được thả ra. Mười chai rượu của Carlsberg bắt đầu ngồi xõm trên đỉnh não, hơi đau đầu. Anh nhắm mắt và nhú mào và khẽ nói: "Ba ngày, tôi sẽ đợi em trả lời."

Hứa Tư Ý cuối cùng cũng lấy lại được tự do. Cô nhanh chóng lùi lại vài bước và mặt vẫn đỏ bừng. Trong một lúc, cô thốt lên vài lời: "... Hãy xem xét ba ngày quả thật có hơi ngắn, anh có thể cho tôi ba tháng không?" Có vẻ như là hơi quá dài, và âm thầm thay đổi miệng của mình, "hoặc ba tuần?"

Những ngón tay của Cố Giang đập vào mắt cô, "Ba ngày."

Em trong tim tôi - Chương 22 (2)

"Hai tuần?"

"Năm ngày," anh nói yếu ớt "Nếu em dám mặc cả một lần nữa, anh sẽ hôn em."

... Hồng hách lớn thực sự rất hống hách. Trái cây màu đỏ này rất đe dọa để đối mặt, có nghĩa là nó đã không được thảo luận? Hứa Tư Ý không nói nên lời và chỉ có thể im lặng chấp nhận lần này.

Lúc này, cánh cửa phòng riêng đột nhiên bị đẩy ra từ bên trong. Lưu Hi bước ra từ bên trong với chiếc mũ sinh nhật, và liếc nhìn nó. Cô thấy bầu không khí tinh tế của Hứa Tư Ý và Cố Giang, rồi nhanh chóng vẫy tay và mỉm cười: Đừng nói về điều đó nữa. Đến đây, vào đây và ăn bánh, nhanh lên! "Rồi quay lại và trở về phòng riêng."

Hứa Tư Ý mấp môi và lên đường chuẩn bị theo dõi.

Đi ngang qua cậu thiếu niên cao lớn đứng giữa hành lang.

Đột nhiên, "Tôi đang nhìn trúng anh."

Giọng nói của chàng trai ấy dài và trong, giống như gió núi đã bị mặt trời mùa thu chìm, thối qua những ngọn núi và dòng chảy của thời gian và dòng chảy của thời gian, thối từ tai cô gái.

"..." Hứa Tư Ý lóe lên, và những bước chân dưới chân cô đột nhiên dừng lại.

Giọng anh, lắng nghe sự phân biệt thật nhẹ nhàng và giản dị, và nói ba từ: "ngghiêm túc".

*

Rạng sáng lúc 12 giờ, Hứa Tư Ý đi theo Cố Giang và nhóm của anh ta và rời KTV. Tại thời điểm này, căn hộ sinh viên đã bị đóng cửa và trường học không thể quay trở lại. Một nhóm người đã tìm thấy một khách sạn gần đó.

Tại sảnh của khách sạn, đám đông về cơ bản được chia thành bốn phe, đó là: "Chúng ta hãy nhìn anh ta sau khi anh ta say, và anh ta ngủ thiếp đi sau khi say," Luo Wenlang nói "hát và nhảy". Trường học, với Triệu Doãn Hạo là đại diện của "chăm sóc những người say rượu với những bà mẹ già chăm chỉ" và "yên lặng như một con gà quanh đám đông" đại diện bởi Hứa Tư Ý. Lúc này, anh trai Bọ Cạp đang bắn sập xuống ghế sofa của hội trường và nói trong miệng: "Tôi đã quên một số thứ, nhưng tôi vẫn nhớ, có một đêm ..."

"..." Hứa Tư Ý, ngồi trên cùng một chiếc ghế sofa, lặng lẽ di chuyển sang một bên.

Ma sát ma sát! Chà xát trên mặt đất nhẵn!

Luo Wenlang hát và hát, và đột nhiên một con bọ cạp xuất hiện, và động lực giống như cầu vồng, và anh ta sợ đến mức có thể ngồi trên mặt đất.

Sau vài giây, thấy Luo Wenlang nhắm mắt dừng lại, cô miễn cưỡng ngồi lại, lấy điện thoại di động ra và gõ vào nhóm WeChat có tên "520 Fairy Nest": Hôm nay, có một em gái đang chơi sinh nhật về quá muộn, tôi đã giành chiến thắng trở lại, hãy đọc nó.

Ai biết được, thông tin vẫn chưa có thời gian để gửi chìa khóa, một manh mối không biết từ đâu đến, nắm lấy đôi vai yếu ớt của cô.

Hứa Tư Ý khóe môi giật một cái.

Tiếng nổ của đầu pháo hoa khẽ nghiêng người và nháy mắt với cô: "Này, nếu bạn chọn giữa Yujie chân dài và loli ngực lớn, bạn chọn cái nào? Mọi người rất vương vís."

"..." Anh ơi, loại mật ong này là gì?

Hứa Tư Ý làm cho sức mạnh của lũ lụt bất đắc dĩ đè nén sự lạnh lẽo của trái tim, đôi môi căng cứng và cười với một trận đấu hay. Hỏi: "ai là chân dài ngự tử, ai là loli vú lớn?"

"Chân dài ngự tử là Đường Mộng, loli ngực lớn là Lin Wei, cả hai đều là những cô gái xinh đẹp lớn ..." Luo Wenlang đánh một hăm rượu, hai bàn tay to ôm một băng đảng, khuôn mặt của một cô gái: "Tôi ngưỡng mộ những cái đó. "

"....."

Ai biết được khoảnh khắc tiếp theo, Luo Wenlang bất ngờ giơ tay trái lên, cho anh ta một cái tát, nghiêng rằng: "Này! Sự quyến rũ chết tiệt của tôi!"

"....." Ai, phòng vẫn mở? Có thể giúp cô ấy?

Ngay khi Hứa Tư Ý rơi vào tuyệt vọng, không biết làm thế nào để chiến đấu với vụ giết người say sưa này của luật pháp Matt, người đứng đầu một nhóm nào đó cuối cùng đã trở về từ quầy lễ tân bằng thẻ phòng.

"Vào vài gian phòng cuối cùng." Cố Giang nói xong và ném một vài thẻ phòng lên bàn.

Chỉ trong vài giây, một vài thẻ phòng đã bị cướp. Lưu Hi và ba người bạn cùng phòng sống trong hai phòng, Lu Yi và Luo Wenlang, và một vài chàng trai khác trong viện xây dựng. ... Đã quá muộn mà lại còn uống rượu. Mọi người đều buồn ngủ. Sau khi kết hợp miễn phí, họ giúp nhau lên lầu.

Khi gió thổi, đầu của Hứa Tư Ý đang run rẩy.

Vì vậy, không ai phát hiện ra rằng cô không được chỉ định vào phòng. == ... Nhìn vào chiếc máy tính để bàn trống rỗng, cô ngồi xổm và nhìn lên và nhìn vào cậu thiếu niên đang đứng dựa vào tường. Giọng điệu ngập ngừng: "Thực sự ... không có thêm phòng nào à?"

Cố Giang không nói, anh ta bối rối, anh ta không biết lấy thẻ phòng ở đâu, hai ngón tay bị véo và hơi giơ lên.

Anh nhìn thẳng cô, và sau nửa giây, anh mỉm cười và nói: "Em muốn ngủ với tôi không?"

Má của Hứa Tư Ý hơi nóng, và cô dừng lại nhìn anh ta và nói, "Có những khách sạn khác gần đó. Tôi sẽ tự mình mở một phòng." Cô nói rằng cô sẽ bước đi và chuẩn bị bỏ qua anh và rời khỏi sảnh khách sạn.

Em trong tim tôi - Chương 22 (3)

Chỉ cách đó hai bước, một vật thể lạ mặt đột nhiên bay về phía cô.

Hứa Tư Ý bị sốc, vô thức đưa tay ra nhặt, sau đó cúi đầu và mở nó ra, và thẻ phòng màu xanh sẫm đang nằm trong lòng bàn tay.

Hứa Tư Ý cau mày và ngẩng đầu lên một cách khó hiểu. "Anh ..."

"Giờ ăn sáng của khách sạn này là trước 9:30, nhà hàng ở tầng 17." Cố Giang nói một cách bất cần, buồn ngủ, hai tay vươn ra, vươn cổ, không nhìn cô, quay lại và bỏ đi.

"Đó," Hứa Tư Ý thì thầm, đột nhiên hét lên với tấm lưng cao: "Anh có quay trở lại nhà của anh không?"

Cố Giang bước vào nhà, quay lại và nhướn mày nhìn cô. "Em muốn ở lại với tôi?"

"... không phải."

"Đưa tôi lên lầu ngủ."

"Ồ." Hứa Tư Ý không còn nói gì nữa, quay lại và đi vào thang máy.

Tôi đã nhận được quá nhiều thông tin nặng nề trong một ngày. Vào đêm này, tâm trí Hứa Tư Ý như đang bị kẹt lại vào lồng, và một lần nữa chứng mất ngủ. Cô đặt chiếc bánh trên giường của khách sạn, mặt trước và mặt sau có thương hiệu, mặt sau và mặt bên được gắn nhãn hiệu cho đến 1:30 sáng.

Tốc độ ánh sáng trong tâm trí cô lướt qua một loạt các chương ngại vật: Lầu tối nay thực sự rất nóng! Người ta nói rằng vỏ điện thoại di động của Lưu Hi, thực sự rất đẹp. Cô ấy và ông Zhao khá kết hôn. Pháo hoa, tại sao các em trai giữ Lu Hao sau khi say rượu Đội giết Matt đã thú nhận với tôi, giết Matt và thú nhận với tôi, giết Matt và nói với tôi lời thú tội ...

Cuối cùng, dưới sự kiên trì của Hứa Tư Ý, khi đến lần thứ tư, điện thoại cuối cùng cũng trôi qua.

"Tôi không biết liệu Laozi có ghen không! Jinx của Laozi sắp nổ tung đối diện Obama!" Tai của người bạn đối với Hứa Tư Ý là một cái tát vào mặt.

"Nếu anh ta đợi một lúc, nền kinh tế của anh ta đang ở phía trước tôi, Laozi." Chỉ cần lao tới Yucheng, một động thái lớn để giết anh! "

"..." Hứa Tư Ý đã quen với việc khỏi thuốc vô hồn của bạn bè. Cô bình tĩnh và lặng lẽ cầm điện thoại di động cách đó vài centimet và nói một cách bình tĩnh: "Khẩn cấp, 100.000 khẩn cấp."

"Tốt thôi." Vài giây sau, giọng nói của Qian Xiaoqian lại phát ra từ máy thu. "Tôi đã rời khỏi trò chơi, cậu nói."

"... đây là trường hợp." Hứa Tư Ý cảm động trước chiến công "tự hy sinh" của bạn mình. Sau khi do dự vài giây, cô nói, "Hôm nay tôi đã thú nhận."

"Cậu được người tỏ tình đến còn ít sao. Bạn bè không quan tâm đến việc ăn vật," nói điếm chính. "

Trọng điểm là, cậu nam sinh trung học đang tỏ tình với tôi nam sinh rất không giống. Hứa Tư Ý cau mày, hẳn là cái smart, hơn nữa còn là cái smart đại lão. Anh ta là một kẻ giết người, và anh ta vẫn đang giết Matt."

"Này." Qian Xiaoqian phun ra. "Bạn có một học sinh cấp ba vẫn giết Matt không?"

Hứa Tư Ý nhớ lại dịp lớn của KTV hôm nay, xa và rộng, "rất nhiều."

"Kẻ giết Matt đã thú nhận với cậu, nói rằng anh ta thích cậu?"

"Ừ." Hứa Tư Ý gật đầu, "Không nên như vậy."

Xiaoqian tiền suy ngẫm, và hỏi: "Đó có phải là giết Matt đẹp trai không?"

"Đẹp trai." Rất rất đẹp trai.

"Có năng lực không?"

"Vâng." Vô cùng có.

Điều kiện nhà có tốt không?

"Tốt." Rất, rất tốt.

"Người theo đuổi là bao nhiêu?"

"Nhiều hơn nữa." Rất, rất nhiều.

"Người theo đuổi xuất sắc nhất?"

Xuất sắc. Từng cái tất cả đều là hệ hoa cấp trở lên đại mỹ nữ, tương đương xuất sắc.

Tiền Tiền Trinh hỏi: "Tất cả các câu trả lời ở trên, chúng ta hãy đánh giá thế nào về mức độ, một giải thưởng Sao Samsung bốn ngôi sao, bao nhiêu bạn nhận xét?"

Hứa Tư Ý nhìn những ngọn đèn sáng, nghĩ, "sự đánh giá bốn sao là cao nhất phải không?"

" Cao nhất đánh giá năm sao."

"Vậy đều là năm sao."

Một phút sau, Tiền Tiền Trinh lấy đường dây điện thoại kiểu cũ gọi là Tóm lại, nói :. "41 Thành thật mà nói, tuy nhiên, tôi nghĩ rằng nhìn cậu đáng đập không tệ, nhưng không đẹp để cho một anh chàng đẹp trai rất tốt yêu ngay lần đầu tiên"

Hứa Tư Ý trên trán có ba dòng đen: "..... Tôi biết."

Tôi sở hữu Đức hạnh gì tôi không có một số tiếng bíp trong trái tim của riêng tôi? Cũng sử dụng cậu tập trung vào phần tóm tắt của nhấn mạnh?

"Vì vậy, không có người đàn ông trên thế giới sẽ thấy không có lý do một người phụ nữ nhiều tồi tệ hơn so với chính mình, cô bé Lọ Lem và câu chuyện tình yêu của hoàng tử, nhưng cũng chỉ có trong tiểu thuyết fairy tales và lãng mạn. Trừ khi... "

Hứa Tư Ý tò mò: "Cái gì?" "

"Trừ khi anh ta bơm não." "Tiền là ánh sáng", hay ông muốn đến với cậu. "

*

Sáng hôm sau, Cố Giang, để nhạc chuông điện thoại lúc để thức dậy.

Hắn hôm qua tâm tình không tốt, thiết kế sơ đồ phác thảo làm sao đều không cách nào để cho mình hài lòng, tồ một chút bồi bồi xây một chút sửa đổi một chút, thẳng đến rạng sáng bốn giờ mới móc ra một cái chịu đựng có thể nhìn đồ chơi, vừa nhắm mắt không bao lâu.

Em trong tim tôi - Chương 22 (4)

Mẹ muốn giết người.

Mà mẹ ngày điện thoại di động vòng vắn reo hò.

Một vài giây sau, Cố Giang đã rời khỏi giường, quần áo và giày tất cả không đeo, chân không bước vào phòng, ở Ban công của một đồng bàn vẽ để tìm điện thoại, chọn lên, "bạn và mẹ của ông là tốt hơn để có một điều."
"

Ngày nóng của người đàn ông lớn dậy khí đã được phổ biến Luo Wenlang rất bình tĩnh, cho biết: "gửi ít theo lớp học của bạn trở lại trường học, không phải là đúng?" "

Cố Giang đôi mắt đỏ ngầu, mắt nhắm nghiền, "Cô ấy tỉnh dậy không?" "

"Có." Tôi có bữa ăn sáng tại nhà hàng của khách sạn. Rowan Lang nói: "chúng ta phải đi ngay, bạn đến và dẫn cô ấy đi..."

Không chờ đợi cho đứa trẻ đối diện để kết thúc, Cố Giang chèn ép điện thoại. Ông đứng ở vị trí chậm, vài giây sau, mở mắt, tỉnh táo một chút, trở lại phòng ngủ tình cờ kéo bộ quần áo, chải răng của mình và rửa sạch khuôn mặt của mình, thay đổi giày ra khỏi cửa.

Hai mươi phút sau, Cố Giang thấy Hứa Tư Ý tại cửa của khách sạn đêm.

Buổi sáng lớn, mặt trời xa treo trong bầu trời, ánh nắng mặt trời, khoe thói quen, các cô gái mặc váy sọc đứng trên đường, tóc buộc đuôi ngựa, lông mày uốn cong, mũi trước cũng như hai tóc cao xoắn, người phụ nữ ba mươi tuổi, một đứa trẻ chỉ sáu hoặc bảy tuổi, dường như là khách du lịch.

Thật sự là tuổi còn rất trẻ, ánh mặt trời chiếu xuống, trên mặt cô tinh tế lông tơ đều có thể thấy rõ ràng.

Khoảnh khắc Cố Giang nhìn thấy Thiên Chúa.

Lúc này, Hứa Tư Ý trông thấy nhiều trẻ em ngoại quốc chớp nháy một đôi xinh đẹp, to và con người màu xanh lam đang nhìn mình, hỏi, какдобратьсядоаптекив huaianlu(Chị ơi, xin hỏi chị có thể nói cho chúng em biết đường Hòa An như thế nào không)?

Hứa Tư Ý bối rối

Những đứa trẻ không nói tiếng Anh, nó có vẻ như nói tiếng Nga, cô lúng túng và nói: "Tôi xin lỗi, ah, tôi không hiểu tiếng Nga ....." Sau đó, cô ngẩng đầu lên và thấy người mẹ trẻ nước ngoài, "Bạn có biết tiếng Anh (bạn bạn có thể nói tiếng Anh)? "

Người mẹ trẻ đang ngơ ngác nhìn.

Trẻ em đôi mắt xanh lấp lánh, Baba bất bình nhăn khuôn mặt của cô, tay nhỏ, nhẹ nhàng nắm bắt các ngón tay nhỏ của Hứa Tư Ý lắc lư, "em gái, tại sao không chăm sóc cho con tôi?" Em có biết làm thế nào để đến được đường Diên An)? "

Con gấu nhỏ bé đều rất dễ thương, nhưng, con gái tôi không hiểu bạn đang nói gì...

Chỉ khi Hứa Tư Ý quá xấu hổ không biết làm thế nào để giao tiếp thì một giọng nói đến từ phía sau bất cần và mang tính lười biếng, "Cô ấy hỏi em đường đi Diên An như thế nào." "

"....." Hứa Tư Ý choáng váng, quay đầu lại và nhìn thấy thanh thiếu niên mảnh khảnh cao đến từ một vài mét. Người đàn ông chống lại ánh sáng, mặt trời vàng ấm áp là lệch từ một hồ sơ chèn khấu độ, với tay quần túi, tốc độ của mình và không được làm chậm, lười biếng một cách dễ dàng, những người cao và thẳng như một bức tranh.

Như vậy một cảnh, như Wang Jiawei phim chậm ống kính, ánh sáng, bóng tối, âm thanh, màu sắc, tất cả không xinh đẹp đến cực độ.

Hứa Tư Ý nhìn người chưa thành niên khi tôi không biết khi nào, đột nhiên một số thần, tâm từ từ nổi lên hai bài thơ cổ đại: người lạ như ngọc, cha-con trai trên thế giới đã không có đôi.

Cổ Giang đã đến với cô.

Hứa Tư Ý nghĩ trở lại với Đức Chúa trời, họ khan đưa đường ngấm lại, hân giọng: "Anh... anh có hiểu tiếng Nga? "

Cố Giang không trả lời từ của cô, nhưng cúi đầu gối một và một nửa ngời xồm xuống, mắt di chuyển xuống, nhìn cậu bé da sữa, "Вы хотите пойти в Хоай Ан Роад (em muốn đi đến đường Diên An)?) "

Trẻ em nghe thấy tiếng mẹ đẻ quen thuộc, và ngay lập tức mỉm cười rục rờ hơn, vỗ tay, "Да (yes)!"

Cố Giang nhẹ nhàng cong môi, ngẩng đầu lên, nhìn người mẹ trẻ, đưa tay ra cho người mẹ và con trai tham khảo các hướng dẫn, anh nói: ".. Идите прямо до 300 метров вперёд (Đi thẳng về phía trước 300 mét)."

Trẻ mẹ Nga đã rất biết ơn, mỉm cười và nói: "Спасибо (! Cảm ơn cậu)"

"Пожалуйста, не за что. (Chào mừng cô.)"

Một cuộc đối thoại Nga nghe trong sương mù của tư tưởng, cô đã rất tò mò, không thể giúp đỡ, nhưng nhẹ nhàng kéo còng sông, với nhau, thì thầm: "Anh nói gì với họ vậy?" "

Gu Jiang, giảm mắt chim liếc bàn tay trắng mỏng, lông mày, "hướng dẫn đường."

Tại thời điểm này, các Milkman nhỏ người Nga nói một lần nữa, anh chớp mắt Hứa Tư Ý, mỉm cười: "Вы очень красивы (! Chị, rất xinh đẹp nha)."

"....." Hứa Tư Ý nhìn bọn trẻ em đỏ mặt mỉm cười, thì thầm hỏi Cố Giang: 'bọn chúng vừa nói gì vậy?'

Cố Giang: "ca ngợi vẻ đẹp của em."

Hứa Tư Ý suy nghĩ nhằm cúi xuống và nhẹ nhàng vắt má Milkman nhỏ, nói : "Chị cảm ơn vì sự giúp đỡ."

Cố Giang: "Спасибо .."

Nhỏ Milkman nói: "Спасибо Мы уходим (cảm ơn anh, chúng tôi sẽ đi ngay bây giờ!) !!" Sau đó, Milkman nắm tay mẹ và biến mất.

Sau khi đi, Milkman người Nga dường như nghĩ về những gì, quay sang cười và hét lên cho Hứa Tư Ý câu: !!! "Я люблю китайские блюда очень вкусные, вы очень добрый человек Я люблю вас, ребята (Tôi thích ẩm thực Trung Quốc, nó rất ngon! ! tốt như anh trai và em gái, bạn hai!) "

Ruannuo giọng gió bay tới tai Hứa Tư Ý.

Chắc có nhiều người nghĩ Hứa Tư Ý không hiểu, nhưng vẫn đưa hai bàn tay của mình lên cả hai bị buộc phải chơi màu đỏ, mỉm cười, đột nhiên hỏi: "Hey Vâng, 'Tôi muốn bạn chơi vui vẻ' nói tiếng Nga như thế nào"

Cố Giang quay lại và liếc nhìn cô gái nụ cười ngọt ngào, một thời gian dài, nói một cách thô bạo: "Я люблю Cố Giang"

"Я люблю Cố Giang ....." Hứa Tư Ý hai lần lặng lẽ, có một chút nghi ngờ, mà trong cách phát âm tiếng Nga của cụm từ "Gujiang" và "chăm sóc các con sông," hoàn toàn đồng âm, nhưng không nghĩ, sau đó ngay lập tức về phía người phụ nữ và con trai cô ấy đi đi theo hướng âm ỉ: "Я люблю Gujiang!"

Người mẹ trẻ nghe, một số rất ngạc nhiên khi nhìn lại cô, mỉm cười, nói một cái gì đó.

Đó là làn gió buổi sáng thời gian được thổi, mặt trời nắng.

Tâm trạng đột ngột vị thành niên, môi cong, tình cờ nói từ "đi", quay đi. Nhạo báng cười âm ỉ như một trái tim nhẹ. Hứa đã trả lời rằng một Thiên Chúa, ho gần với đường ngấm lại, hăng giọng: "Bạn ..... bạn hiểu những gì Nga"

Gu Giang không trả lời cô, nhưng một uốn cong đầu gối và ngồi xổm xuống, mắt xuống, nhìn mà Milkman nước ngoài nhỏ, "Вы хотите пойти в Huai một đường (Huai một đường bạn sẽ đi đâu?)"

những đứa trẻ nghe tiếng mẹ để quên thuộc, nụ cười ngay lập tức thêm rực rỡ, vỗ tay, "Да (yes)! "

Gu Giang, rất nhẹ để treo môi móm, ngẩng đầu lên, nhìn người mẹ trẻ, đưa tay ra cho người mẹ và con trai tham khảo các hướng dẫn, ông nói:" .. идите прямо до 300 метров вперёд (Đi thẳng về phía trước 300 mét nó muốn), "

giới trẻ Nga mẹ nụ cười rất biết ơn: "(! cảm ơn bạn) Спасибо"

. '(. bạn được hoan nghênh) Пожалуйста, не за что, '

một số đối thoại Nga nghe Xu nhằm suy nghĩ sương mù, cô rất tò mò, không thể giúp đỡ nhẹ nhàng kéo kéo Gu Giang cuff, ông đã đi qua và thì thầm: "bạn đang nói về cái gì"

"hướng dẫn" Gu Giang sẽ chỉ giảm đôi mắt của bạn liếc mỏng tay trắng, lông mày,

Khi Milkman nhỏ Nga nói một lần nữa, anh chớp mắt nhìn Xu nghĩ Ý, mỉm cười: "(! Chị, bạn Haopiaoliangya) Вы оченькрасивы"

"....." Xu nghĩ Ý trẻ em đỏ mỉm cười, thì thầm Gu Giang: "hắn ta nói gì vậy?"

Gu Giang: "ca ngợi vẻ đẹp của bạn."

Xu suy nghĩ nhằm cúi xuống và nhẹ nhàng vuốt má Milkman nhỏ, cho biết: "Giúp tôi chân thành cảm ơn ông."

Gu Giang: "Спасибо .."

Milkman nhỏ nói: !! "Спасибо Мы уходим (cảm ơn bạn, chúng tôi đi !)

"Sau đó, ít Milkman nắm tay mẹ cô đã biến mất.

Sau khi đi một số khoảng cách, Nga Milkman dường như nghĩ về những gì, quay sang cười và hét lên cho Xu nghĩ của Ý gọi câu: !!! "Ялюблюкитай китайскиеблюдаоченьвкусные, вы оченьдобрыйчеловек Ялюблювас, ребята (Tôi thích Trung Quốc Oh thực phẩm Trung Quốc là đặc biệt tốt! ! tôi tốt như anh trai và em gái Oh, bạn hai!) "

Ruannuo giọng bay xuống gió Xu nghĩ tai của Ý.

Xu nghĩ gì ý nghĩa không hiểu, nhưng vẫn với hai bàn tay của mình lên cả hai bị buộc phải chơi màu đỏ, mỉm cười, đột nhiên hỏi: "Hey Vâng, 'Tôi muốn bạn hạnh phúc chơi' của Nga thế nào để nói?"

Gu Giang, quay lại và liếc nhìn cô gái nụ cười ngọt ngào, một thời gian dài, nói khẽ :. "Ялюблю Gujiang"

"Ялюблю Gujiang ....." Xu nghĩ Ý hai lần trong thầm lặng lẽ, một chút nghi ngờ, rằng trong cách phát âm tiếng Nga của cụm từ "Gujiang" và "Gu Giang" hoàn toàn đồng âm, nhưng không nghĩ rằng nó đi theo sự chỉ đạo của con trai cô ấy đi và lớn tiếng: "Ялюблю Gujiang"

người mẹ trẻ nghe xong này, ngạc nhiên khi nhìn lại cô, mỉm cười, nói một cái gì đó và để lại ' đi.

Đó là làn gió buổi sáng thời gian được thổi, mặt trời nắng.

Thiếu niên bỗng nhiên tâm tình thật tốt, cong cong môi, hững hờ nói câu đi liền quay người rời đi. Đáy lòng nhật trào giống như một tiếng cười nhạo.

Bị một cái vị thành niên tiểu cô nương câu đến thần hồn điên đảo, Cố gia, nhìn con mẹ nó người này một ít tiền đồ a.

Em trong tim tôi - Chương 23 (1)

Khách sạn cách trường khoảng gần 2km, khoảng cách này không quá gần cũng chẳng phải quá xa. Hôm nay cách ngày quốc khánh 1 tháng 10 chỉ còn có một ngày, cộng với buổi sáng hôm nay Hứa Tư Ý không có lớp nào, nên cô cũng không vội vàng, xem như việc đi bộ về trường sau bữa ăn sáng là rèn luyện thân thể.

Cố Giang im lặng đi bên cạnh cô.

Sau vài phút, cả hai cũng chẳng nói với nhau câu gì.

Thành thật mà nói những ngày vừa qua Hứa Tư Ý cũng biết và dần quen với việc vị lão đại này sẽ hay mở miệng nói những lời cợt nhả, nhưng sau một hồi tỏ tình ngày hôm qua, cô vẫn còn có chút ngại ngùng. Vì vậy, việc vai kề vai đi cùng nhau trên một con đường như thế này, khiến mặt cô đỏ bừng, cảm thấy hai người có chút thân mật.

Đúng lúc này, đột nhiên bên cạnh xuất hiện một giọng nói: “Có mang theo tiền không?”

Giọng nói ấy lạnh lùng, thản nhiên, tựa như không một chút để ý, so với ngày thường không có sự khác biệt nào.

Hứa Tư Ý lâm vào trạng thái bất động. Người ta đi tỏ tình mà vẫn bình thản, ung dung, cô là người được tỏ tình, không phạm lỗi gì, lại còn cảm thấy quần bách và xấu hổ, tại sao lại như vậy chứ? Sao kịch bản lại đảo lộn thế này?

Cô nhẹ nhàng trả lời, trưng ra một bộ dạng cũng vô cùng bình tĩnh, gật gật đầu “...Dạ có mang. Anh hỏi làm gì?”

“Cho tôi mượn 20 tệ.”

‘.....Phốc’ Hứa Tư Ý bị nước miếng của mình làm cho bị sặc. Cô cho rằng mình đang nghe nhầm, “Cái gì?”

“Tôi không mang theo tiền.” Cổ Giang nhẹ nhàng băng quơ nói. Buổi sáng anh nhận điện thoại La Văn Lăng gọi đến, anh sợ cô đợi lâu nên vội vàng mặc quần áo, chạy liền đến đây, ví tiền cũng để quên ở nhà. Sau đó anh ngáp một cái, đưa mắt hướng về phía tiệm bánh bao ở phía trước, nâng nâng cằm, “Đói bụng rồi.”

Hai phút sau, trước cửa tiệm bánh xuất hiện hai người: một cao lớn, một thấp bé. Hứa Tư Ý từ trong cặp sách lấy ra ví tiền có hình chú vịt Tiểu Hoàng, lôi ra mấy tờ tiền lẻ, cầm trong tay, nhìn một lượt tất cả các loại bánh bao, bánh mì, điểm tâm cũng như đồ ăn vặt, hỏi Cổ Giang: “Anh muốn ăn cái gì?”

Cổ Giang chọn 2 cái bánh bao, 1 quả trứng gà, 1 ly sữa đậu nành.

Gói đồ ăn xong, chủ tiệm bánh mỉm cười đưa đồ ăn sáng cho họ nói: “Tổng cộng hết 7 tệ.”

Hứa Tư Ý rút tờ 10 tệ ra, lấy lại 3 tờ tiền cùng với mấy đồng kim loại. Cô đếm đếm mấy đồng tiền xu, kéo khóa kéo của ngăn tiền xu để bỏ vào, rồi lại cất ví vào trong cặp sách.

Hai người rời khỏi tiệm bánh bao.

Cổ Giang cầm theo túi đồ ăn cùng ly sữa đậu nành, đột nhiên nói: “Thêm wechat đi, tiền ăn sáng tôi sẽ gửi cho em bằng phong bao lì xì.”

Hứa Tư Ý nghe xong, xua xua tay: “Không cần, không cần đâu. Chỉ có 7 tệ mà thôi, không nhiều lắm đâu, coi như em mời anh.”

Cổ Giang giống như không nghe thấy lời cô nói, lấy điện thoại từ trong túi ra, mở màn hình, bật wechat, vào tìm kiếm bạn bè, ngón tay dừng lại, mắt không ngước lên, hỏi: “Số wechat là bao nhiêu?”

Hứa Tư Ý lịch sự: “Không cần chuyển, thật sự không cần. Em nói mời anh chính là mời anh.”

“Số wechat là bao nhiêu?”

“.....” Hứa Tư Ý trầm mặc vài giây, rồi đọc ra một dãy số.

Ngón tay mảnh khảnh nhanh chóng gõ vài cái trên màn hình, nhập vào dãy số, tìm kiếm. Giây tiếp theo, trên màn hình hiện lên hình đại diện là một con vịt con màu vàng.

Cố Giang nhìn vào ID kia, giễu cợt: “Hôm nay Hứa Tư Ý đột ngột giàu, có phải không?”

“Vâng, chính là cái tên này.”

Tại sao trước đây cô thấy cái ID này mang đến cho cô nhiều loại cảm xúc và năng lượng, thế mà giờ đây ngay tại giây phút này, sao nó có vẻ lại ngốc nghếch như vậy chứ... Hứa Tư Ý xấu hổ trong vòng nửa giây, cười gượng một tiếng, lại ra sức mà bổ sung, “Số này là do một người bạn của em lập, tên cũng là do bạn ấy chọn, em không có sửa gì hết cả.”

Cố Giang im lặng, không nói gì.

Sau đó một tiếng “ding” vang lên, tiếng chuông thông báo wechat của cô vang lên. Cô mở phần tin nhắn ra liền thấy tin nhắn thông báo có người mời kết bạn.

Cô ấn vào.

ID của đối phương kia là một chữ “Cố” đơn giản. Hình đại diện không có gì ngoài một bức tranh màu đen. Toàn bộ giao diện của tài khoản trông sạch sẽ và có phần lãnh đạm, cùng với ấn tượng đầu tiên của mọi người về vị “Cố” lão đại bên cạnh giống nhau như đúc.

Hứa Tư Ý nhấn đồng ý.

Hộp thoại tin nhắn bật lên ngay tin nhắn: Chúng ta đã là bạn bè, bắt đầu trò chuyện ngay bây giờ đi ~

Nhìn vào cái hình đại diện màu đen kịt trong hộp thư, Hứa Tư Ý không tìm được sự tò mò mà nhấn vào phần bạn bè. Cô vốn nghĩ sẽ có thể nhìn thấy một vài tấm ảnh hoặc vài dòng nhật kí linh tinh, hay những thứ tương tự, nhưng không, không có một cái gì cả.

Wechat của Cố Giang trống không. Thậm chí một bức ảnh tự chụp cũng không có, thật sự không phù hợp với phong cách của một vị công tử ăn chơi chút nào. Hứa Tư Ý cảm thấy hơi kì lạ...

Sau đó, hình đại diện tên ‘Cố’ kia gửi một phong bì màu đỏ bằng wechat. Hứa Tư Ý trợn mắt, ngón tay hơi dùng sức, xóa bỏ phong bì kia đi.

Phong bì màu đỏ chứa 200 nhân dân tệ, số lượng tối đa có thể gửi qua wechat.

“.....Vừa rồi chỉ tốn có 7 tệ.” Hứa Tư Ý nhìn sang Cổ Giang, “Tại sao anh lại gửi cho em nhiều tiền như vậy.”

Hơn nữa.....

Nếu wechat có tiền vì sao vừa rồi không dùng wechat để thanh toán tiền chứ?

“Có tiền, tùy hứng.”

.....Y&^%%@! Tốt. Người xem nhân dân tệ như là thú tiêu khiển, cô có dùng cả đời cũng không thể nào hiểu được.

Hứa Tư Ý không nói gì, một lúc sau lại nhớ đến 2 mẹ con người Nga lúc trước, không khỏi tò mò, “Đúng rồi, tại sao anh nói được tiếng Nga vậy, là chuyên môn à?”

Cổ Giang nói: “Nghỉ hè cấp ba tương đối rảnh nên tùy tiện học một chút.”

Chỉ tùy tiện học một chút mà anh có thể nói chuyện với người Nga dễ dàng như vậy? Ngài nói xem có việc gì mà ngài không thể làm sao, tại sao vậy trời? Không lẽ trên đời này còn nhiều nhân tài chưa được trọng dụng vậy sao. Hứa Tư Ý trải qua một hồi suy nghĩ, lại rơi vào trầm mặc.

Cô cứ thế trầm mặc hơn nửa phút.

Lúc này điện thoại của Cổ Giang vang lên. Anh cầm lên nghe, khuôn mặt vô cảm, “Ừ. Đã biết.”

Hứa Tư Ý đứng bên cạnh lặng lẽ dựng lỗ tai lên nghe. Cô còn chưa nghe kịp âm thanh của người gọi đến, vị kia đã đặt điện thoại lên cao thêm chút nữa.

Cổ Giang cất điện thoại vào túi vào, bước chân chuyển hướng, nhẹ nhàng nói: “Đi, theo tôi đến cổng tây.”

Hứa Tư Ý bối rối, đứng nguyên tại chỗ, không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Cô khẽ nhú lông mày, đáp: “Chúng ta đã đến cổng nam chỉ cần đi vào thôi, còn đến cổng tây làm gì?”

“Đi lấy xe của tôi.”

Mặc dù Hứa Tư Ý sinh ra trong một gia đình bình thường nhưng vẫn có một số bạn bè giàu có. Một trong số đó chính là cô gái mê game, Tiền Tiền Trinh. Nhờ có người bạn tốt này mà Hứa Tư Ý may mắn được nghe những câu chuyện về việc tiêu tiền như nước của các vị phú nhị đại.

Theo Tiền Tiền Trinh nói, các phú nhị đại rất thích tham gia câu lạc bộ đua xe. Đây là một trong những cách chính để họ mở rộng mối quan hệ bạn bè trong giới và dùng cho việc giải trí. Hầu như mọi phú nhị đại đều sẽ có đến một hoặc vài chiếc xe sang trọng.

Do đó, khi nghe thấy hai từ “Lấy xe” của Cố Giang, Hứa Tư Ý không khỏi hoang mang. Cô tưởng tượng ra các hình dáng và màu sắc của những chiếc xe thể thao khác nhau như Rolls-Royce, Ferrari, Porsche linh tinh các kiểu, để tránh cho việc khi nhìn thấy xe thật thì bị kinh ngạc, giống một người quê mùa.

Tuy nhiên, khi nhìn thấy chiếc xe của Cố Giang ở cổng tây, Hứa Tư Ý vẫn bị kinh ngạc đến ngây người. Hoàn toàn biến thành một nhà quê chính hiệu. Đầu máy hạng nặng màu đỏ và đen. Thân xe mang đường cong sắc nét Một cái mũ bảo hiểm đang được treo ở bên tay trái. Xe được dựng trước cổng trường như một cục nam châm thu hút ánh nhìn của người khác.

‘.....’ Không hổ lão đại thích đánh nhau, không bao giờ bị mất phong độ.

Bạn nghĩ rằng mình có thể đoán được tâm tư của anh sao. Đừng ngu ngốc như vậy!

Sau vài giây bị làm cho khiếp sợ, Hứa Tư Ý khoanh tay lại, ngậm miệng vào vì cô vừa rồi bị dọa nên miệng không khỏi nhếch lên.

“Đến đây xem đi.” Người nói là một thanh niên tầm 20 tuổi, đang đứng dựa vào chiếc Seymour, đầu punk, đeo khuyên hai bên tai, làn da trắng, mặc bộ đồ mới nhất vừa ra mắt của Balenciaga, rõ ràng là một cậu ấm ngậm thìa vàng từ trong trứng nước. Chỉ là vị trước mắt có chút dáng vẻ của một người ăn chơi phóng túng.

Tổng Việt hướng Cố Giang nhướn mày, nở nụ cười tự mãn: “Giang ca, nhìn người anh em này xem. Ducati này, tôi đưa nó cho Bologna để sửa chữa, vì thế hôm qua mới không đưa tới Yến Thành tối qua. Nhìn xem, cứ như mới vậy.”

Cố Giang không phản ứng, mà bước vài bước lên phía trước. Anh cầm tay lái, ngồi lên xe máy, rồi mở khóa xe, đạp chân ga, động cơ liền phát ra tiếng rầm rầm ù ù, vang trời.

Sau khi kiểm tra xong, Cổ Giang tắt máy, ung dung đứng xuống: “Cảm ơn.”

Lúc này bên kia đường, một chiếc xe thể thao thượng hạng hiệu Porsche dừng lại. Từ trên xe, một người bước xuống cũng khoảng tầm 20 tuổi, dáng người săn chắc, mặc một bộ tây trang màu xanh ngọc. Lương Nam đi đến bên cạnh Cổ Giang, vươn tay để lên vai anh, nói: “Gần đây cậu có bạn gì à, lại đem tôi vượt qua một bên như vậy?”

Người đó vừa nói vừa đưa mắt nhìn về phía cô gái trẻ đứng bên cạnh. Cô trông hơi xanh xao, ngây ngô, nhưng lại toát lên vẻ dịu dàng, mềm mại, thuần khiết giống như một chú mèo con. Đôi mắt của anh ta ngập tràn vẻ thích thú.

Cổ Giang quay đầu về bên trái, hất tay của Lương Nam ra. Mặt không chút biểu cảm, lạnh lùng: “Hai người nên rời khỏi đây đi.”

“.....” Lương Nam đến gần nhìn vào ánh mắt đầy nghiêm trang và lạnh lùng của Cổ Giang, sửng sốt.

“Lâu như vậy không gặp, dù thế nào cũng nên ăn một bữa cơm chứ.” Tống Việt không nhận ra sự thay đổi của Cổ Giang, trên mặt vẫn giữ nụ cười như cũ, nói: “Hàn Thế Thành cũng hẹn ngày quốc khánh cùng nhau đến Maldives. Ở đó có rất nhiều gái đẹp và đồ ăn ngon. Cậu cùng đi không?”

Hứa Tư Ý nghe mấy lời này, trong lòng không khỏi lắc đầu, cảm thán: niềm vui của những người giàu có, mình quả là không bao giờ có thể tưởng tượng được.

“Không đi.” Cổ Giang lạnh lùng, thản nhiên từ chối. Anh nói xong liền quay đầu nhìn sang thì thấy cô bé kia đang cúi đầu suy tư. Anh động động môi, rồi huýt sáo.

Hứa Tư Ý ngẩng đầu lên.

Người thanh niên đó ngồi trên chiếc xe moto màu đen đỏ, chỉnh lại quần áo của mình, một chân đạp ga, một chân đạp trên mặt đất làm điểm tựa, đôi chân thon dài, đẹp dễ tựa như cây bạch dương.

Cả người lẫn xe đều rực rỡ đến chói mắt. Anh trông có vẻ kiêu ngạo tựa như một con gió lốc đang gào thét ở trong khe núi, lại như một chú đại bàng đang tự do bay lượn.

Cô nháy mắt thất thần.

Ngay sau đó, Cố Giang giơ tay lên, ném mũ bảo hiểm về phía cô.

Hứa Tư Ý ngẩn người, vội vàng giơ tay đón lấy, ‘Xoạt’, cái mũ đã nằm gọn trong vòng tay cô. Mũ chắc chắn, màu đỏ sậm, rất dày và nặng, mang theo cảm giác có phần kiêu ngạo, trông chẳng khác gì người đang đứng trước mặt.

Cô ngây ra, cầm mũ bảo hiểm mà không biết phải làm gì.

Em trong tim tôi - Chương 23 (2)

Người đứng ở bên đường Lương Nam cùng với Tống Việt cũng không tránh khỏi sửng sốt. Lúc này cô nàng này đi bên cạnh Cổ Giang, mà anh lại không giới thiệu với bọn họ, làm bọn họ tưởng rằng cô chỉ là một người bạn học bình thường của anh.

Cổ Giang nhìn chăm chăm Hứa Tư Ý, hướng cảm, “Đội mũ vào.”

“.....Vâng.” Cô gật gật đầu, ngoan ngoãn đội mũ lên.

Cổ Giang lại nói: “Đến đây.”

Hứa Tư Ý hơi giật mình. Cô mơ hồ đoán được ý tứ của anh, liền xua xua tay, “Đã đến cổng trường rồi, em sẽ tự đi.”

Cổ Giang nghe vậy, nhú mày lại, có phần không kiên nhẫn, “Lại đây với tôi.”

.....Được rồi, vậy tiện đường mà đi nhờ xe vậy. Hứa Tư Ý chỉnh lại tâm lý và suy nghĩ của bản thân, có phần hơi lo lắng, chỉ có thể hít sâu để bình ổn lại tâm tình. Sau đó, cô bước tới, nhắc chân trái lên. Chiếc xe cỡ trung có hơi cao làm cô phải kiễng chân lên cùng mất một chút sức lực mới có thể lên ngồi ở ghế sau.

Cô lặng lẽ nhìn khoảng cách giữa hai người,

Tốt! Rất tốt! Hứa Tư Ý vui mừng, âm thầm cảm thấy may mắn.

Cô hơi gầy và nhỏ nhắn lại chưa kể ghế ngồi của xe đua này khá dài, nên cô cùng với người đằng trước còn cách nhau mấy cm, hoàn toàn không chạm vào nhau.

Tiếp đến, hai bàn tay nhỏ bé chần chờ vài giây, rồi đưa về phía sau, sờ soạng một trận, nắm lấy đuôi xe một cách chắc chắn.

Cổ Giang phát hiện ra, mũi phát ra một tiếng cười nhạt, giống như tức giận lại có phần bất đắc dĩ, “Tay đặt ở chỗ nào”

Mặt Hứa Tư Ý nóng lên, ngay cả âm thanh cũng không tự giác mà nhỏ lại, ậm ừ: “Không sao đâu. Em có thể bám ở đây.”

“Không an toàn.”

“.....” người ngồi phía sau nghe xong, không hé răng cũng không có động tác gì khác.

Người thanh niên kia hơi nhú mào, trong lòng không khỏi khẽ thở dài. Anh không nói gì nữa, với tay ra phía sau, chỉ trong chốc lát đã bắt được hai cánh tay của cô. Tay cô trông thật yếu ớt, mềm mại như không xương, giống như chỉ cần anh hơi dùng chút sức là đã có thể bẻ gãy.

Hứa Tư Ý trợn tròn mắt.

Cổ giang bắt lấy hai cánh tay mảnh khảnh, kéo về phía trước, khóa tay cô lại, bắt ôm lấy eo của mình.

Hành động này khiến khoảng cách của hai người lui lại bằng 0. Hứa Tư Ý ngẩn người. Sau khi hoàn hồn, cô nhận ra rằng cô đang ghé vào lưng của anh, khuôn mặt áp vào chỗ lõm giữa hai xương bả vai, cơ thể anh săn chắc lại rất ấm áp.

Mười ngón tay mảnh khảnh đặt trên thắt lưng của người thanh niên cao gầy ấy, có phần kích động và bối rối. Ngón tay vô thức trượt qua cơ bụng có các múi cơ rõ ràng của anh.

Hứa Tư Ý cả người cứng đờ, mặt đỏ bừng.

Trong đầu cô như ma xui quỷ khiến, bất giác nhớ tới hình xăm con đại bàng ở thắt lưng của anh.

Tim cô đập loạn nhịp, không cất nên lời. Ngay lúc đó, một giọng nói kéo Hứa Tư Ý trở lại.

Giọng nói của Tống Việt lộ ra tia bất mãn: “Giang ca, thật vất vả mới gặp nhau một cái, cậu cứ vậy mà rời đi luôn à?”. Ánh mắt anh ta quét qua người Hứa Tư Ý một lượt, “Đây là bạn cùng lớp sao? Sao không giới thiệu với mọi người?”

Cổ Giang thân nhiên trả lời: “Bạn gái tôi.”

...???

Hứa Tư Ý kinh ngạc đến ngây người. Khuôn mặt đỏ ban đầu giờ càng đỏ hơn.

Lương Nam cùng Tống Việt người xem ta, ta xem người, hai gương mặt đẹp trai cứ thế mông lung nhìn nhau.

Ở đầu bên kia, Cổ Giang thuần thục khởi động xe, hơi cúi người xuống, lại liếc mắt nhìn cô gái đang ngồi ở phía sau, hơi mỉm cười: “Ôm chặt vào.”

Giọng nói vừa dứt, tiếng động cơ xe máy phát lên, gào thét, xé gió, cứ thế lướt đi.

Nhìn bóng hai người nhanh chóng khuất dần, Tống Việt nhú mày, có chút dăm chiêu: “Kì quái, Cổ Giang là có chuyện gì vậy? Như thế nào gần đây lại đối với tớ có vẻ xa lạ? Trong đám chẳng lẽ có người nào không muốn sống mà lại trêu chọc vào hần.”

Lương Nam vẫn như cũ mà nhìn theo hướng hai người họ, khuôn mặt bình tĩnh, không nói lời nào.

Mãi mà không nhận được câu trả lời nào, Tống Việt càng nhú lông mày chặt hơn, quay đầu lại, lấy khuỷu tay đụng vào người Lương Nam, không kiên nhẫn: “Người đã đi không còn thấy hình dạng, còn nhìn cái gì nữa? Tôi, mẹ nó, đang nói chuyện với cậu đấy.”

“Không có gì.” Lương Nam thu hồi tầm mắt, quay người tiến đến chiếc Ferrari của mình, lạnh lùng thở dài: “Chúng ta coi Cổ Giang là bạn bè, là anh em, nhưng người ta căn bản không nghĩ như vậy.”

Tống Việt: “Ý cậu là sao? Cậu ấy không phải cùng chúng ta có mối quan hệ rất sao?”

Lương Nam cười nhạt: “Cẩn thận nghĩ lại xem, Cổ Giang bắt đầu mối quan hệ với chúng ta là lúc nào?” Anh ta vừa nói vừa mở cửa xe ra, ngồi vào ghế, thắt dây an toàn.

Tống Việt cũng ngồi vào ghế phụ, trong đầu nhớ lại: “..... Tháng 7 năm nay?”

Lương Nam cười, vươn ngón tay ấn vài nút. Nóc xe dần dần thu lại. Anh nói: “Vậy thì khi nào Cổ Giang bắt đầu chuẩn bị chophòng làm việc của mình?”

Tống Việt: “Cho là tháng 6 đi.”

“Phòng thiết kế kiến trúc, nghe có vẻ như một việc nhỏ, bên trong thật ra phải có rất nhiều thứ phải có. Tài nguyên, con người, mối quan hệ, kinh

phí...Thiếu một thứ cũng không được.“ LươngNam nhìn lên bầu trời trên cao,“Cố gia là gia đình quyền thế, Cố nhị thiếu chính là hỗn thế ma vương, với cha mẹ quan hệ như kẻ thù, từ thời trung học đã ra ở một mình. Phòng làm việc này hẳn đương nhiên không có khả năng mở miệng xin hỗ trợ từ họ.”

Tống Việt nghe xong mơ hồ phản ứng lại: “...Ý cậu là, Cố Giang đang lợi dụng mối quan hệ với chúng ta?”

“không thể nói là lợi dụng. Mà là trao đổi có lợi cho hai bên. Chúng ta mấy ngày nay cũng tạo ra cho cậu ta không ít rắc rối.” LươngNam liếc Tống Việt một cái: “Lần trước cậu mượn Cố Giang Ducati đi chơi, đụng xe, trêu chọc vào ‘Cung thúc’, không phải Cố giangra mặt dọn dẹp cho cậu sao.”

“.....” Tống Việt gãi gãi đầu, vộiho một tiếng, quay đi chỗ khác.

“Vì vậy, chúng ta đừng quá xem trọng chính mình.” Lương Nam nhún vai, rút điện thoại di động của mình ra, gửi tin nhắn, cườicười như không để tâm: “CốGiang với chúng ta cơ bản không cùng một đường, cậu ta căn bản không coi trọng chúng ta.”

***

Xe máy lao như bay trên đường, nhưng hướng đi không phải ký túc nữ sinh, cũng không phải tới trường học.

Hứa Tư Ý ngồi sau ôm thắt lưng Cố Giang, nhìn vào cảnh bên đường phố thấp thoáng lùi lại phía sau. Dựa theo tốc độ xe đang chạy trên đường cùng với thời gian, lúc này bọn họ đã cách trường học rất xa.

Yến Thành là một trong những thành phát triển nhất của Trung Quốc, chỉ tính tuyến tàu điện ngầm đã có hơn 20 tuyến, quả là vô cùng phồn hoa. Cô đối với nơi này không quá quen thuộc nên cũng không rõ anh đang đưa mình đi đâu.

Qua vài giây, cô thử mở miệng. Vì xe chạy khá nhanh, gió lại thổi rất mạnh, cô cố gắng hét lớn: “.....Học trường Cố Giang.”

Người trước mặt thái độ bình thản, thuận miệng đáp: “Ừ.”

“Chúng ta đang đi đâu?” Việc này....Con đường này sao lại dài như vậy, không biết phương hướng như thế nào, lại dường như không có điểm kết thúc.....Hứa Tư Ý khẩn trương, cảm thấy bất an.

“Chỗ của tôi.”

“.....”

Xe vẫn tiếp tục chạy. Đi qua một ngã tư đường rồi rẽ trái, vào một con đường hẹp hơn. Hứa Tư Ý ngược mắt nhìn quanh bốn phía phát hiện nhà cao tầng xung quanh như thấp hơn hẳn so với những nơi khác, khu nhà dường như đã được xây dựng rất lâu, đây hẳn là một phố cổ.

Lại một cái đèn xanh đèn đỏ.

Cố Giang rẽ vào bên phải, đi vào một con hẻm được bao phủ bởi rất nhiều cây. Con đường này khá hẹp, theo quan sát của Hứa Tư Ý con đường này nhiều nhất chỉ có thể có hai làn xe nhường nhau để thông qua. Những chiếc xe cũ kỹ, những chõng hàng hóa bên đường, nơi này dường như được bao phủ bởi sự cũ kỹ.

Hứa Tư Ý nhìn sang bên trái, thấy một số tiệm bánh mì nhỏ, nhìn sang bên phải, cô hơi giật mình vì một dây trường học kiểu cũ rơi vào trong tầm mắt. Vài phút sau, Cố Giang dừng xe, một chân đặt xuống mặt đất, quay đầu nhìn ra sau “Xuống xe.”

“.....Vâng.” Hứa Tư Ý lấy lại tinh thần, nhanh chóng buông tay khỏi eo của Cố Giang, xuống khỏi xe. Mặt cô vẫn còn ửng đỏ, đứng không vững, các đầu ngón tay mang còn rất ấm, dường như vẫn đang lưu lại nhiệt độ từ trên người thiếu niên kia.

Cố Giang khuôn mặt lãnh đạm, hướng hướng cảm ý bảo cô nhìn theo.

Hứa Tư Ý nhìn về phương hướng đó.

Thoạt nhìn vào cổng trường không quá lớn, đang được đóng chặt, đề biển: ‘Trường trung học số 7 của Yến Thành’.

Trường trung học số 7?

Bảy trung? Hứa Tư Ý không phải ứng trong vài giây, hai mắt đột nhiên ánh lên vẻ sửng sốt như nhớ ra điều gì.

Nhớ không lầm thì Vương Hình đã từng nói qua, Cố Giang là bạn cùng trường với cô ấy. Bọn họ đều là học sinh của trường trung học số 7.

Cho nên.....

Hứa Tư Ý chớp chớp mắt, ánh mắt có chút thay đổi, dừng trên Cố Giang – đây hẳn là trường học cũ của anh?

“Đây là trường cấp ba của tôi.” CổGang xuống xe, đi tới cạnh cô, cầm chìa khóa xe, giọng điệu như không có việc gì: “Lỗi vào chính nằm trên một con phố khác. Đây là cửa sau.”

Trung học số 7 Yến Thành là ngôi trường có lịch sử lâu đời nhất ởYến Thành, thành lập đã lâu,người sáng lập là một người Trung Quốc tiên phong theo chủ nghĩa cải cách. Truyền thống trăm năm được truyền thừa, đào tạo hàng trăm lứa học sinh.

Nơi này nằm ở phố cổ Yến Thành, từng là một trong những nơi phồn hoa bậc nhất, nhưng giờ đây đã bị tụt lại phía sau vì các khu vực mới mọc lên, tốc độ đô thị hóa quá nhanh. Việc ngôi trường được bao bọc bởi các tòa nhà, kiến trúc lạc hậu, không khác gì hạc giữa bầy gà.

Cổ Giang đưa Hứa Tư Ý đi vào sâutrong con hẻm mãi cho đến khi trời ngả bóng về chiều, một nhà xưởng bỏ hoang quy mô nhỏ liền xuất hiện.

Đó là một nhà máy thuốc lá, còn sót lại từ thế kỷ trước, thật đáng ngạc nhiên một nhà máy như thế này lại có thể trải qua bao nhiêu lần phá bỏ, di dời vẫn trụ vững ở nơi đây. Cánh cửa làm bằng gỗ, một đồng máy móc, thiết bị lớn bỏ hoang hoen rỉ, đồ đạc cũ nát, phong cách cổ kính, lại chính là một thánh địa của tất cả các học sinh trong phố cổ này.

Năm đó, có một đoàn thiếu niên kiêu ngạo, ương ngạnh, phá phách từng tại nơi này mà ấu đả tranh giành chỗ này làm địa bàn.

Nhưng bảy trung không hề thua.

Cổ Giang lấy chìa khóa từ trong túi quần ra, khom lưng, mở cửa. Cánh cửa gỗ rung động, tro bụi đầy trời, từ từ mở ra.....

Hứa Tư Ý sửng sốt, “.....Làm thế nào anh có chìa khóa ở đây?”

“Trước kia là bãi của tôi, chìa khóa không thay đổi.” Cổ Giang băng quơ nói, phúi phúi bụi trên quần áo, thấy cô nhóc kia nửa ngày rồi mà vẫn không có phản ứng gì, lại nâng mí mắt, nhìn cô: “Đừng đừng ngốc như vậy nữa.”

“.....” Kì thật cô cũng không phải rất muốn đi vào bên trong.

Cổ Giang nhìn cô chăm chăm, rồi hạ tầm mắt xuống.

“.....” Hứa Tư Ý hồi hộp, lặng yên suy nghĩ, sâu đó mới cúi đầu, kiên trì đi qua cánh cửa đang mở, tiến vào bên trong.

Vừa mới bước vào, không khí ẩm mốc liền xông vào mũi. Cô tiến về trước hai bước, ngưỡng đầu đánh giá bốn phía, sau lưng chợt phát ra tiếng “Loảng xoảng”, cánh cửa gỗ sau lưng đã đóng sầm lại.

Hứa Tư Ý quay người.

Người thanh niên kia đứng cách cô không xa, nhìn cô, con người đen láy làm cho người khác không rõ anh đang cảm thấy gì.

Ánh dương yếu ớt theo cửa sổ phía trên chiếu vào, từng hạt bụi bay lơ lửng trong không trung được chiếu rõ.

Nói thật thì vì bị anh nhìn như vậy nên lòng hai bàn tay đang nắm chặt của cô nóng lên. Trong đầu xoẹt qua rất nhiều suy nghĩ, nhưng rõ ràng nhất chính là: hối hận.

Tuy vậy, không biết đầu óc cô có vấn đề gì, hay vẫn bị sắc đẹp của vị lão đại làm cho mê hoặc, cô ấy vậy mà không tìm đường chạy trốn.....Trong không gian bí ẩn này, lơ như.....

Ngay tại lúc Hứa Tư Ý cảm thấy vô cùng khẩn trương, bối rối, cùng suy nghĩ đang bay toán loạn khắp nơi, vị đối diện kia liền mở miệng.

Cố Giang nhìn cô chăm chăm, bỗng nhiên nở một nụ cười tự giễu: “Em biết không?”

“.....” Vâng?

“Trước khi nói những lời đó với em vào hôm qua, tôi liên tục một tháng mơ thấy em.” Anh nhìn thẳng cô, “Trước khi ngủ, tôi tự nói với chính mình, nếu còn mơ thấy giấc mộng đó, hôm nay tôi nhất định phải liều mình mà ôm em vào lòng. Hứa Tư Ý, em đoán thử xem, tôi có mơ thấy em không?”

Table of Contents

<u>Em trong tim tôi - Chương 1 phần 1</u>
<u>Em trong tim tôi - Chương 1 phần 2</u>
<u>Em trong tim tôi - Chương 1 phần 3</u>
<u>Em trong tim tôi - Chương 2</u>
<u>Em trong tim tôi - Chương 3</u>
<u>Em trong tim tôi - Chương 4</u>
<u>Em trong tim tôi - Chương 5</u>
<u>Em trong tim tôi - Chương 6</u>
<u>Em trong tim tôi - Chương 7</u>
<u>Em trong tim tôi - Chương 8</u>
<u>Em trong tim tôi - Chương 9</u>
<u>Em trong tim tôi - Chương 10</u>
<u>Em trong tim tôi - Chương 11</u>
<u>Em trong tim tôi - Chương 12</u>
<u>Em trong tim tôi - Chương 13 phần 1</u>
<u>Em trong tim tôi - Chương 13 phần 2</u>
<u>Em trong tim tôi - Chương 14 phần 1</u>
<u>Em trong tim tôi - Chương 14 phần 2</u>
<u>Em trong tim tôi - Chương 15 phần 1</u>
<u>Em trong tim tôi - Chương 15 phần 2</u>
<u>Em trong tim tôi - Chương 16</u>
<u>Em trong tim tôi - Chương 17</u>
<u>Em trong tim tôi - Chương 18 (1)</u>
<u>Em trong tim tôi - Chương 18 (2)</u>
<u>Em trong tim tôi - Chương 18 (3)</u>
<u>Em trong tim tôi - Chương 18 (4)</u>
<u>Em trong tim tôi - Chương 18 (5)</u>
<u>Em trong tim tôi - Chương 19 (1)</u>
<u>Em trong tim tôi - Chương 19 (2)</u>

[Em trong tim tôi - Chương 19 \(3\)](#)
[Em trong tim tôi - Chương 19 \(4\)](#)
[Em trong tim tôi - Chương 20 \(1\)](#)
[Em trong tim tôi - Chương 20 \(2\)](#)
[Em trong tim tôi - Chương 20 \(3\)](#)
[Em trong tim tôi - Chương 21 \(1\)](#)
[Em trong tim tôi - Chương 21 \(2\)](#)
[Em trong tim tôi - Chương 21 \(3\)](#)
[Em trong tim tôi - Chương 21 \(4\)](#)
[Em trong tim tôi - Chương 21 \(5\)](#)
[Em trong tim tôi - Chương 22 \(1\)](#)
[Em trong tim tôi - Chương 22 \(2\)](#)
[Em trong tim tôi - Chương 22 \(3\)](#)
[Em trong tim tôi - Chương 22 \(4\)](#)
[Em trong tim tôi - Chương 23 \(1\)](#)
[Em trong tim tôi - Chương 23 \(2\)](#)